

ஆம் :

900

ஸ்ரீ ஈசாவாஸ்ய-
உபநிஷத் பாஷ்ய விவரணம்
(தமிழ்)

அபிநவதேசிக ஸ்ரீ உத்தமூர்
வீரராகவாசார்யர்
இயற்றியது

இரண்டாம் பதிப்பு
விசிஷ்டாபிஷேக ப்ரசாரிணிசபை வெளியீடு

Kmm0905

D

அச்சகம் :

தி இந்தியா பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், மயிலாப்பூர்
சென்னை-4

1968]

[விலை ரூ. 1 50

Ubhaya Vedanta Granthamala

25, NATHAMUNI STREET

MADRAS-17

த மி ழ்

முதலாயிரம், இயற்பா,
பிரபந்த ரகையுடன் — (பல பாகங்கள்) ... 20 50

SANSKRIT

1. Sri Bhashya with Sruta Prakasika ... 50 00
2. Sri Bhashya with Bhashyantha Darpana ... 25 00
3. Paramartha Bhushana ... 25 00
4. Vedanta Dipa with English and
Tamil Translations ... 15 00
5. Siddhitraya with Gudha Prakasa ... 2 00
6. Parapaksha Nirakriti ... 2 00
7. Bheda Samrajya ... 2 00
8. Vaiseshika Darsana with Rasayana ... 7 00
9. Tarkasangraha Sukha Pravesini ... 1 00
10. Yadavabhyudaya with Appayya
Diskhitar's Commentary and Tamil
Translation (6 Malars) ... 18 00

ஸ் :

**ஸ்ரீ ஈசாவாஸ்ய-
உபநிஷத் பாஷ்ய விவரணம்
(தமிழ்)**

1767

அபிநவதேசிக ஸ்ரீ உத்தமூர்

வீரராகவாசார்யர்

இயற்றியது

இரண்டாம் பதிப்பு

விசிஷ்டாத்வைத ப்ரசாரிணிசபை வெளியீடு

அச்சகம் :

தி இந்தியா பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், மயிலாப்பூர்

சென்னை-4

விடை]

1968

[ரூ. 1 50

ஸ்ரீ :

சுக்லயஜூர் வேதத்தில் ஸம்ஹிதை என்ற முதல் பாகத்தில் அத்யாயங்கள் நாற்பது. அவற்றில் நாற்பதாவது அத்யாயத்தை ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் என்று முதல் உபநிஷத்தாக எண்ணியிருக்கின்றனர். அதில் முதல் மந்திரம் ஈசாவாஸ்யமென்று தொடங்கும். இதை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் மூன்றாம் அத்யாயம் நாலாம் பாதத்தில் சிறிது விசாரித்திருக்கிறார். இதன் பிறகு மாண்டுக்கோபநிஷத்திற்கு உரை விரிவாக வெளிவரும். இந்த ஸ்ரீ தேசிக பாஷ்யத்தின் விரிவான ஸம்ஸ்க்ருதவுரை ஆசார்யபாஷ்ய தாத்பர்யம் உபயவேதாந்த க்ரந்தமாஸ்யில் விரைவில் மீண்டும் வெளிவரும்.

श्रीः

ईशावास्योपनिषत् ॥ १ ॥

(ॐ पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ॥ पूर्णस्य पूर्णमादाय
पूर्णमेवावशिष्यते ॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥)

ॐ ईशावास्यदिदं सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत् ॥
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथाः मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ॥ १ ॥

कुर्वन्नवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतः समाः ॥
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २ ॥

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः ॥
तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥ ३ ॥

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनत् देवा आप्नुवन् पूर्वमर्पत् ॥
तत् धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत् तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥

तदेजति तन्नैजति तद्दूरे तद्वन्तिके ॥
तदरन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥ ४ ॥

यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति ॥
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ ५ ॥

यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः ॥
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ७ ॥

स पर्यगाच्छुक्कमकायमव्रणमस्त्राविरशुद्धमपापविद्धम् ॥
कविर्मनीषी परिभूः स्वयंभूर्याथातथ्यतोऽर्थान् व्यदधात्
शाश्वतीभ्यः समाभ्यः ॥ ८ ॥

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ॥
ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायां रताः ॥ ९ ॥

अन्यदेवाहुर्विद्यया अन्यदाहुरविद्यया ॥

इति शुभ्रुम धीराणां ये नस्तद्व्याचक्षिरे ॥ १० ॥

विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह ॥

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ ११ ॥

अन्धं तमः प्रविशन्त येऽसंभृतिमुपासते ॥

ततो भूय इव ते तमो य उ संभृत्या रताः ॥ १२ ॥

अन्यदेवाहुः संभवादन्यदाहुरसंभवात् ॥

इति शुभ्रुम धीराणां ये नस्तद्व्याचक्षिरे ॥ १३ ॥

संभृतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयं सह ॥

विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभृत्याऽमृतमश्नुते ॥ १४ ॥

हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ॥

तत् त्वं पूषन् अपावृणु सत्यधर्माय दृष्ट्ये ॥ १५ ॥

पूषन्नेकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य ! व्यूह रश्मीन् समूह तेजः ॥

यत् ते रूपं कल्याणतमं तत् ते पश्यामि

योऽसावसौ पुरुषः सोऽहमस्मि ॥ १६ ॥

वायुरनिलममृतमथेदं भस्मान्तं शरीरम् ॥

ॐ क्रतो ऋतं ऋतं ऋतं ऋतं ऋतं ऋतं ॥ १७ ॥

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ॥

युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम ॥ १८ ॥

(ॐ पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ॥ पूर्णस्य पूर्णमादाय
पूर्णमेवावशिष्यते ॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥)

इति वाजसनेयिसंहितोपनिषत् संपूर्णा ॥ १ ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம :

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து

—

ஸ்ரீதேசிக பாஷ்ய மொழி பெயர்ப்பின் உபோத்தகாதம்

புருஷார்த்தம் பெறவேணுமென்றே உலகில் அனைவரும் பலவாறாக ப்ரவ்ருத்தி செய்துவருகின்றனர். ஆயினும், 'இது உயர்ந்த புருஷார்த்தம், இதனைப் பெறுவதற்கு இது உபாயம்' என்று தெளிந்து அதற்குத் தகுந்தபடி ப்ரவ்ருத்தி செய்யுமவர் ஆயிரத்திற்கொருவர்கூட அகப்படுவது அரிது. புருஷார்த்தமாவது சேதனை அபேக்ஷிக்கும் பயன். அது ஸுகமென்றும் துக்க நிவ்ருத்தி யென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றில் ஸுகம் ஒவ்வொருவராலும் ஸ்வரஸமாக அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொருவனுக்கும் துக்கமென்பது ப்ரதிகூலமாகையாலே அதுள்ளவனுக்கு அதிலிருக்கும் த்வேஷத்தினாலே அதனுடைய நிவ்ருத்தியும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறபடியாலே துக்க நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்தமாகிறது. இந்த இரண்டுவித புருஷார்த்தங்களுக்கும் உபாயமா

யிருப்பதாலே உலகில், பசு, புத்ரன், க்ருஹம், கேஷத்ரம் முதலியவற்றையும் புருஷார்த்தமென்று வியவஹரித்து வருகிறார்கள். ஆக உயர்ந்த புருஷார்த்தம் எதென்று வ்மர்சிக்கத் தொடங்கினால், சேதனன் அடையக்கூடிய ஆனந்தங்களுக்குள் இதற்கு மேற்பட ஆனந்தமில்லையென்று சொல்லும்படிக்குள்ளே பரானந்தமே ஸுகபுருஷார்த்தத்தில் உயர்ந்ததென்றும், சேதனனுக்கு எத்தனை விதமாக துக்கம் நேரிடக்கூடுமோ, அத்தனைக்கும் அடியோடு மறுபடி இடமிராதபடி ஏற்படும் நிவ்ருத்தியே துக்க நிவ்ருத்தியென்னும் புருஷார்த்தத்தில் உயர்ந்ததென்றும் தெளியலாம். இப்படிச் சொன்ன இருவித உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்தால் அதற்கு மேற்படவேண்டுவதொன்றுமில்லை. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஸுகபுருஷார்த்தமானது ஒருவனுக்கு எக்காலத்திலும் எந்தவிடத்திலும் அவச்யமாயிருக்கும்படி ஸித்தித்துவிட்டால் அவனுக்கு முன் சொன்ன துக்க நிவ்ருத்தியும் தானாகவே அமைந்து விடுகிறது.

இவ்விதம் விமர்சித்தபோது—இவ்வித உயர்ந்த ஸுகம், துக்க நிவ்ருத்தியென்னும் புருஷார்த்தம் உலகில் உண்டா? இதொன்றிருப்பினும் இதைப்பெற வழியுண்டா? இதைப் பெற்றிருக்கும்படி நாம் நினைத்திருக்கக் கூடியவர்களா? இப்போது நேர்ந்துவரும் துக்கத்திற்குக் காரணம் யாது? இதன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்றிப்படி யெல்லாம் விசாரிக்கவேண்டியது அவச்யமாய்விடுகிறது. ஆக, புருஷார்த்தம், ஹிதம், தத்துவம் இவற்றின் விசாரம் செய்யவேண்டியதாய் முடிகிறது. சாதாரணமாக மனிதன்செய்யும் ஒவ்வொரு ப்ரவ்ருத்திக்கு மேதகுந்தபடி தத்துவ ஹித-புருஷார்த்த ஸ்வரூபங்களின்

அறிவு வேண்டும். ஆக இப்பெரிய விசாரம் பரதத்வ-
பரமஹித-பரமபுருஷார்த்த விசாரமாகிறது. தத்துவங்களுக்
குள் இது பரதத்துவம், ஹி த ந் க ளி ல் இது பரம
ஹிதம், புருஷார்த்தங்களில் இது உயர்ந்தது என்று
விவேசிக்கிறவர்களுக்கு ஸகல தத்துவ. ஸகலஹித-ஸகல
புருஷார்த்தங்களின் நிலையும் ஒருவாறு தெரிந்துவிட்டதா
கவே சொல்லலாம். இப்படி நாம் விமர்சித்துத் தெளிய
வேண்டிய வி ஷ ய த் தை, ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக்
கொண்டு வெகு ஸுலபமாகவோ, அல்லது நாந்ரவித
யுக்திகளைக் கொண்டு கூடியவரையில் பரிசீரமைப்பட்டு
திண்ணமாய் அறியமுடியாதாகையாலே, நமக்கேற்படும்
புருஷார்த்த லாபத்தையே தன் புருஷார்த்தமாகக்
கொண்ட பரமகாருணிகனான பகவான், நம் விஷயத்தில்
ஸ்ருஷ்டி மூலமாக உபகரித்தது போல, அனாதியாய்
ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமான வே த த் தை ப்ரவர்த்தனம்
செய்தும் உபகரித்தருளினான்.

அவ்வேதம்-ருக்-யஜுஸ் - ஸாமம் - அதர்வம் என்று
நான்கு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒ வ் வெ ரு
வேதத்திலும் அனேக சாகை (கிளை)களுண்டு. ஒவ்வொரு
சாகையும் கர்மகாண்டம், ஜ்ஞான காண்டம் என்றிரு
வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் கர்ம
காண்டமென்பது ஐஹிகம், ஆமுஷ்மிகம் இம்மை மறுமை
என்றிருவகைப்பட்ட ஐச்வர்ய பலன்களையும் அவற்றிக்கு
உபாயங்களையும் விரித்துரைக்கிறது. உலகிற் சிற்சில
பலன்களில் கண்ணோட்டமுள்ள அதிகாரிகளுக்குப்
படிப்படியாக உயர்ந்த பலன்களைக் காண்பித்து நாளடை
வில் ஸரியான ஸ்த்திதியில் கொண்டு வர வேண்டுமென்
கிற உத்தேசத்துடன் இக்கர்மகாண்ட மேற்பட்டது.
அதுவுமின்றியே, படிக்கப் பால்மாறும் சிறுபிள்ளைகளை,

இப்பாடம் படித்தவனுக்கு இந்தப் பெரும் பழம் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி, பாடத்தில் ப்ரேரிப்பித்து பிறகு பழம் கொடுக்குமா போலே, இவ்விதமாக, யாகம். ஹோமம், தானம், தஷம் செய்யவர்களுக்கு இந்த ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலன் உண்டென்று வேதத்திற் சொல்லி, அதைக்கண்டு அனுஷ்டித்தவர்களுக்கு ஈசுவரன் அப் பலனை யளிப்பதாகவும் சொல்லலாம்.

ஏனெனில்:—எப்படி பையன் படிக்கும் பாடமானது பழத்துக்காக ஏற்பட்டதல்ல; அவனுக்குப் பகுத்தறிவுக்காகவே ஏற்பட்டது. பழம் கொடுப்பது அதில் அவன் ப்ரவர்த்தி செய்வதற்காகவே யென்று சொல்லவேண்டுமோ, அப்படியே இந்த யாகம் முதலிய ஸ்தூபங்கள் கால விசேஷத்தில் பகவானிடத்தில் பக்தியை யுண்டு பண்ணுவதற்காக உபதேசிக்கப்படுகின்றனவே யல்லது ஆங்காங்கு சொல்லியிருக்கும் அற்ப பலன்களுக்காகவே ஏற்பட்டவையல்ல. அந்தப் பலன்களையாவது உத்தேசித்து அவ்வித யாகாதிகளைச் செய்யத்தக்க ஸம்ஸ்காரம் ஜீவனுக்கு முதலில் ஏற்பட்டுமென்று கருதியே என்றிங்கும் சொல்லலாமல்லவா? ஆகையாலேயே இவ்விதம் தெளிந்து முழுக்ஷுக்களாகவேயான பிறகு கூட ஒருவன் ஏதோ பண்டேற்பட்ட வாஸனையாலே பலாந்தரங்களை யபேக்ஷிக்கிறானாகில், அவனுக்கு அந்தப் பலன் ஹிதமாகக் கூடுமாகில் ஈசுவரன் அளிக்கிறான்; அஹிதமாக முடியுமாகில் அவனுக்கு அளிப்பதில்லை யென்றும், பரமைகாந்திகளாய் ஒன்றையுமபேக்ஷியாமலே யிருப்பவர்கள்பக்கல் நடக்கவேண்டும் யோகக்ஷேமங்களை ஸர்வேசுவரன் தானாகவே கவனித்துக் கொள்ளுகிறானென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வளவு விவேகமில்லாதவர்விஷயத்தில் காம்ய கர்மங்களுக்கு அவச்யம் பலன் உண்டு. இதோ, நிருபண முறை.

எப்படியானாலும் சாஸ்த்திரத்தில் எந்த பலனை அபேக்ஷிக்குகிறவர்களுக்கு எதை உபாயமாகச் சொல்லிற்றோ, அந்த உபாயத்தை அனுஷ்டித்து அதை விரும்புமதிகாரிக்கு அப்பலன் கிடைப்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இப்படி, உலகில் லௌகிக கர்மங்களைச் செய்து ஐஹிக பலத்தோடு நிற்குமவர்களுக்கு, ஆமுஷ்மிக பலன்களைக் காண்பித்து அனேக வைதிக கர்மங்களைச் சொல்லி அவர்களை வசப்படுத்தி, பிறகு

‘யதைவேஹ கர்ம சிதோ லோக: க்ஷயதே
ஏலமேவ அமுத்ர புண்யசிதோ லோக: க்ஷயதே’

(இவ்வுலகில், பயிர், உத்யோகம், வர்த்தகம் முதலிய வற்றால் ஸம்பாதிக்கப்படும் பலன் எப்படி அழிந்து விடுகிறதோ, இப்படியே புண்ய கர்மங்களால் அடையப்படும் பரலோக பலமும் அழிந்துவிடுகிறது) என்று வஸ்துஸ்த்திதியைச் சொல்லி பரதத்வ-பரமஹித-பரம புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவிக்க ஜ்ஞானகாண்டம் பிறந்தது.

ஆக கர்மகாண்டமென்றால், நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று பிரித்து அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ஸத்கர்மங்களையும், தக்காலத்திலுண்டாகும் ஆபாஸபலனைப் பெரிதாகக் கருதி எக்கார்யங்களைச் செய்தால் பிறகு விசேஷமாக அனர்த்தத்திற்குட்பட வேண்டிவருமோ அவ்வித அதர்ம கார்யங்களையும் தெளிவிக்கும் காண்டமென்று அர்த்தமாம்; ஞானகாண்டமென்றால் முக்கியமாய் பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெற ஸம்பாதிக்க வேண்டிய பகவத் பக்தி முதலிய, ஞானமென்னும் பரமோபாயத்தை யுபதேசிக்குங் காண்டமென்றபடி. இக்காண்டத்தில் இப்பரம பலத்துக்கு உபாயங்கள்போல வேறு பலன்

கனூக்காகச் செய்யக்கூடும் சிற்சில ஞானோபாயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. *

ஞானகாண்டத்திற்கு வேதாந்தமென்றும் உபநிஷத் தென்றும் பெயருமுண்டு. வேதத்தின் கடைசி பாகமாகையாலே இது வேதாந்தமெனப்படுகிறது. அதுவுமின்றி, வேதத்திற்கு அர்த்த நிர்ணயம் இதைக்கொண்டு பெறவேண்டியிருப்பதால் வேதாந்தம். அந்தமென்றால் முடிவு-தீர்ப்பு-நிர்ணயம். உபநிஷத் என்கிறபதத்திற்கு 'ஸமீபத்தில் உட்காருவது' என்று அக்ஷரார்த்தமாகையால், ஆசார்யன் தன் ஸமீபத்தில் சிஷ்யனை உட்காரவைத்துக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டிய விஷயத்தைச் சொல்லும் பாகமென்று சிலர் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். கர்மகாண்டத்திற் சொல்லிய விஷயங்களுக்கும் மந்த்ரம் முதலானவைகளுக்குங்கூட ஆசார்ய ஸமீபத்தில் சிஷ்யன் உட்காருவது பொதுவாயிருக்கிறபடியாலே இதற்கு இந்தப் பெயர் வந்ததற்கு இதெப்படி காரணமாகுமென்று கேட்கலாம். ஆனால் அவையெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் இதிற் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ம வித்யை ரஹஸ்யமமானதால் இதுவிஷயத்திற்கு ஆசார்யன் வெகு ஜாக்கிரதையாக சிஷ்யனை மிகவும் ஸமீபத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு மற்றவருக்கு அடியோடு தெரியாதபடி உபதேசிக்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிவிக்கவே இப்படி இதற்குமாத்திரம் உபநிஷத் என்று பெயர் வைத்தது என்று சொல்லலாம். இப்படி பதத்தின் பேரில் ஏற்படும் பொருள் 'ஸமீபத்தில் உட்காருவது' என்றிருந்தாலும் 'அவச்யம் உட்காரவைத்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்பதில் தாத்தர்யமில்லை. விஷயம் மிக்க ரஹஸ்யமான தென்பதிலேயே நோக்கு. ஆக ரஹஸ்யோபதேசம் என்று அபிப்பிராயம் ஸித்திக்கிறது. இவ்

வர்த்தத்தில் இப்பதத்திற்கு ஏஷா வேதோபநிஷத் என்று வேதத்தில் ப்ரயோகமு மிருக்கிறது:—

‘தஸ்யோபநிஷத் அஹரித்யதிதைவதம்
தஸ்யோபநிஷத் அஹமித்யத்யாத்மம்’

என்றவிடத்தில் உபநிஷத் பதத்திற்கு ரஹஸ்ய நாம தேயம் என்கிற அர்த்தத்தை எல்லோரும் இசைந்திருக்கின்றனர். அங்கே அஹஸ், அஹம் என்று பெயராயிருப்பதால் நாமதேயம் என்றார்கள். ஆக உபநிஷத் என்ற பதத்திற்கு ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லும் சப்தம், அல்லது ‘ரஹஸ்யம்’ என்று அர்த்தமாகிறது.

இப்பதத்திற்கு பிறர் ஒரு பொருள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். அதாவது—ஷத் தா து வி லி ரு ந் து இந்தப் பதம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அந்த தா து வு க் கு விசரணம் அதாவது சிதறுதல் என்றர்த்தமிருப்பதால் உப, நி, என்கிற உபஸர்க்கங்களைக் கொண்டு, தாபத்ரயத்தை அடியோடு அழிப்பது என்றர்த்தம் சொல்லலாமாகையாலே ஸம்ஸாரபந்த நிவர்த்தகமான வஸ்துவை உபதேசிக்கும் பாகமென்று உபநிஷத் பதத்திற்கு அர்த்தமாம்.

ச்ருத ப்ரகாசிகையில் ‘உபநிஷண்ணத்வாத்வா உபநிஷத்’ என்ற வாக்ய க்ரந்தத்தையும் ‘கஹநேஹீயம் வித்யா ஸந்திவிஷ்டா’ என்று அதை உபபாதிக்க வந்த த்ரமிடபாஷ்யத்தையும், கஹநே ப்ரஹ்மணி என்று அதை விவரிக்க ஏற்பட்ட வாமநடிகையையும் எடுத்துக்காட்டி இந்த ஞானகாண்டம் ப்ரம்மத்தினிடம் நெருங்கி உட்கார்ந்திருப்பதாலே உபநிஷத் எனப்படுகிறது என்று ஸம்ப்ரதாயிகமான அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டுருக்கிறது.

வாக்ய க்ரந்தத்தை மாத்திரம் பார்த்தவர்களுக்கு ‘சிஷ்யன் ஆசார்யன் ஸமீபத்தில் உட்காருவது’ என்று அக் க்ரந்தத்திற்கு அர்த்தமென்று ஒருக்கால் ப்ரமம் வந்தால் அவ்வர்த்தம் பங்க்திஸ்வாரஸ்யத்துக்குப் பொருந்தாது என்று நாம் மறுக்கவேண்டிவரும். அப்படி ப்ரமம் வராதுபடிக்கு ‘த்ரமிட பாஷ்யம் முதனிய க்ரந்தங்கள் செய்துவிட்டன. இங்கே வா என்றிருப்பதால் இதற்கு முன் வேறு பொருளும் கூறப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இதே ஸித்தாந்தமாகும்.

இந்தப் பதத்தில் ‘ஸமீபத்தில், என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடிய ‘உப’ என்கிற உபஸர்க்கம் சேர்ந்திருப்பதிலிருந்து, ‘கர்மகாண்டமும் பரதேவதையைச் சொல்லுகிறது; ஆனால் அதற்கு இவ்வளவு நெருக்கமில்லை யென்றேற்படுகிறபடியால் ஸர்வே வேதாயத்பதம் ஆம் நந்தி என்பது முதலான ப்ரமாணங்களிற் சொல்லியபடியே இரண்டு காண்டங்களும் பரதேவதையைச் சொல்லவந்த தென்றே ஸித்திக்கிறது. கர்மகாண்டம் தர்மா தர்மங்களை யல்லவோ சொல்லுகிறது. ஆக அதெப்படி பரதேவதையைச் சொல்லுமென்று கேட்கலாம். அதற்கு இது ஸமாதானம்:—அவ்வித கர்மங்களுக்கு ஆராயத்யமாயுள்ள தேவதையைக் குறிப்பிடாமல் அவற்றை விதிக்கமுடியாதாகையாலே தேவதையையும் அது சொல்லுகிறதல்லவா. அந்த தேவதைகள், அக்னி, இந்த்ரன் முதலானவர்கள் என்று அக்னிந்த்ராதி பதங்களைக் கேட்கும் போது நாம் நினைக்கிறோம். உண்மையில் அப்பதங்கள் அவர்களை சொல்லுவதிலே நிற்காமல் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் பரதேவதையான ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் பரதேவதையே ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாகிறது. ஆனால் கர்மகாண்டம் அக்னிந்த்ராதி பதங்களை

ப்ரயோகித்து அதுமுலமாக அந்தர்யாமியை மறைத்துச் சொல்லுகிறது. உபநிஷத்தோ நேராகவே சொல்லுகிறது என்பதே விசேஷம். இந்த விசேஷம் உப என்பதாலே காண்பிக்கப்பட்டது.

யம்வாகேஷ்வநுவாகேஷு நிஷத்ஸு உபநிஷத்ஸு ச |
க்ருணந்தி ஸத்யகர்மானம் ||

என்கிற மஹாபாரத வாக்யத்தாலும் இவ்வர்த்தம் வ்யக்தம். 'வாகேஷு - மந்த்ரங்களிலும், அநுவாகேஷு - மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை விவரிக்கும் ப்ராம்மண வாக்யங்களிலும், நிஷத்ஸு - தேவதையைச் சொல்லும் பாகங்களிலும், உபநிஷத்ஸு ச-உபநிஷத்துக்களிலும் ஸத்ய கர்மாவான எவனை வர்ணிக்கிறார்களோ' என்ற இந்த பாரதவசனத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்தும் 'நிஷத்' என்றால் ஆராத்யமான பரதேவதையை அந்தர்யாமியாக மறைத்துச் சொல்லும் பாகம்; உபநிஷத் என்றால் அவனை நேராகச் சொல்லும் பாகம் என்கிற ஸாம்ப்ரதாயிகமான அர்த்தம் வ்யக்தமாகிறதல்லவா? இங்கே ஸத்யகர்மானம் என்று ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம்-நித்யவிபூதி விஹாரம் முதலிய ஸத்யமான க்ரியைகளையுடைய ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனான பகவானைச் சொல்லியிருப்பதாலே ஸகுண-பரதேவதையே வேதத்திற்கு முக்யார்த்தமென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. இந்த நிஷத் பதத்திற்கு நிஷேததி-அஸ்யாம் தேவதா-இதி-நிஷத் என்று வ்யுத்பத்தி செய்திருக்கிறார்கள். அப்போது தேவதை இந்த வாக்யங்களில் உட்காருகிறது என்று அர்த்தமாகிறது. இப்படி உபநிஷத் என்கிற பதத்திலும் அர்த்தமாம். முன் த்ரமிட பாஷ்யாதிகளை யனுஸரித்து ப்ரம்மத்தினிடம் வாக்யம் உட்கார்ந்திருக்கிறதென்று சொன்ன அர்த்தத்தை ஆதரித்தாலும், இப்போது

சொன்னபடி ப்ரம்மம் வாக்கியத்தி லுட்கார்ந்திருக்கிற தென்கிற அர்த்தங் கொண்டாலும் தாத்தபர்யத்தில் வேறு பாடு இல்லை. ஆக கர்ம காண்டத்தில் ஸூசித்த ஸர்வாத்மியான பரமாத்மாவை நேராக வ்யக்தமாகச் சொல்லுவதால் உபநிஷத் என்று பெயரென்று ஸித்தித்தது.

ஆனால், பரதத்துவம், பரமஹிதம், பரமபுருஷார்த்தம் என்று மூன்று விஷயங்களை அறிய முயன்றிருக்கும் நமக்கு ஒன்றையே சொல்லு மிவ்வுபநிஷத்தால் இஷ்டம் பூர்ணமாகத் தலைக்கட்டாதென்று நினைக்கவேண்டா. இதொன்றே பரமஹிதமாயும், பரமபுருஷார்த்தமாயு மாகிற படியாலே இதை யுள்ளபடியறிந்தால் அபேக்ஷிதம் பூர்ணமாய் ஸித்தித்துவிடுகிறது. இப்படியொரு அந்வைதத்தை நாம் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி இதொன்றே முக்ய தத்வமாயும் முக்கிய உபாயமும் முக்யபுருஷார்த்தமூமானும், அமுக்யதத்துவங்களும், அமுக்யோபாயங்களும், அமுக்ய புருஷார்த்தங்களும் இருப்பதை மறுக்க முடியாது. இது முக்யமென்று சொல்லுவதிலிருந்தே அமுக்யமும் உண்டென்று ஸித்திக்கிறதல்லவா?

கர்மகாண்டத்திற் சொல்லப்பட்ட காம்ய கர்மங்களிலே இழியுமவர்களுக்கும் இந்த பரதத்வ-பரமஹித ஞானத்துக்கு உபயோகமுண்டு. ஆனால் அந்த ஞானத்தை அவர்களுக்கு ஊட்டவேணு மென்று கர்மகாண்டத்திலேயே உலக ஸ்ருஷ்டி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லி அதனால் பரப்ரம்மம் பரதத்வமாய், பரமஹிதமாயிருப்பதை வெளியிட்டால் விவேகியா யிருப்பவனுக்கு அதில் ருசியால் காம்யகர்மங்களிலே ருசி பெரும்பாலும் பிறக்காமற் போய்விடும். அப் பலன்களிலே ஆசையுள்ள

வனுக்குஇப்படி தத்வோபதேசம் செய்தால் அவைகளைக் காண்பித்துச்செய்யும் அவ்வுபதேசங்களுக்கு அவ்வளவு ப்ரயோஜனம் ஏற்படாது. ஆகவே கர்மகாண்டம் இது விஷயத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. இதி லிருந்தே, இப்படி பரதத்வம், பரமஹிதம் இன்னதென்று தெரியாமல் அக்னீந்த்ராதி தேவதையைபே பெரிதாக நினைத்து காம்ய கர்மங்கள் செய்தாலும் ஸர்வேச்வரன், தனக்கேற்பட்டதைப் பிறரிடம் செய்தார்களே என்று உபேக்ஷிக்காமல் கருணையாலே பலப்ரதானம் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறான் என்னும் விஷயத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளும்படிக்கு கர்மகாண்ட ஞான காண்டங்கள் அமைந்துள்ளன. அந்தந்த தேவதையைக்கூட நன்கறிய வேண்டா; பலன் உண்டென்பர்!

இவ்வுபநிஷத்துக்கள் அனேகங்கள். நூற்றுக்கு மேலாக உபநிஷத்துக்கள் இருக்கின்றனவென்று 'அஷ்டோத்தர சதோபநிஷத்' முதலிய திரட்டுகளைப் பார்த்த வர்க்கு விசதம். வேதங்கள் அனந்தங்களாகையாலே அவற்றின் உபநிஷத்துக்களும் அனந்தங்களாயிருப்பதில் ஓர் ஆச்சர்யமுமில்லை. ஆயினும் உபநிஷத்துக்களுக்குச் சிற்பில பாகங்களிலே வ்யாக்யானமாகப் பிறந்த ப்ரம்ம ஸூத்ரத்தில் பாத்ராயணரென்னும் வ்யாஸபகவான் எவ்வுபநிஷத்துக்களைக் கையாண்டதாக ஏற்படுகிறதோ, எந்த உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸர்வ மதஸ்த்தர்களும் விவாத மில்லாமல் அனாதியாக வ்யாக்யானம் முதலிய வழிகளாலே ப்ரசாரம் செய்து வைத்து அவற்றினிடம் தங்களுக்குள்ள ஆதராதிசயத்தைக்காண்பித்திருக்கிறார்களோ, அவையே பின்னுள்ள ஸர்வ ப்ரஜைகளுக்கும் ஆதரிக்கத்தக்கவை. இதனால் மற்றவைஅப்ரமாணங்கள் என்று இங்குச்சொல்ல வில்லை. இவற்றில் நிர்ணயிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு முானாக எதிலாவது தென்பட்டால் அதை நாம் யதாவது.

தாக அங்கீகரிக்க முடியாது என்றிவ்வளவே அபிப்ராயம். விரோதமில்லாத விஷயங்களை ஆதரிப்பதிலும், விரோதமாகத் தோன்றின விடங்களைக்கூட இவற்றோடு முரண்படாதபடிக்குக் கொண்டுபோவதிலும் யாதொரு ஆசைப்படமுமில்லை. அப்படி எல்லோரும் ஆதரித்திருக்கும் உபநிஷத்துக்கள்:—ஈச, கேந, கட, ப்ரச்ன, முண்ட, மாண்டூக்ய, தைத்திரீய, ஐதரேய, சாந்தோக்ய, ப்ருஹ்தாரண்யகங்கள், ச்வேதாசுவதரம், கௌஷீதகி, அக்னிரஹஸ்யம், ஸுபாலோபநிஷத்து முதலியனவாம்.

இவற்றில் ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து என்கிற முதல் உபநிஷத்தும் மாண்டூக்யமுமே மிகச் சிறிய உபநிஷத்துக்கள். மாண்டூக்யம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண-ப்ரத்யும்ன-அநிருத்தரூப சதுர்வ்யூஹ மூர்த்திவிஷயம். ஆனால் இவ்வர்த்தகம் இதில் வெகு ஸ்பஷ்டமாக இல்லை. உபநிஷத்தும் ஹணங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டியிருக்கிறது. ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தாவது பரவாஸுதேவனை பரதத்துவ-பரமஹித-பரமபுருஷார்த்தமாக வெளியிடுகிறது. இதில் ஸம்சயமற ஸகல விஷயங்களையும் நாம் தெளியலாம். இது சிறியதானாலும் உயர்வில் ஒப்பற்றது. ஆகையினாலேயே, ருக்வேதம். யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வவேதம் என்று பிரிந்த வேதத்தி னுட்பிரிவுதோறும் பிரிந்து நிற்கும் உபநிஷத்துக்களை ஒரு திரளாகச் சேர்க்கும்போது இவையே முதலாவதாக எல்லோரும் ஆதரித்திருக்கிறார்கள். இது சூகல யஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது. மேலும் மற்ற உபநிஷத்துக்களைப்போல இது, உபநிஷத்து இருக்கவேண்டும் பாகத்திலில்லை. அதாவது வேதத்தில் ஒவ்வொரு சாகையையும் ஸம்ஹிதை, ப்ராம்மணம், ஆரண்யகம், உபநிஷத்-என்று நான்கு பாகமாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் வேதத்தின் அந்தத்திலிருப்பது வேதாந்தமென்றும் உபநிஷத் என்றும் சொல்லப்படுகிற

தல்லவா? இந்த ஈசாவாஸ்யமோ அப்படிக்கிராமல் நாற்பது அத்யாயங்களுள்ள சுக்ல யஜுர்வேத ஸம் ஹிதையில் நாற்பதாவது அத்யாயமாகையாலே ஸம் ஹிதாபாகத்திலேயே சேர்ந்திருப்பது. ஆனாலும் இதர உபநிஷத்துக்கள்போல இதுவும் பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து வந்ததாகையாலே உபநிஷத்தெனக் குறையிலலை, இப்படி கர்மகாண்ட-ஞானகாண்டங்களில் கர்ம காண்டமான முதல் பாகத்திற் சேர்ந்ததாகையாலும், அப்படிச் சேர்ந்திருக்கச்செய்தே, சொல்லவேண்டிய விஷயத்தை மற்ற உபநிஷத்துக்களைவிட வெகு அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் நிரூபிக்கிறதாகையாலும் அதிக உபயோகமில்லாத விஷயங்களைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்யாமலிருப்பதாலும் இதுவே முதல் உபநிஷத்தாகக் கருதப்படுகிறது.

இவ்வுபநிஷத்தில் பதினெட்டு மந்த்ரங்கள் மாத்ரமே யுள்ளன. நம் ஸித்தாந்தத்திற்கு அஸாதாரணமாய், ப்ரதி தந்த்ரமென்று சொல்லப்படும் சரீராத்ம பாவத்தைத் தொடங்கிக் கொண்டே இவ்வுபநிஷத்து தத்துவ நிரூபணம் செய்கிறது. ஸர்வவ்யாபியாய், ஸர்வ நியமன சக்தி யுள்ளவனாய் அகிலஹையப்ரத்யநீகனாய், அனந்த கல்யாண குண நிதியுமான பரமாத்மாவைப் பெற தனிக்கர்மமோ தனிஞானமோ ஸாதனமாகாது; ஸத்கர்மங்களைச் செய்து வினைகளைத் தீர்த்து ஞானத்தினால் மோக்ஷம் பெற வேனுமென்றும், அம்மோக்ஷத்தில் ஸகல துக்க நிவ்ருத்தியும் பரிபூர்ணானந்தமுளதென்றும், ப்ரக்ருதி-புருஷ-ஈச்வர தத்வ விவேசனம் செய்து நம்முடைய நற்செய்கைகளாலே பகவானைப் பிரார்த்தித்து அவன் அனுக்ரஹத்தாலே பந்தகங்களான பாபங்களைக் கழிக்கவேண்டுமென்றும், அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யனுப

விக்கும்படி அவன் தயையை ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமென்றும், புகுஷஸூக்தத்தி லோதப்பட்ட பரதத்துவமே அவனென்றும், அவனிடம் பக்தி-ப்ரபத்திகளாலே அவனை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பெற்று அவனால் ஸர்வ பாபமும் கழிந்து அவனுடைய சரணுரவிந்தங்களில் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் இவ்வுபநிஷத்தி விருந்து நாம் ஸாரமாகத் தெளியலாம்.

இப்படிப்பட்ட மஹிமையுள்ள இதற்கு சுருக்கமான வ்யாக்யானம் செய்தருளவேண்டுமென்று அஷ்டாஷ்டர மந்திராதிகளைப் போல இதன் கௌரவத்தைக் கண்ட வித்வச்சிஷ்யர்கள் செய்த ப்ரார்த்தனையின்பேரில், ஜகதாசார்யரான, நம் கவிதார்க்கிகளிம்ஹ ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்ரீமந் நிகமாத்தமஹா தேசிகன் இதற்கொரு பரிமித கம்பீரமான பாஷ்யம் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயம் 'வித்வச்சாத்ரப்ரீதயே' என்று பாஷ்யத்தில் கடைசியில் வ்யக்தம். மதாந்தர ப்ரவர்த்தகாசார்யர் ஒவ்வொரு உபநிஷத்துக்கும் பாஷ்யம் எழுதியிருக்க, நம் பகவத் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்யாததற்குக் காரணம் யாதென்னில்-பத-பதார்த்த ஞானமும், ஸாதாரணமான வாக்யார்த்தஞானமும் எந்த வ்யாக்யானத்திலிருந்தும் ஏற்படலாம், முக்யமான ப்ரமேயங்களில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தால் ஸர்வஸ்தலங்களிலும் நன்றாகவே வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடும். மேலும் பிறருக்குப்போல நம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒற்றுவரும்படி உபநிஷத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லுவதில் அதிக ப்ரயாஸம் கிடையாது. ஆகவே ஸர்வவேத வேதாந்தங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹமாக வ்யாக்யானம் செய்தால் போதுமென்பதே காரணம். அப்படி திருவுள்ளம் பற்றியே 'வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ' மென்றொரு ப்ரபந்தம் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும்

இடம் ஏற்பட்ட வரையில் உபநிஷத்வாக்யங்களின் வாஸ்தவார்த்தத்தை வெளியிட்டருளினார். மஹாப்ராஜ்ஞர்களுக்கு இவ்வளவே உபநிஷத்தின் அர்த்த நிர்ணயத்துக்குப் போதுமாயினும் பின்னுள்ளாருக்கு ச்ருதப்ரகாசிகை முதலிய வ்யாக்யான க்ரந்தங்களிலிருந்தும் அனேக வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் தெளியவேண்டி வந்தது. இவ்வளவுமட்டுமில்லாமல் ஸ்ரீச்ருதப்ரகாசிகார்யர் ஸர்வாந்தர்யாமி நாராயணனென்று நன்கு உத்கோஷிக்கும் ஸுபாலோபநிஷத்துக்குப் ப்ரதிபங்க்தி வ்யாக்யானமும் செய்தருளினார். அதைப் போலவே ஸ்ரீதேசிகனும் முன்னோர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி இவ்வுயர்ந்த உபநிஷத்துக்குப் ப்ரத்யக்ஷர வ்யாக்யானம் செய்தருளினார். இவ்வளவிலிருந்தும் மதாந்தரஸ்த்தர்களுக்கு போல நமக்கு ஸர்வோபநிஷத்துக்கும் நிஷக்ருஷ்டமாக ஒவ்வொரு வாக்யத்திற்கும் அர்த்தத்தை ஸுகமாகக் கண்ணாடியிற் காண்பதுபோல் ப்ரத்யக்ஷயமாகத் தெளிய ஒரு க்ரந்தமில்லாததினால் பின்னுள்ள ப்ராஜ்ஞர்கள் பிறர் பாஷ்யங்களிலே புகுந்து தடுமாறித் தவித்துவருவதைக் கண்டு உபநிஷத் பாஷ்யகாரர் என்றும், ஷஷ்டி ப்ரபந்த நிர்மாதா என்றும் ப்ரஸித்தராய் பகவத்பாஷ்யகார நிகமாந்த மஹாதேசிக துல்யமாகப் பின்னுள்ள வாசார்யரில் கௌரவிக்கப்பட்டு முள்ள ஸ்ரீமத் ரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகன் ப்ரஸித்தமாய் ப்ராமாணிகர்களாலே கையாளப்பட்டுவரும் ஸர்வோபநிஷத்துக்கும் ப்ரத்யக்ஷர வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்.

இப்போது வடமொழிப் பயிற்சியை விட்ட காலக்ரமத்தை யனுஸரித்து எல்லாம் தேசபாஷையில் எளிய நடையில் இருந்தால் யாராவது உபநிஷதர்த்தத்தை ஒருஸமயம் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைக்கும் படி ஏற்பட்டு

விட்டது. ஆகவே சில பெரியோர்களின் அபேஷையின்பேரில் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த இந்த முதல் உபநிஷத்தின் பாஷ்யத்தைத் தமிழில் சுருக்கமாகத் தெளிவிக்க இங்கே குருபரம்பரையின் க்ருபையை முன்னிட்டு முயன்றிருப்பது. பாஷ்யத்திற்கு அப்படியே மொழிபெயர்ப்பு செய்தால் சிலர்க்கு செவ்வனே அறிவதில் ச்ரமம் ஏற்படுமென்று நினைத்து யதோசிதம் ஸங்க்ரஹ விஸ்தாரங்களை ஆதரித்து அர்த்தம் விவரிக்கபடுகிறது.

முதல் மந்திரம்

ஈசா வாஸ்யமிதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் |
தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா: மாக்ருத: கஸ்யஸ்வித்தநம் ||

(பதவுரை) ஜகத்யாம்-உலகில், . ஜகத்-மாறுதலடைந்துவரும் வஸ்து, யத்கிஞ்ச-எதேதுவோ, இதம் ஸர்வம்-இதெல்லாம், ஈசா-நியமிக்கு மிறைவனாலே, வாஸ்யம் - வ்யாபிக்கப்படுவதாம். த்யக்தேந - (இவ்விவேகம் பெற்று தோஷமுமறிந்து) விடப்பட்ட, தேந-அவ்வஸ்து வோடிருக்கும் (நீ), புஞ்ஜீதா:-அனுபவி, கஸ்ய ஸ்வித்-ஒருவருடைய, தனம்-சொத்தை, மா க்ருத: விரும்பவேண்டா.

பாஷ்யார்த்தம்

இந்த சேதன—அசேதனமான ஸர்வ ப்ரபஞ்சமும் எவனால் வ்யாபிக்கப்படுவதோ, அகில ஹேயப்ரதயனீக-கல்யாணகுணகணநிதியான அந்த வாஸுதேவனை உபாஸிக்கிறோம். ச்லோகம் (1)

(க) ஸர்வத்தையும் நியமிக்கிறவனாய், (உ) ஸ்வாபவ ஸித்தமான மஹிமையுடையவனாய், (ங) ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய் (ச) ஸர்வ தோஷங்களினின்றும் தானே விலகியவனாய், (ரு) ஸர்வ வித்யைகளாலும் உபாஸிக்கக் கூடியவனாய், (கா) ஸர்வ கர்மஸமாராத்யனாய், (ஏ) வினையைத் தீர்ப்பவனாய், (அ) முக்தர்களுக்கு பரிபூர்ண போக்யனாய், (கூ) ஸித்தோபாயமுதனுமான (க0) ஓர் புருஷன் சகல் யஜுர்வேத கர்மகாண்டமாகிற வாஜஸனேயி ஸம்ஹிதையின் கடைசி, அத்யாயத்திலே விளங்குகிறான். ச்லோகம் (2)

(விவரணம்) இந்த ச்லோகத்தில் முதல் விசேஷணம். முதல் மந்த்ரத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே கண்டோக்தமானது இரண்டாவது மூன்றாவது மந்த்ரங்கள் ப்ரம்மவித்யையைப் பெற்றவனுக்குக் கர்ம பந்தமில்லையென்றும் அவ்வித்யையிஷ்டியாதவனுக்கு அதிசூரமான அனர்த்தமுண்டென்றும் உள்ள றிஷி சொல்லி ஒவ்வொருவரையும் வித்யையில் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வந்தனவாகையாலே அவ்விரண்டு மந்த்ரங்களும் முன்பின் ஸந்தர்ப்பத்துக்குட் பட்டவை. (சேஷபுதம்) ஆகையாலே அவற்றினார்த்தத்திற்குத் தனித்து விசேஷணம் ஸ்பஷ்டமாக ச்லோகத்திலில்லை. 2-வது விசேஷணம், மந்த்ரங்கள் 4-5-ம் சொன்ன ஸர்வ வ்யாப்தியைக் குறிக்கிறது. 3-வது விசேஷணம் மந்த்ரங்கள் 6.7-ன் அர்த்தத்தின் ஸங்க்ரஹம். எட்டாவது மந்த்ரத்திற் சொன்னதைக் காண்பிக்க, 4-வது விசேஷணம். 5-வது, 6-வது விசேஷணங்களால் மந்த்ரங்கள் 9, 10, 11-ன் விஷயம் சொல்லப் பட்டது. 7-வது, 8-வது விசேஷணங்கள் மந்த்ரங்களில் 12, 13, 14-ன் ஸாரம். பதினைந்தாவது மந்த்ரம் முதலாக ப்ரம்ம வித்யா நிஷ்டன் செய்யும் பகவத் ப்ரார்த்தனையிஷ்டுருந்து கிடைத்தது 9-வது விசேஷணம். இப்படிக் குறிப்பிட்ட அம்சங்களோடு மற்றும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் முதலிய அனேக அம்சங்களையும் சொல்லி இத் தத்வத்தின் ஒப்பற்ற வைபவத்தை ஸந்தேஹமற இவ்வத்யாயம் தெளிவித்திருப்பதை (கோபி)ஓர் என்ற 10-வது விசேஷணத்தாலே குறித்தருளினார். புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லிய மஹாபுருஷான ஸ்ரீமந் நாராயணனே இந்த தத்வமென்று 16-வது மந்த்ரத்தினிருக்கும் புருஷபதத்தாலும் வ்யக்தமென்பதைக் காண்பிக்க இந்த ச்லோகத்திலும் புருஷபதம். இதனால் எட்டாவது மந்த்ரம் வரையில் முதல் மந்த்ரத்தின் பூர்

வார்த்தத்துக்கு விவரணமென்றும், அதற்கு மேலுள்ள மந்தரங்கள் 'தெந்தயக்நேநபுஞ்ஜீதா:' என்னு முத்தரார்த்தத்தின் விவரணமென்றும் ஆராய்வதற்கு இடமுண்டு.)

'ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்' என்றாரம்பித்து யாதொன்று ஓதப்படுகிறதோ, இது சிஷ்யனைக் குறித்து ஆசார்யன் செய்யும் ப்ரம்ம வித்யோபதேசம். (ஆக ஆசார்யன் மூலமாய் க்ரஹிக்கப்பட்டாலல்லது வித்யை பயனளிக்காதென்பதை அறிவிப்பதற்காக வேறு உபநிஷத்துக்களில் ஒருவர் ஒருவருக்கு உபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லுவதுபோல், இங்கும் புஞ்ஜீதா: (நீ அனுபவி) என்று ஒருவனைப் பார்த்து சொன்னதாம். ஆகையால் இங்கே யார் யாரைப்பார்த்து சொல்லுகிறார் என்றும், ஒருவருக்காகச் சொல்லிய விஷயம் எல்லோருக்கு மெப்படி பொதுவாகுமென்றும் சங்கிக்க வேண்டா. இது சிஷ்யனுக்கு குருபதேசமாகையாலே ப்ரம்ம வித்யாதிகாரிகள் எல்லோருக்கும் பொதுவாகவே பாவிக்கப்படவேண்டும்.)

3.

(ஜ்ஞானகாண்டத்திலே இவ்வத்யாயம் இருக்கவேண்டியதல்லவா? ஏன் கர்மகாண்ட ஸம்ஹிதையிலிருக்கிறதென்னில், அதற்குக் காரணமுண்டு.) ஸம்ஹிதையிற் சொல்லப்பட்ட ஸர்வ கர்மாக்களும் பாபகூயத்தைப்பற்றியோ, நானாவிதமாயுள்ள காமய பலன்களைப் பற்றியோ விதிபலத்தாலே செய்யக்கூடியனவா யிருப்பதுபோல், ப்ரம்ம வித்யாஸித்திக்காகவும் விதிபலத்தாலே செய்யப்படலா மென்றிப்படி சில விசேஷங்களைக் குறிப்பதற்காக ஸம்ஹிதையின் கடைசியில் இந்த ப்ரம்ம வித்யோபதேசத்தைச் சேர்த்திருக்கிறது.

4.

அதில் முதன் முதலாக, அசேதனமான ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாயிருக்கும் தேஹாதிகளுக்கு அதிஷ்டாதாவா

யிருக்கும் சேதனனுக்கு இருக்கும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமம் முதலியவற்றைப் பரிஹரிக்கக்கூடுதி ஸர்வ வஸ்துக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும், நிலையும், வ்யாபாரமும் பரமபுருஷனொருவனுக்கே அநீனமென்பதை அறிவிக்க அபிப்ராயப்பட்டு 'ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்' என்று பூர்வார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். கர்ம காண்டத்தில் இதற்கு முன் ஆமுஷ்மிக (மறுமை) பலத்திற்காக ஏற்பட்ட க்ரியை முதலியவற்றை இச்சேதனன் அறிந்திருப்பதாலே தேஹாத்ம ப்ரமம் போயிருந்தாலும் ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம் முதலியன போயிருக்கமாட்டா. தேஹம் முதலிய சிலவற்றைத் தன் இஷ்டப்படி நடத்த தனக்கு சக்தியிருப்பதைக் கண்டு தன்னை ஒருவனுக்குப் பரதந்த்ரனன்றியே ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கக்கூடியவனாக சேதனன் ப்ரமிக்கலாம். அப்படி யொருக்கால்தன்னைப் பரதந்த்ரனாக நினைத்தாலும் பரமபுருஷனை விட்டு ஜீவராசியிலடங்கிய தேவதாந்தரம் முதலானவரில் ஒருவருக்குப் பரதந்த்ரனாக நினைத்துவிடலாம். இதைப் போலவே உலகிலிருக்கும் சேதனசேதனங்களைத் தனக்காவது தன்னைப்போன்ற வேறு ஜீவனுக்காவது பரதந்த்ரங்களாக நினைத்துவிடலாம். இப்படி வரும் ப்ரமங்களெல்லாம் இங்கே பூர்வார்த்தத்தாலே விலக்கப்படுகின்றன. இதம் ஸர்வம் - ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம் என்ற ப்ரமாணங்களாலே ஸித்திக்கிற, ஈசுவரன் தவிர மற்ற, சேதனசேதன ரூபமான யாவத்தும், ஈசா - 'ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வௌ அஜௌ ஈசநீசௌ (ஒருவன் ப்ராஜ்ஞன்; மற்றொருவன் அஜ்ஞன் இருவரும் பிறப்பவர்களல்லர் ஒருவன் நியமிக்கிறவன்; மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்.) இது முதலிய ப்ரமாணங்களிலே ஜீவனைவிட மிகவும் விலக்ஷணமாக ப்ரஸித்தான, ஸர்வத்தையும் நியமிக்கிற புருஷோத்

தமனாலே. வாஸ்யம் - வ்யாபிக்கப்படக் கூடியதாகிறது; ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் தன்னிடத்திலே தன்னாலே வாஸம் செய்விக்கப்படுகிற தென்னவுமாம். இவ்விரண்டு பொருள்களும்,

ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச

வஸத்யத்ரேதி வை யத: |

ததஸ் ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி:

பரிபட்யதே ||

(அந்த பரமாத்மா ஸர்வ வஸ்துவிலும் வளிக்கிறார். ஸமஸ்த வஸ்துவும் அவனிடத்திலே வளிக்கிறது என்கிற ப்ரஸித்தமான காரணத்தினாலே அவர் வாஸுதேவ னென்று வித்வான்களாலே பணிக்கப்படுகிறார்.) என்று ஸ்ம்ருதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ? 'ஜகத் யாம்' என்கிற பதமானது பூலோகத்துக்குமட்டுமாகும் சொல்லானாலும் இங்கே பூலோகத்தைப்போல லோகாந்த ரங்களையும் குறிக்கிறது. 'ஜகத்' என்னும் பதத்துக்கும் 'மாறுதலடைகிறதான்' என்றர்த்தம். இதனால் 'போக்தா, போக்யம்' என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப விகார முள்ளதாய் போக்யமாயிருக்கும் அசேதனவஸ்து வர்க்க மும், இப்படி ஸ்வரூபத்திலே விகாரமின்றியே யிருந் தாலும் தனக்கு ஸ்வபாவனித்தமாயுள்ள தர்மபூதஜ்ஞானத்திலே விகாரமுள்ளதாய் போக்தாவாக இருக்கும் சேதனவஸ்து வர்க்கமும் சொல்லப்படும். உலகிலுள்ள வற்றில் பகவானால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றுகூட இல்லையென்று திடமாகத் தெரிவிக்க 'யத்கிஞ்ச' என்று அதிகமாக இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. இது உப ப்ரும்ஹண வாக்யத்தாலே பின்வருமாறு விவரிக்கப் பட்டது.—

இந்திரியானி மனோபுத்தி :

ஸத்வம் தேஜோபலம் தருதி : |

வாஸுதேவாத்மகாந்யாஹு :

கோத்ரம் கோத்ரஜ்ஞமேவச ||

(இந்திரியங்களும், மனஸ்ஸும், புத்தியும், ஸத்வமும், தேஜஸ்ஸும், பலமும், தைர்யமும் வாஸுதேவாத்மகங்கள். சேதனனுக்கு போக கோத்ரமாயுள்ள அசேதனவஸ்துவையும் கோத்ரஜ்ஞனாயுள்ள சேதனனையுங்கூட வாஸுதேவரத்மகமாகவே பெரியோர்களைப்போல ப்ரமாணங்களும் சொல்லுகின்றன). ('கோத்ரஜ்ஞ ஏவ' என்று ப்ரதமாந்த பாடமாயிருந்தால் 'இதி' என்றொரு பதத்தை சேர்த்துக் கொண்டு இவைகளெல்லாம் வாஸுதேவாத்மகங்கள் என்று சொல்லுகிறன வென்றர்த்தமாம்.)

ஆகோபம்:—'ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வ' மென்பதற்கு இதுவெல்லாம் ஈசனால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். ஆக இங்கே இருக்கிறது ஈசபதம். அது ருத்ரனைச் சொல்லுகிறது. 'சும்புரீச: பசுபதி:' என்றல்லவோ நிகண்டு. ஆனால் ஈச என்னும் பதத்திற்கு நியமிக்கிறவன் என்கூட அர்த்தம் சொல்லலாமாயினாலே யார் நியமிக்கிறவனோ அவன் என்று ஏற்படுமெயொழிய ருத்ரன் என்று நிச்சயிக்கமுடியாதென்று கேட்கலாம். அது யுத்தமன்று. ஏனெனில்—ஈசபதத்திற்கு நியமிக்கிறவன் என்றர்த்தம் சொல்லவேண்டுமானால் யோகசக்தியை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். ருத்ரன் என்கிற அர்த்தத்தில் ருடிசக்தி. யோகசக்தி யென்றால் ஒரு பதத்தில் அனேகம் அவயவங்களைப் பிரித்து இந்த இந்த அம்சத்திற்கு இது இது அர்த்தமென்று தனித்தனியே தெளிந்து அவ்வர்த்தங்களில் ஒன்றோடொன்றுக்கிருக்கும் ஸம்பந்தத்தைக் கண்டு இப்பதம் ருருவதற்கும் இது அர்த்தம்

என்று அறிவதற்குக் கரணமாக பதத்திற்குள்ள சக்தி. உதாஹரணம் : 'ரதகார' என்னும் பதத்தில், 'ரத' என்பதற்குத் 'தேர்' என்றர்த்தமாம். 'கார' என்பதற்கு 'செய்கிறவன்' என்று. ஆக 'ரதகார' பதத்திற்கு இரதத்தைச் செய்கிறவன் என்றர்த்தம். இதையறிவது யோகசக்தியால். ருடிசக்தி யென்றால் பதத்தின் அவயவங்களைத் தனியே பிரிப்பது முதலிய ச்ரமமின்றியே மொத்தமாக இதற்கு இது அர்த்தமென்றறிவதற்கு உபயோகப்படும் சக்தி. இதற்கும் 'ரதகார' என்பதே உதாரணம். 'ரதகார' என்று ஸங்கர ஜாதியிலே ஒரு ஜாதிக்குப் பெயர். அந்த ஜாதியிலிருப்பவர், இரதத்தைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் பிறந்ததுமுதல் ரதகாரரே. இப்படியே இங்கு ஈச என்கிற பதத்திற்கு நியமனத்தைச் செய்கிறவன் என்றர்த்தம் சொல்லவேண்டுமானால் இன்ன தாதுவிருந்து இன்ன ப்ரத்யயம் சேர்ந்து இந்தப் பதம் எரித்திக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும். ஆக இது யோகசக்தியா லேற்படும் அர்த்தம். 'ருத்ரன்' என்று சொல்லும் போது அப்படி அவயவங்களைப் பிரித்துப்பார்க்கவேண்டியதில்லை. ஆகையினாலேயே ருடிசக்தியினாலேற்படும் அர்த்தத்தைவிட யோகசக்தியினால் ஏற்படும் அர்த்தம் சிறிது தாமதித்தே அறியப்பட வேண்டியிருக்கிற தாகையாலே ஒரு பதத்திற்கு இப்படி இரண்டுவித அர்த்தங்கள் வரக்கூடுமாகில் அவற்றில் ருடியால் வரும் அர்த்தத்தையே பற்றவேண்டும். ஏனெனில்—'ருடிர் யோகமபஹரதி' (ருடியானது யோகசக்தியைத் தடுக்கிறது.) என்றொரு மீமாம்ஸா ந்யாயம். ஆக இந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டு இங்கே 'ருத்ரன்' என்றே அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். ஆனால் இந்த ந்யாயத்தை 'ஈசஸ் ஸர்வஸ்ய ஜகத:' (ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஈசன்) என்றும் வாக்யத்தில் அனுஸரிக்கவில்லை. ஏனென்றால், அங்கே ஈச: என்னும் பதத்

தில் ஸர்வஸ்ய ஜகத: என்பது அந்வயிக்க சேரவேண்டும். ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் ருத்ரன் என்ற அர்த்தம் பொருந்தவில்லை. ஆகவே ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் நியாமகன் என்று அங்கே யோகார்த்தத்தையே பற்றவேண்டியிருக்கிறது. அதைப்போலிங்கே ருடியைத் தடுக்கக் காரணமில்லை யாகையாலே ருடியாலே ருத்ரனையே இவ்வீச பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆக இவ்வுபநிஷத்து நாராயண பரமாகாது.

ஸமாதானம்: அந்வயிக்க முடியாதவிடத்தில் ருடிப் பொருளை விடவேண்டுமென்பது ஆகேஷமம் செய்பவருக்கும் ஸம்மதம். உபநிஷத்தில், 'ஸர்வாணி ஹவா இமானி பூதானி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே, ஆகாசம் ப்ரதி அஸ்தம்யந்தி' (இந்த ஸர்வப்ராணிகளும் ஆகாசத்திலிருந்தே பிறக்கின்றன; ஆகாசத்திலே லயிக்கின்றன.) ஸர்வாணிஹவா இமானி பூதானி ப்ராணமேவ அபிஸம் விசந்தி, ப்ராணம் அப்புஜ்ஜிஹதே' (இவை ப்ராணவிடத்திலேயே லயிக்கின்றன; பிராணவிடமிருந்து பிறக்கின்றன.) என்பது முதலிய வாக்கியங்களிலே ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்க ஆகாச, ப்ராணாதி சப்தங்கள் இருக்கின்றன. இந்த சொற்களுக்கு லோகப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை விடும்படி ப்ரம்மஸூத்ரங்களிலே நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதைப்போல இங்கே ஈசபதத்திலும் ரூட்யர்த்தம் பாதிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில்:—எப்படி பஞ்ச பூதங்களிற் சேர்ந்த ஆகாசத்திற்கும் ப்ராணவாயுவுக்கும் சேதனசேதன ரூபமான ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணமாயிருக்கை யென்பது ஸம்பவிக்காதோ, அப்படியே, 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரம்மா ந ஈசான:' (நாராயண னொருவனே ப்ரளயகாலத்திலிருந்தான். பிரமனுமில்லை, ருத்ரனுமில்லை) என்றிப்படி ஸர்வ

காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும், 'அநபஹதபாப்மா அஹமஸ்மி நாமாநி மே தேஹி' (எனக்குப் பாபம் போகவில்லை. எனக்கு அனேக நாமங்களை யிடவேண்டும்) என்கிற ருத்ர வாக்கியத்தின் படி கர்மவச்சயனாகவும் நிச்சயிக்கப்பட்ட ருத்ரனிடத்திலும் இந்த முதல் வாக்கியத்திற் சொல்லப்படும் ஸர்வ ஜகத் வ்யாப்தி, ஸர்வாதாரத்வம் முதலியவைகள் ஸம்ப விக்கமாட்டா, ஆக ரூட்யர்த்தம் இவ்விடத்தில் பாதிக்கப் படுவதால் இந்த ஸர்வவ்யாப்தி முதலிய குணங்களுள்ள வனாக ப்ரஸித்தமாய், நிரவதிகமான ஐச்வர்யத்தை யுடையவனான ஸர்வேச்வரனை யோகவ்யுத்பத்தியாலே இந்த சப்தம் குறிக்கிறதென்று நிச்சயிக்கவேண்டும்.

ஆனால் முன் எடுத்த ஆகாசாதி வாக்யங்களிலே 'ஹவை' என்று ப்ரஸித்தியைக் காண்பிக்கும் பதங்கள் இருப்பதாலே வேறு வாக்யங்களிலே ஜகத்காரணமாக எது ப்ரஸித்தமோ, அதையே ஆகாசாதி சப்தங்களுக்கும் அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம் செய்ததுபோல் இங்கும் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அந்த ஸித்தாந்தம் செய்யமுடியாது. அவ்விடத்திற்போல ப்ரஸித்தியைக் காண்பிக்கும் பதங்கள் இராததினால் அந்த திருஷ்டாந்தங்களுக்கும் இதற்கும் வைஷம்ய முண்டு. ஆனாலும் ரூட்யர்த்தத்தை அங்கீகரித்தால் ப்ரமாண விரோதம் வருகிறபடியாலே, ரூடியானது முரணான அர்த்த விஷயமாயிருப்பதாலே ரூடியைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்பது யுக்தம். ஆக ஆகாசாதி சப்தங்களிற்போல இங்கும் ரூடி த்யாகமென்பது ஸமானம், இங்கே ஐந்த்ரீ ந்யாயமாவது—ரூடியை யனுஸரித்துப்பார்த்தால் இந்திரனைச் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கும் 'கதாசன ஸ்திரீரஸி' என்னும் ருக்கை கார்ஹபத்யம் என்கிற வைதிகாக்கனியின் உபஸ்தான மந்த்ரமாக ச்ருதியில் விதித்திருப்பதாலே

அதற்காக இந்திரன் என்கிற ருட்யர்த்தத்தை விட்டு, கார்ஷபத்யம் என்கிற அக்னியை இந்திர பதத்தாலே கொள்ள வேண்டுமென்கிற பூர்வ மீமாம்ஸா ந்யாயம். (3-2-2)

இவ்விடத்தில்—ஈசபதத்தின் ருட்யர்த்தத்தை விடாமல், ருத்ரனுக்கு 'இதம் ஸர்வம்' என்று சொன்ன ஸர்வாதாரத்வம் சேராதே என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக, ருத்ரன் எவ்வளவுக்கு ஆதாரமாயிருக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு வஸ்துக்களை மட்டும் ஸர்வ பதத்தாலே எடுத்துக்கொள்ளலாமே. பூர்வ மீமாம்ஸையில் 1-2-1. அதிகரணத்தில், 'ஸர்வத்வமாகாரிகம்' என்கிற ஸூத்ரத்திலே 'பூர்ணஹுத்யா ஸர்வான் காமான் அவாப்தேனாதி (பூர்ணஹுதியினாலே ஸர்வ பலன்களையும் பெறுகிறான்) என்கிற ச்ருதியிலிருக்கும் ஸர்வபதம் அகன்யாதானத்தினால் வரக்கூடிய பலன்களை மாத்திரம் சொல்லுகிறதென்று நிரூபித்திருப்பதாலே அந்த ந்யாயம் இங்கு வரலாமே யென்று சங்கிக்கவொண்ணாது. ஸர்வபதம் ஸ்வபாவமாக எல்லாவற்றையுமல்லவோ சொல்லுகிறது. அங்கே ப்ரகரணம் முதலியவற்றை யொட்டி அப்படி ஸங்கோசம் செய்து சிலவற்றை மட்டும் ஸர்வ பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொண்டது. இங்கே ஸர்வ பதத்தாலே சிலவற்றை மட்டும் க்ரஹிக்கிறேனென்கிற பூர்வபக்ஷிக்கு ருத்ரன் பரப்ரம்மம் என்பது ஸம்மதமில்லையென்று ஏற்பட்டது. ஆக இங்கே ப்ரம்மப்ரகரணத்திலே அவ்வாறு ஸங்கோசம் செய்ய ப்ரமாணமில்லை.

இப்படியே—நாராயணன் ஒரு சமயம் ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்களைச் செய்கிறான் மற்றொரு ஸமயத்தில் ருத்ரன்

அவற்றைச் செய்கிறான் என்று விஷ்ணு ருத்ராதிகளைப் ப்ரவாஹேச்வரர்களாகச் சொல்லியோ, ஸ்ருஷ்டிக்கு ருத்ரன் ஈச்வரனில்லாவிட்டாலும் ப்ரளய விஷயத்தில் ருத்ரன்தான் ஜகதீச்வரன் என்று ஒவ்வொரு கார்யத்துக்கு ஒவ்வொருவனைக் காட்டி ஈச்வரர்கள் அனேகர் என்ற பக்ஷத்தை யாதரித்தோ, இங்கு ஈசபதம் ருத்ரனைச் சொல்லுகிற தென்கிற ஆக்ஷேபமும் செய்யமுடியாது. ஏனெனில்—ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வ கார்யங்களிலும் ஒருவனே ஈச்வரன் என்று ஸ்தாபிக்கும் ப்ரமாணங்களாலே அப் பக்ஷங்களே நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஆகையால் - இவன் 'பதிம்விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்'- என்கிற நாராயணனுவாகம் முதலியவற்றிலே ஒருவனுக்கு அதீனமாகாத ஐச்வர்யமுள்ளவனாகப் ப்ரஸித்தன், இவ்விடத்திலேயே மேலே 'யோஸாவஸௌ புருஷ:' என்று புருஷ ஸூக்தத்திலே சொன்ன பரம புருஷனையே ஸ்மரிப்பித்து அவனாகவே சொல்லப்பட்டவன், வேறுதாது பர்யம் சொல்லமுடியாத வாக்யங்களாலே பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் காரணமாகவே நிர்ணயிக்கப்பட்டவனாய், 'ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:' (இவன் எல்லா சேதனர்களுக்கும் அந்தர் யாமியாய், அமலனாய், திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தோடு பரமபதத்திலே வீற்றிருப்பவனாய், ஜகத் வ்யாபாரலீலனாய் அத்விதீயனயுமுள்ள நாராயணன்) என்கிற ஸுபாலோப நிஷத் வாக்யம் முதலியவற்றில் எல்லோருக்கும் அந்தர் யாமியாக ப்ரஸித்தன், இப்படி ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலேயே 'விச்வமேவேதம் புருஷ:' என்கிற வாக்யத்தாலே ஸமஸ்தமான உலகுக்கும்போலவே. 'ஸ ப்ரம்மா ஸ சிவ:' ஸேந்த்ர: என்பது முதலிய விடங்களிலே மற்ற ப்ரம்ம, ருத்ர, இந்த்ராதிகளுக்கும், ஆத்மாவாய் ஸர்வசப்தவசாயன யிருப்பதாலே வேறென்றை

சொல்லும் பதங்களாலும், விசேஷ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட வனாயுமுள்ள நாராயணனையே ஸர்வத்தையும் தன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் ஈச்வரனாக இவ்வாக்யம் சொல்லுகிறதேயல்லது — நாராயணதீனமாக அற்ப ஐச்வர்யம் பெற்றும் புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லிய பரம புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயும் அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனாயும், ஸர்வாந்தர்யாமி யல்லனென்பதோடு கர்ம வச்யனாயும் அவனுக்கு நியாம்யனாயுமிருக்கும் ருத்ரனைச் சொல்வதல்ல.

இவ்வளவு விசாரமும், ஈசாவாஸ்யம்' என்றவிடத்திலே ஈசா என்றும் வாஸ்யம் என்றும் தனித்தனிப்பதமாக அத்யயனம் செய்வதையறியாமல், ஒரே பதமென்று நினைத்து ஈசபதமிருப்பதமாகக் கொண்ட வேதமோதாத பூர்வபக்ஷியின் நினைவை யனுஸரித்துச் செய்தோமத்தனை. உண்மையில் இங்கே பதங்கள் இரண்டு. ஆக ஈசா என்று மூன்றும் வேற்றுமை. ஆக இது ஈட்பதமே யல்லது ஈசபதமன்று, ஈசபதத்திற்குப் போல ஈட்பதத்திற்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி கிடையாது. ஆக இங்கே ஆக்ஷேபத்திற்கே இடமில்லை. ஆகையால் வேறு ப்ரமாணங்களிலே பரக்க நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே இங்கே ஈட்பதத்தாலே சொல்லப்படுகிறான்.

இப்படி பூர்வார்த்தாலே 'ஸர்வமும் ஈச்வரனுக்குப் பராதினம்' என்பதை முழுக்ஷவுக்கு, யுணர்த்தி உத்தரார்த்தத்தினால் வைராக்யச் சிறப்புற்ற விருத்தியை உபதேசிக்கிறார். தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா: , மாக்ருத: கஸ்ய ஸவித்தநம்.' தேந-முன்சொல்லியபடி எப்போதும் பரிணமித்துவரும் பிரகிருதியின் விகாரமாயுள்ள உலகிலடங்கி, மாறுபாட்டையே அடைவதால், நாமும் நமக்குப் போக ஸாதனமாக ஏற்பட்டிருக்கும் சேதன சேதனங்களும் ஸர்வ

விதத்திலும் ஈசுவர பரதந்த்ரமாகவே யிருப்பதாலே நம்முடைய இஷ்டப்படியின்றியே அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்குந் தக்கபடி ஸுகதுக்கங்களை யேற்படுத்திக் கொண்டு அவன் இஷ்டத்திற்கிணங்கி அவனுக்கே ரஸ்யமாய், நம்முடைய மனோரதப்படி நடந்துகொள்ளாமலிருப்பதாலே நமக்கு போக்ய மாகக்கூடாததாய், ஆயினும் இவ்விவேகம் பிறவாதவரையில் மிக்க போக்யமாகத் தோன்றிவருவதாய்; த்யக்தேந-பரிணாமி என்றும் பரதந்தரம் என்றும் விவேகம் பிறந்தவுடனே ஸுக்ஷ்மவிமர்சம் செய்தால் விசதமாகப் பெறக்கூடியதான அனேக தோஷஜ்ஞானத்தாலே இப்பலத்தில் கண்ணோட்டம் கூடாதென்று விடப்பட்டதுமான இந்த ப்ராக்ருத வஸ்துவுடன் கூடியிருந்து கொண்டு; புஞ்ஜீதா:-அனுபவிக் கடவாய்.

இங்கு அனேக தோஷஜ்ஞானமாவது-உலகிலுள்ள போகமெல்லாம் அற்பம், அஸ்திரம், துக்கத்திலிருந்தே பிறந்தது, துக்கத்துடனே கலந்தது, துக்கத்தையே வினை விப்பது, ஆத்மஸ்வரூப மறியாமலிருந்ததாலே தேஹாத்மப்ரமம் முதலியவற்றாலேற்பட்டது. இதர வஸ்துக்களைப் போலவே ஈசுவரனுக்குப் பரதந்தரனாய், அவன் ஆத்மவாயிருப்பதாலே அவனுக்கு சரீரமாய், ஆகவே அவனுக்கு சேஷபூதனாய், அவனுக்கு அத்யந்தம் அபிமதமின்னதென்பதைத் தெரிந்து அவனை உவப்பிப்பதையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டியவனுமான இச் சேதனனுக்குப் பித்ரார்ஜிதமான சொத்துப் போல் அவச்யம் வரவேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்தமாகிய அவனுடைய தாஸ்யவிருத்திக்கு நேர் விரோதியாயிருக்கிறது. (இப்படி ஏழு தோஷங்கள் உள்ளது) என்னும் அறிவு.

இவ்வளவு பிறந்துவிட்டால், 'நமக்காக ஒன்றுமேற்பட்டதில்லை. நம் இஷ்டப்படி ஒன்றும் நடந்துகொள்வதில்லை. ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாய் ஸர்வத்துக்கும் சேஷியாயிருப்பவனுக்கே ஸர்வம் அடங்கியுள்ளது' என்று தெளிந்துவிடுவதால் ஒரு பலத்திலும் ஆசையுண்டாகாது. ஒரு காரியத்திலும் அதற்காக ப்ரவிருத்திக்க மாட்டான். ஆகவே இப்படியுணர்ந்து ஸர்வ த்யாகம் செய்து அனுபவிக்கவேண்டு மென்றிங்கே சொல்லிற்று.

எதை அனுபவிக்கச் சொல்லுகிறதென்னில்—ஸர்வ த்யாகத்தைச் சொல்லிவிட்டபடியாலும் ப்ரம்ம வித்யா ப்ரகரணமாயிருப்பதாலும் இங்கே அனுபவிக்கச் சொல்லப் படுமவை—சாஸ்திர விரோதமில்லாமல் பக்தியோகானுஷ்டானத்துக்குத் தகுந்தபடி தர்மஸாதனமாயிருக்கும் சீரத்தை தாரணம் செய்துகொள்வதற்கு வேண்டிய மட்டிலுள்ள போக்யங்களென் றேற்படுகிறது. அல்லது பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து மற்றவைகளில் விரக்தனானவனுக்குக் கீழே ஸர்வ வ்யாபியாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள பரம போக்யமான பரமாத்மாவையே மேல் உபதேசிக்கப் போகிற வுபாயத்தைக்கொண்டு அனுபவியென்றிங்கே சொன்னதாகலாம்:—

‘ந வாஅரே பதயு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி’

...‘ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி’

என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்தின் ப்ரக்ரியை இங்கே அனுஸரிக்கப்பட்டதாகிறது.) அவன் ஆத்மாவாயிருப்பதாலே சேஷியாய்விட்டபடியால் அவனுக்கு அபிமதத்தைச் செய்வதே நமக்கு ஏற்றதாகையாலே அவனுடைய உகப்புக்காக அவனையே அனுபவிக்கக் கடவாயென்று சொன்னதாயிற்று.

‘மா க்ருத : கஸ்ய ஸ்வித் தநம்’ பந்துவானாலும் அபந்துவானாலும் ஒருவனுடைய சொத்தில் ஆசை வைக்கவேண்டாம். இவ்விஷயத்திலே யமன் தன் கிங்கரனிடத்திற் சொன்னதாவது—

பரம ஸுஹ்ருதி பாந்தவே களந்தே ஸுத
தநயா பித்ருமாத்ரு ப்ருத்யவர்க்கே. சடமதி
ரூபயாதி யோர்த்தத்ருஷ்ணாம் புருஷ பசுர்
ந ஸ வாஸுதேவ பக்த :

(தனக்கு மிகவும் ஸுஹ்ருத்தாயிருப்பவன், பந்து, மனைவி, மகன், மகள், தந்தை, தாய், அடிமை, இவ்வர்க்குத்திலே எவனொருவன் முரட்டுத்தனமாகப் பணப் பேராசை கொண்டிருக்கிறானோ, உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கூட கவனியாமல் அவர்களை விரோதிக்கும் அந்த அவிவேகியானவன் வாஸுதேவ பக்தனல்லன்) என்று. இப்படி பணத்திற் பற்றுதல் வேண்டாவென்று சொன்ன தற்கு பரமாத்மாவைத் தவிர மற்றவை யாவத்திலும் வைராக்கியம் வேண்டுமென்பதிலேயே நோக்காம்.

‘ப்ரமாத்மநிச யோ ரக்தோ விரக்தோs
பரமாத்மநி. ஸர்வைஷ்ணு விநிர்முக்த:
ஸ பைஷ்டம் போக்துமர்ஹதி

என்றல்லவோ ஸ்ம்ருதி வசனமிருப்பது. (எவனொருவன் பரமாத்மாவை விட வேறானவற்றில் நசையற்று பரமாத்மா வினிடத்திலேயே பற்றுதலுற்றவனோ; புத்ரைஷணை, வித் தைஷணை, லோகைஷணை யென்றிப்படியுள்ள ஸர்வவித் த்ருஷ்ணைகளிலிருந்தும் விடுபட்ட அம்மஹானே பிஷான்னத்தைப் புசிக்கத்தகுந்தவன் என்று இந்த ஸ்ருத்தி வசனத்திற்கு அர்த்தம்.)

இரண்டாவது மந்திரம்

ஞர்வந்நேவேஹ கர்மானி

ஜிஜீவிஷேச்சதம் ஸமா: |

ஏவம் த்வயி நான்யதேதோஸ்தி

ந கர்ம விப்பயதே நரே ||

இஹ - இங்கே, கர்மானி - கர்மங்களை ஞர்வந்நேவ - செய்துகொண்டே, சதம் ஸமா:—நூற்றாண்டு காலம், ஜிஜீவிஷேத் - ஜீவிக்க விரும்பலாம். நரே - சிறந்த மனுஷ்யனான, த்வயி - உன்விஷயத்தில், கர்ம, கர்மமானது, நவிப்பயதே - ஒட்டுகிறதில்லை. ஏவம் - இப்படியே. இத: இதைவிட, அன்யதா-வேறுபாடாக, நாஸ்தி - இல்லை.

இப்படி அல்பப்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாயுமிருக்கும் பலன்கள் அனைவற்றிலும் பற்றுதலற்று, சாச்வதமாய் தன் அனந்ததனமாகிய பரமபலத்தை அனுபவிக்க ஆசை வைத்து ப்ரம்மவித்யை யென்கிற பக்தியோடு கத்தி விறங்கினவனுக்கு அவ்வித்யைக்கு அங்கமாக ஸாத்வித்யாகத்தோடு சேர்த்து நித்தியம், நைமித்திகம் என்றிருவகைப்பட்ட கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருப்பதையும் இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது. ஸாத்வித்யாகம் மாவது—பலத்யாகம், மமதா த்யாகம், கர்த்தருத்வத்தியாகம் எனப்பட்டது. ஸ்வர்காதி பலன்களை அபேக்ஷியாமவிருப்பது பலத்யாகம். இந்த கர்மம் நமக்காக ஏற்பட்டது. நமக்கு சேஷம், நம்முடையது என்கிற புத்தியை விடுவது மமதாத்யாகம். இக்கர்மத்திற்கு நாம் கர்த்தாவென்பதை விடுவது கர்த்தருத்வத்தியாகம். ஆக பகவத் ப்ரீதியே பலம், இது பகவானுக்கே சேஷபூதம், பகவானே நம்மை நிமித்தமாக்கிச் செய்துகொள்ளுகிறான்.

என்று நினைக்கவேண்டும். இப்படியே வித்யைக்கு அங்கமாக இவற்றை அனுஷ்டிக்கிறபோது, வித்யா பூர்த்திக்கு வேண்டியதான மனச்சுத்திக்கு இவையே ஸாதனமென்றுகூட நினைக்கலாகாது. மனச்சுத்தி பகவத் கிருபையினாலேற்பட வேண்டியது. ஆக இவற்றிற்கு பகவத் ப்ரீதியே பலம். ஸ்வர்காதி பலன்களை அடியோடு வேண்டாமென்று விட்டுவிடுகிறோம்; மனச்சுத்தியென்பது வேண்டியதுதான்; ஆனால் அதற்கு இக் கர்மங்கள் நேராக ஸாதனமென்று நினைக்கக்கூடாது. இதனால் 'பலோபாயத்வத்யாகம்' என்பது சொன்னதாயிற்று.

குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீவிஷேத் சதம் ஸமா: .
 விரக்தனான ப்ரம்ம ஞானிக்கும் வித்யை பூர்த்தியாகும் வரையில் ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென விருப்பமுண்டென்பதைத் தெரிவிக்க இங்கே இச்சை என்னும் பொருளைக் காட்டும் 'ஸந்' ப்ரத்யயம் 'ஜிஜீவிஷேத்' என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. ஆண்டுகளை நூறு என்று சொன்னது, புருடன் சதாயுஸ் என்ற வேதத்தை யனுஸரித்து அனேகமாக அப்படியிருக்கலாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே. நூற்றாண்டு காலம் ஜீவிக்കிறவனும் தன் அதி காரத்துக்குத் தக்கபடி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். வித்யைக்கு அங்கமாயிருப்பதாலே ஒருக்காலும் கர்மத்தை விடக்கூடாதென்று இம்முதற் பகுதிக்கு பொருள்.

'இந்த இரண்டாவது மந்த்ரமானது, கர்மகாண்டத் தில் கீழே சொல்லப்பட்ட ஸ்வர்கம் முதலிய ஐச்வர்ய பலன்களுக்கு ஸாதனமாயுள்ள கர்மங்களை யாவஜ்ஜீவம் அனுஷ்டித்துவர வேண்டுமென்றே சொல்ல லாமே' என்று பூர்வபக்ஷி கேட்டதற்கு ப்ரம்மஸூத்ரகாரர், 'இம்மந்த்ரத்திற்கு அவ்வித ஸ்வதந்திர கர்மங்களில்

தாத்தபர்யமென்றும், வித்யாங்கமாயுள்ள கர்மங்களில் தாத்தபர்யமில்லையென்றும் விசேஷித்து ஸ்தாபிக்க யுக்தியில்லையென்று 'நாவிசேஷாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தாலே மறுமாற்றமளித்தார்.. ஆக காம்யமான கர்மங்களை யாவஜ் ஜீவம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்வதற்கு ஸாதகமாக இம்மந்திரத்தில் ஒரு பதங்கூட இல்லையாகையாலே, அவ்வித கர்மங்களை விடவேண்டுமென்றும், வித்யைக்கு அங்கமாகக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லும் ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து வித்யைக்கு அங்கமாயுள்ள கர்மங்களை ஜீவித்திருக்கும்வரையில் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றே இதற்கு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தமென்று வித்தித்தது.

‘இம்மந்திரத்திற்கே வித்யாப்ரகரணத்தோடு விரோதம் வராதபடி மற்றொரு பொருளும் அடுத்த ஸூத்திரத்திலே விளக்கப்பட்டது. (வித்யையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காகக் கர்மங்கள் செய்வதை ‘இருக்கட்டும்’ என்று அனுமதித்ததத்தனை, விதிக்கவில்லை.) இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே இங்ஙனம் அர்த்தமருளினார்—‘ஸூத்ரத்தில் வாசப்தம் அவதாரணார்த்தம் (ஏவகாரம் போன்றதாகும்). அனுமதி பக்ஷத்தையே ஸ்தாபிக்கிறது. ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம் என்று வித்யாப்ரகரண மாகையாலே அவ் வித்யையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக, எப்போதும் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கலாமென்றனுமதி செய்கிறது இம்மந்திரம். யாவஜ்ஜீவம் இவன் கர்மங்களைச் செய்துவந்தாலும் இவன் அனுஷ்டிக்கும் வித்யையின் மாஹாத்மயத்தாலே இவனுக்கு அவை பந்தகங்களாகா என்றிப்படி வித்யை துதிக்கப்படுகிறது. இவ்வர்த்தத்தை வாக்யசேஷம் அதாவது மேலுள்ள வாக்யம் (உத்தரார்த்தம்) காண்பிக்கிறது.

ஏவம் த்வயி நாந்யதேதோஸ்தி
ந கர்ம லிப்யதே நரே

(வித்யாநிஷ்டன்விஷயத்தில் கர்மங்கள் பந்தநகங்களாகிறவையல்ல வென்றிப்படியே தத்வார்த்தம் வேறில்லை.) இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அரூளிச்செய்ததினிருந்து, இம் மந்திரத்தின் பூர்வார்த்தத்தில் பூர்வபக்ஷி இசைந்திருக்கும் விதிபக்ஷத்தை யனுஸரித்து முன்ஸூத்திரத்தில் விவரித்த படி வித்யாங்கமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்தே தீர வேண்டுமென்கிற அர்த்தமும், அவ்விதி பக்ஷத்தையே விட்டு அனுமதி பக்ஷத்தை யாதரித்து, 'கர்மங்களை செய்தாலும் செய்யலாம். அதனால் குற்றமில்லை. அவை வித்யாமாஹாதம்யத்தாலே இவனுக்கு பந்தநகங்களாகா' என்றதாய், ஸந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கபடி மற்றோர் அர்த்தமும் ஸித்தித்தது.

முதற்பக்ஷத்தில் பூர்வார்த்தத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லியாயிற்று. உத்தரார்த்தத்திற்கு அர்த்தம் என்னவெனில்—த்வயி-ப்ரம்மவித்யாதிகாரியான உன் விஷயத்தில், ஏவம்—இப்படியே செய்வதாகும். 'நஅந்யதாஇத: அஸ்தி'—இதைவிட வேறுவிதமில்லை. முன் ஏவம் என்று சொன்னவார்த்தத்தையே இவ்வாக்யம் மற்றொரு விதமாகத்ருட்கரிக்கிறது. கர்மங்கள் பந்தநகங்களாகையாலே ப்ரம்ம வித்துக்கும் பந்தமே நினைநிற்குமென்று ஐயம் பிறக்க அதற்கு ஸமாதானம் 'ந கர்ம லிப்யதே நரே' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ப்ரம்மவித்யையில் இழிந்த நரனிடத்தில் கர்மம் ஸ்வர்காதி பலனை யுண்டாக்கிப் பந்தநகமாகாது. ஸ்வர்காதி பலன்களை உத்தேசித்துச் செய்தாலல்லவோ அப்பலங்கள் வரப்ராஸக்தியுண்டு:—

அக்நிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ
தத்தர்சநாத்'

(அக்நிஹோத்ராதி கர்மமானது ப்ரம்மவித்யை யென்னும் ஜ்ஞானத்திற்காகவே செய்யப்படுகிறது. ஸ்வர்காதி பலத்தைப் போல் அப் பலத்திற்காகவும் அதை வேதம் விதிக்கிறதல்லவா) என்கிற ஸூத்திரத்திற் சொல்லியபடி வித்யையைக் குறித்தே 'செய்யப்படுவதால் ஸ்வர்காதி களுக்கு இடமில்லை. (ஒரே கர்மத்துக்குப் பலவிதமான பலன்களையுத்தேசித்துச் செய்வதற்கு விதியுண்டு. அங்கு எந்த நலத்தை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படுகிறதோ அப் பலன் வருமே தவிர வேறு பலன் உண்டாகாது. அக் கர்மத்துக்கு அதை உண்டுபண்ண யோக்யதையிருந்தாலும் இவன் இஷ்டத்தை யனுஸரித்து ஒரு பலத்தையே தான் கொடுக்கும்) இதுதான் விநியோகப்ருதக்த்வ ந்யாயம்.

இங்கே—'இம்மந்திரத்திற்கு விதிபடி, அனுமதி படி என்ற இரண்டு படிபடிகளை யனுஸரித்து அர்த்தம் வர்ணிப்பது எப்படி கூடும்? ப்ரம்மவித்யாதிகாரி கர்மங்களை அவச்யம் செய்யவேண்டியது என்பது தத்துவஸ்திதியா (உண்மையா); செய்யலாம் செய்யாமலுமிருக்கலாம் என்பது தத்துவஸ்திதியா? ஒருவிதந்தானே உண்மையிருக்கவேண்டும். ஆக இரண்டுவித அர்த்தங்களைச் சொல்லி இரண்டு படிபடிகளை அங்கீகரிப்பது எங்ஙனே? என்ற கேள்வி வரக்கூடும். இதை விலக்கிக் கொள்ள நாம் முதன் முதல் இவ்வாதிகாரியினிடமிருக்கும் கர்மம் எப்படிப்பட்டதென்பதை ஆராய்ந்து கொள்வது நலம்.

இவ்வாதிகாரி 'நரே' என்று சொல்லியபடி விரக்தனாயும் விவேகியாயுமிருப்பான், ('நர' என்பதற்கு ரமிக்காதவன், ஸ்நிதிகாதவன் என்று இரண்டு பொருள்கள்.) ஸ்வர்காதிபரலோகபலனுக்கான காமயகர்மங்

களையும், சாஸ்திர நிஷித்தங் (விலக்கப்பட்டவை)களையும் செய்யமாட்டான். சிற்சில ஸமயங்களிலே இவனுக்கு பக்தியோகம் தலைக்கட்டவேணுமே என்கிற எண்ணத்தினாலே அதற்காக சில காம்ய கர்மங்கள்—மறை, அன்னம் முதலியன பெறுவதற்காகச் செய்யும்படி நேரிடக்கூடும். அவ்வித காம்யங்கள் தவிர மற்றவைகளுக்கு இவனிடம் ப்ரஸக்தியில்லை. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமான ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களுக்குட்பட்டு பூர்வ ஜன்ம கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு நடந்துவருகிறார்களாகையாலே ப்ரம்ம வித்துக்களுக்கும் புத்திபூர்வமாகவும் நிஷித்தானுஷ்டானம் சிலபோது நேரிடலாம். அப்படி நேரிட்டதற்கு வித்யாமாஹாத்ம்யத்தாலே தானாகவே நிவர்த்தி ஏற்பட்டுவிடுகிறதென்பது கிடையாது. ‘நாவிரதோ துச்சரிதாத்’ (துஷ்ட நடவடிக்கையில் ருசியற்றவனாயிராதவன் பக்தியோகத்தால் ப்ரம்மத்தைப் பெறமுடியாது) என்றிப்படியுள்ள பல ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து புத்திபூர்வ பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்தாகவேண்டும்.—

“தததிகம உத்தரபூர்வாகயோ: அச்லேஷ
விநாசௌ தத்வ்யபதேசாத்”

(ப்ரம்மஸாக்ஷாத்கார ரூபமான த்யானம் ஏற்பட்டு விட்டால் அதற்குப் பிறகு வரும் பாபங்கள் இவனிடம் ஓட்டா. அதற்கு முன்னுள்ள பாபங்கள் அப்போது நசித்துவிடுகின்றன என்று வேதமன்றோ சொல்லுகிறது) என்கிற அதிகரணத்திலும் ப்ரம்மஸூத்ரகாரர் ப்ரம்மவித்யாதிகாரிக்கு புத்திபூர்வ பாபங்களாலும் கேடில்லை யென்று சொல்லவில்லை. பின் என்னவெனில், அபுத்திபூர்வமாக நேரிடும் பாபங்களால் கேடில்லை யென்றிவ்வளவே அங்குச் சொன்னதாம். ப்ரம்மஜ்ஞானம்

என்கிற அக்னியானது வேதத்திலுள்ள விதிநிஷேதங்களில் இவனுக்கு அதிகாரத்தையே தவிர்த்துவிடுகிறது. இவன் வேதத்திற்கு அடங்கியவனல்லன். ஆகையாலே புத்திபூர்வ பாபங்கூட லேபிக்கிறதில்லை என்பது அத்வைதபகை. இது வேதத்தின் வாஸ்தவார்த்தம் அறிந்த ஆன்றோருக்கும் பின் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலான ஆசார்யர்களுக்கும் ஸம்மதமன்று.

ஆக இப்படி ப்ரம்மவித்தினிடத்திலுள்ள கர்மஸ்திதியையுணர்ந்தால் விதிபகைத்திலும் அனுமதிபகைத்திலும் கொண்டிருக்கும் அபிப்ராயம் வெளியாகும். அதாவது விதிபகைத்தில் விதையைக்கு அங்கமாகவுள்ள கர்மங்கள் தவிர வேறு கர்மங்களை இம்மந்திரத்தில் கர்மாணி என்கிற பதத்தினால் க்ரஹிக்கமுடியாது. ஆக வித்யாங்க கர்மங்களை மட்டும் அவசியம் செய்தாக வேண்டுமென்று விதியாம். அனுமதிபகைத்தில் கர்மாணி என்கிற பதத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டிய கர்மங்கள் வேறு உள. எப்படியெனில்—இவனுக்குச் சிலகாம்ய கர்மங்களுக்கு இடமேயில்லை யென்பதிருந்தாலும் பக்தியோகம் வெகு விக்னங்களைத் தீர்த்துப் பலஜன்மங்களிற் பாடுபட்டு அடையப்படவேண்டிய தாகையாலே அது விரைவில் ஸித்திக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அனேக காம்யங்களை இவன் செய்யக்கூடும். அவற்றில் சில காம்யங்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன் மாத்திரத்தினாலோ, பூர்வஜன்ம ப்ரபலஸுக்ருதத்தைப் பார்த்து அனுக்ரஹிக்கும் பரமபுருஷனுடைய கிருபையினாலோ, பக்தியோகம் உடனே ஸித்தித்தபோது, இவன் செய்திருக்கும் காம்யங்களுக்குப் பலன் அனுவச்யகமாய்விடும். இப்படியே அபுத்திபூர்வங்களில் சிறியவையும் பெரியவையுமாகப் பலவாறான பாபங்

கள் நேரிட இடமுண்டு. இவன் பந்துக்கள் இவனுக்காக ஏதேனும் செய்திருப்பார். இவ்வாறுகவுள்ளவை யாவும் வித்யாமாஹாத்மயத்தாலே இவனுக்கு பந்தகங்களாகாமற்போகின்றன. ஆக இவ்விஷயத்தைச் சொல்லி, 'அவ்வித கர்மங்கள் இவ்விடம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும்' என்று இசைகிறது (அனுமதி செய்கிறது) இம்மந்திரம். இப்படி விதிபடிபடும் அனுமதிபடிபடும் இம்மந்திரத்தில் ஏற்படுவதும் 'ஜிஜ்விஷேத்' என்கிற ப்ரத்யயம் விதி, அனுமதி என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பதால். இம்மந்திர பாஷ்யத்தின் கருத்தை இதற்கு வ்யாக்யானமாக நாம் எழுதியுள்ள ஆசார்ய பாஷ்யதாற்பர்யத்திலே விரிவாகக் கண்டு கொள்வது. (2)

மூன்றாவது மந்திரம்

‘அஸூர்யா நாம தே லோகா:

அந்தேந தமஸா வ்ருதா: |

தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபிகச்சந்தி

யேகேசாத்மஹநோ ஜநா: ||

[பே ரி ரு ள ல் குழப்பட்டும், அஸூரர்களின் அனுபவத்திற்காக ஏற்பட்டவையுமான அப்படிப்பட்ட உலகங்கள் இருக்கின்றனவல்லவா? அந்த லோகங்களை, பிறந்து ஸம்ஸரித்துக்கொண்டு ஆத்மாவை அழிக்கின்றவர் எவராயிருப்பினும் அவர்கள் இத்தேஹத்திலிருந்து விடுபட்டவுடன் போய்ச் சேருகின்றனர்.) கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வாத்மாவாகவுமுள்ள பரப்ரம்மத்தை அறியாததனாலும், சொத்தில் பேராசை கொண்டிருப்பதாலும் விபரீத ஜ்ஞானமும் விபரீத நடத்தைகளும் ஏற்பட்டு ஆத்மாவை

அறித்துவருமவர்கள் நரகத்தில் விழுவது நிச்சய மென்பதைச் சொல்லி அம்முகத்தாலே மேல்சொல்லப் படும் வித்யையில் சீக்கிரம் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்விக் கப் பிறந்தது இம் முன்னுவது மந்த்ரம். அஸூர்யா என்பதற்கு அசூர்களுடைய ஸொத்தான - அதாவது ஸாத்விக ப்ரகிருதிகளாயிராமல் அஸூரப் ப்ரகிருதிகளா யிருப்பார் அனுபவிக்கவேண்டியவையான என்றது பொருள். நாம என்பதால் அந்த உலகங்களுக்கு சாஸ்தி ரங்களாலும் அனுபவத்தாலு மேற்பட்டுள்ள ப்ரஸித்தி யைக் குறிக்கிறது. தெ - என்பதற்கு நரகங்கள் என்னும் பேர்பெற்று மஹா பயங்கரங்களானவை என்று தாத் பர்யம். பின்னும் அவற்றின் கொடுமையைக்காட்டுகிறது 'இரண்டாம் பாதம் காடாந்தகாரத்தினால் குழப்பட்டவை. எப்போதாவது எங்காவது சிறிதாவது வெளிச்சமுண் டென்பதற் கில்லாதபடியுள்ள அந்த உலகங்களை ஆத்ம ஹத்யை செய்கிறவர்கள் அந்தந்த தேஹத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பினபோதே அடைகின்றனர். நாம - என் பதால் தேச கால வ்யாப்தி காண்பிக்கப்பட்டது. அதாவது—நரகபூமியில் ஓரிடம் பாக்கியிராதபடி, ஒரு ணைகாலமாவது நரக துக்கத்தை அனுபவிக்காமலிருக் கிறார்களென்று சொல்லமுடியாதபடி; எல்லா விடங்களி லும் இடைவிடாமல் துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறார்கள். “யேகேச” —ஆத்மகாதிகளில் இன்னார் அனுபவிக்கிறார், இன்னார் இல்லையென்பது கிடையாது. தேவ ஜாதியினராயினும் மனுஷ்ய ஜாதிகளானாலும், ப்ராம்மண ணைத்ரியாதி வகுப்புகளில் எவ்வகுப்பினராயினும் அவ் வுலகம் போகவேண்டியவர்களே. அதற்கு ஆத்மஹத்தி தான் காரணம். ஆத்மகாதிகள் யார் என்னில்—

அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி

வேத சேத் |

நித்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யாரும் அழிக்கமுடியாதாகையாலே ஆத்மகாதிகள் என்றால் ஆத்மாவை இல்லாதது போல் செய்துகொள்ளுகிறவர்கள்—‘அஸத்சேத்’—ப்ரம்மத்தை அறிந்திருக்கிறவர்களைப் பெருமை இல்லையாகிய அவன் அஸத்தாகவே ஆகிறான். ப்ரமத்தை அறிந்தவர்கள் ஸத்புருஷர்கள். அறியாதார் அஸத்துக்கள். ஆக எந்த ஜீவன் தானிருக்க வேண்டியபடி இராமந் போய்விடுகிறானோ, அவன் இருந்தும் இல்லாதவனே; அவன் தன்னை அழித்துக்கொண்டவனேயாவான். இப்படி இவர்கள் தங்களை இல்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டார்களாகில், இவர்கள் தங்களுக்குரிய ப்ரஹ்மானந்தானுபவத்தை இழந்ததுமாதிரி மின்றி உடனே அஸூரர்களுடையவையான, பயங்கரங்களென்ற ப்ரஸித்தி பெற்ற நரகக் குழிகளிலே விழுந்து பெருந் துயரத்துக்கு ஆளாகின்றனர்,

இங்கே ‘ஆத்மஹந: என்கிற பதத்திற்கு தங்களைக் கொல்லுகிறவர்கள் என்று பொருளாகையாலே இரண்டு அர்த்தங்கள் கிடைக்கின்றன. அதாவது ஆத்மாவை, ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லையாகையாலே, இல்லாதபடி செய்கிறவர்கள். தேஹத்தைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரிக்கிறவர்கள் எனவாம். ‘தங்களை’ என்பதற்கு தேஹத்துடன் கூடிய ஜீவர்களை என்று அர்த்தமாகையாலே இப்படி கிடைக்கிறது. ஆக இவற்றில் ஜீவனை அஸத்தாகச் செய்வதென்பதினால் ப்ரம்மஜ்ஞானமில்லாமல் விபரீத ஜ்ஞானமுள்ளவர்களென்றும், தேஹத்தைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரிப்பவரென்றதினாலும் விஷத்தை யுட்கொள்வது கத்தியால் வெட்டிக்கொள்வது முதலிய கொடுமையான செயல்களாலே ஆத்மஹத்தை செய்துகொள்ளுகிறவர்கள் என்றும் ஏற்பட்டது. இப்படி ஆத்மஹத்தி யென்பதை முன்னிட்டு எல்லா பாதகங்களையும் குறிப்பிடுகிறது இப்பதம். ஆக

விபரீத ஜ்ஞானம்போல் விபரீதானுஷ்டானங்களும் ஆத்மஹந என்கிற பதத்திலிருந்தே கிடைக்கின்றன. அவ்வுலகு இவ்வாறும் சொல்லலாம். அதாவது ஆத்மஹந என்பதற்கு சரியானபடி ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவர் என்று பொருளாகையால், பரமாத்மாவுக்குப் பரதந்த்ரமாயுள்ள தம்மை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைப்பவரும், தேஹத்தைக்காட்டிலும் தாம் வேறாயிருக்க தேஹமே ஆத்மாவென்று தேஹத்திலேயே விழுந்து கிடப்பவரும். அப்படி தேஹாத்ம ப்ரமத்தைச் சொன்னதிலிருந்து அவ்வித ப்ரமத்தைக்கொண்டு நரகத்துக்கு நடுங்காமல் பலவித பாபகர்மங்களைச் செய்பவரும் இப்பதத்திற்குப் பொருளாக நிற்பதால் விபரீதஜ்ஞானம், விபரீதானுஷ்டானம் என்கிற விரண்டும் கிடைக்கக் குறையில்லை. ஆக இம்மந்த்ரத்தினால், மூல இரண்டு மந்த்ரங்களாலும் மேலுள்ள மந்த்ரங்களாலும் சொல்லப்படும் ஜ்ஞானகர்மங்கள் மிகவும் அவச்யமாகும் என்று சொன்னதாயிற்று.

நான்காவது மந்த்ரம்

அநேஜதேகம் | மநஸோ ஜவீயோ நைநத் தேவா
ஆப்நுவந் பூர்வமர்ஷத்-

தத்தாவதோந்யாந் அத்யேதி திஷ்டத் தஸ்மிந்
அபோ மாதரிச்வா ததாதி.

மூதல் மந்த்ரத்தில் ஸர்வவ்யாபியாக ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்ட ஈச்வரதத்துவத்துக்கு விசித்ர சக்தியைக் குறிப்பிட்டு கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வ வ்யாப்தியை (எங்குமிருப்பையும் ஸர்வ நியமனத்தையும்) விவரிக்கும் மேல் இரண்டு மந்த்ரங்கள். இவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதுபோல்

தோற்றக்கூடிய நிலைமையில், கேட்பவர் ஆச்சரியப்பட்டு நிற்கவேண்டுமபடியாக சில அம்சங்களைச் சமத்த்காரமாகச் சொல்லுகின்றன.

இந்த ஈச்வரதத்துவம் ஏகம், மிக உயர்ந்தது (தனக்கு ஸமமான) இரண்டாவது வஸ்துவில்லாததென்னவுமாம்.—

ஸவயஸ இவ யே நித்ய நிர்தோஷ கந்தா:

என்கிறபடி தோஷலேசங்கூட இராமல், இத் தத்வத்து நிற்கு அனாதியாகத் தோழர்களான நித்ய ஸூரிகள் அனேகர் இருந்தாலும் மற்றும் சேதனசேதனங்களிருந்தாலும் எல்லாம் இவருக்கு அநீனமாகையாலே தனக்குட்படாத (ஸமமான) இரண்டாவது வஸ்துவிராத தத்துவம் இது. அநேஜத் அசைகிறதில்லை. மநஸோஜுவீய (வாயு முதலிய வேகமுள்ள வஸ்துக்களில் ச்ரேஷ்டமாய் மிகுந்த (வேக முடைய) மனத்துக்கும் மேலான வேகமுள்ளது இந்த தத்துவம். இவ்வாத்மதத்வம் அசைவதே யில்லையென்பதும் மனதைவிட மிகுந்த வேகமுள்ளதென்பதும் விருத்தமல்லவா வென்னில்—அவ்வுயர்ந்த தத்வத்தை அதி விசித்ரமாகக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து இப்படி சமத்த்காரமான சோற்ப்ரயோகம் ஏற்பட்டது. உட்கருத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒருவித விரோதமுமில்லை. (வஸ்து விபுவாய் அதாவது ஸர்வ வ்யாபியாய்எங்கும் பரவி இருந்தாலும் வெகு வேகமுள்ளதாயிருக்கலாம் எப்படி சக்ரம் தானிருக்குமிடத்திலேயே சுற்றிச்சுற்றி வருகிறதோ, அப்படிச் சுற்றிவந்தாலும் எப்படி அச்சக்ரமுள்ள விடத்தில் ஓர் இடங்கூட சக்ரஸம்பந்தமிராமல் ஒரு க்ஷணங்கூட இருக்கமுடியாதோ, அப்படியே விபுவான இந்த வஸ்து இடைவிடாமல் இருந்தவிடத்தில் சுழன்று

கொண்டே யிருக்கலாமேயென்று யுக்தி நிபுணர் கேட்கலாம்.) அப்படி இத்தத்துவத்தை நினைக்கக்கூடாதென்பதற்காகவே விபு என்று சொல்லாமல் 'அநேஜத்' அசைகிறதில்லை யென்று ச்ருதி சொல்லிற்று. ஆக அசையாதவஸ்துவுக்கு மனதைக் காட்டிலும் வேகமிருக்கிறதெங்ஙனையென்னில்—பரமாத்மதத்வம் ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் நிறைந்து நிற்பதினால் அசைவதே யில்லை யென்பதுதான் தத்வஸ்திதி—உண்மை. ஆனால் மனதைவிட வேகமுள்ளதென்பதற்குத் தாத்பர்ய மென்னவென்றால், மனது வெகு வேகமாகப் புறப்பட்டு எங்கே போய்ச் சேரவேண்டுமோ அவ்விடத்திற்கப்பாலும் அதற்கு முன்னமே ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். ஒருவனைக் காட்டிலும் மற்றொருவன் வேகமுள்ளவன் என்றால்—அவன் புறப்படுமிடத்தில் அவனோடிருந்து அவன் போய்ச் சேருமிடத்திற்கப்பாலும் அவனுக்கு முன்னமே இருக்கிறான் என்று அர்த்தங்கொள்ளுகிறோமல்லவா? ஆக இது அசையாமலே எங்கும் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதென்பபடி. இப்படியே மேலுள்ள வாக்கியங்களுக்கும் தாத்பர்யங் கண்டு கொள்வது.

பூர்வம்—முன்னமே, ஸர்வாந்—தேவர் முதலான எல்லாவஸ்துக்களையும், அர்ஷத்—அடைந்திருக்கிற ஏதத்—இத்தத்வத்தை தேவா:—சதுர்முகன் முதலிய தேவர்களும் நாப்நுவந்—இதுவரையில் அடையவில்லை. இது ஸர்வ வ்யாபியாகையாலே அவர்களை யடைந்தேயிருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்குப் பாபகர்மங்களாலே ஜ்ஞானம் தடைப்பட்டிருப்பதால் ப்ரம்ம வித்யையைப் பெறுதற்கு முன் தம் புத்தியினாலே இத் தத்துவத்தை அவர்கள் பெறவில்லையென்று தாத்பர்யம். ஆகையால், 'தேவர்களோடு இதற்குச் சேர்க்கை உண்டாகில் இத்தோடு தேவர்களுக்குச் சேர்க்கையில்லையென்பது எப்படிப் பொருந்துமென்று

சங்கிக்கவேண்டா. இவ்விதம் சாந்தோக்யோபநிஷத்-
திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

யதா ஹிரண்யநிதிம் அக்ஷேத்ரஜஞா
உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ நவிந்தேயு:
ஏவம் இமா : ப்ரஜா : ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம்
ந விந்தந்தி. அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா :

(பூமிக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் ஸ்வர்ணநிதியை, அப்-
பூமியின் உண்மையறியாதவர்கள் அப்பூமியிலேயே
அடிக்கடி மேலே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பினும்,
எப்படி அறிகின்றனதில்லையோ. இவ்விதமே இந்த
ஸமஸ்த ப்ரஜைகளும், இந்த ப்ரம்மதத்வம் ஸர்வ வ்யாபி-
யாயிருப்பதாலே ப்ரதிதினமும் இதை யடைந்துவருகிறார்-
களானாலும், பரம புருஷார்த்தமாயுள்ள இதை அறிகிற-
தில்லை. ஏனெனில்—இவர்களை வினைகள் ப்ரதிஃஹ-
மாகவே கொண்டுபோகின்றன) அத் தத்வம், ய : ப்ருதி-
வ்யாம்...ஆத்மநி திஷ்ட்டந் (பூமியில் எவன் நிற்கிறானோ
—ஆத்மாவில் எவன் நிற்கிறானோ) என்கிறபடி அசை-
யாமல் நின்று கொண்டே, தாவத: அந்யாந் அத்யேதி
ஓடிக்கொண்டே யிருக்கும் கருடன் முதலியவற்றையும்,
தாண்டியிருக்கிறது: போகாமல் நிற்கிறவர்கள் ஓடுகிற-
வர்களுக்கு அப்பால் இருப்பது ஆச்சர்யம். வேக-
மாக ஓடக்கூடியவைகள் எவ்வளவுதூரம் செல்ல-
முடியுமோ, அவ்வளவு தூரத்திற்கு மேலுள்ள விடத்தி-
லும் இருக்கிறதென்று கருத்து.

வர்ஷாயுத சதேநாபி பக்ஷிராடிவ ஸம்பதந் | .

நைவாந்தம் காரணஸ்யேயாத் யத்யபி
ஸ்யாந்மநோஜவ: ||

(பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் பெரிதான கருடனைப்போல் வெகு-
வேகமாகப் புறப்பட்டுப் பத்துலக்ஷம் வர்ஷம் பறந்து

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து

போனாலும் ஜகத்காரணமாயுள்ள பரமாத்ம தத்துவத்தின் கடைப் பாகத்தைக் காணமுடியாது, மனோவேகமுள்ளதாயிருந்தாலும் அப்படியே.)

மற்றுமோர் ஆச்சர்யம். அதாவது தஸ்மிந் அப: மாதரிச்வா ததாதி-ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே யிருக்கும் வாயுவும், தான் ஜலம் முதலிய வஸ்துக்களைத் தாங்குவதற்குரிய திடமற்றதாயினும், அதிஸுலக்ஷமாய்க் கொண்டே ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள அந்தப் பரமாத்ம தத்வத்தில் இருந்துகொண்டு, அவனால் தரிக்கப் பட்டு, அவன் சக்தியினாலேயே, ஜலம், மேகம், ஸூரியாதி க்ரஹங்கள், அச்விந்யாதி நக்ஷத்திரங்கள், இதர நக்ஷத் திரங்கள் இவை முதலியவற்றைச் சுமக்கிறது. திடமில்லாத வஸ்துவைக் கொண்டு இது இப்படிப்பட்டவைகளை சுமப் பதும் வியக்கத்தக்கதே. ஸர்வேச்வர தத்வமே ஸர்வத்தை யும் தரிக்கிறதென்பது ஸ்மிருதியில் வ்யக்தம்.

த்யௌஸ ஸசந்த்ரார்க்க நக்ஷத்ரம் கம் திசோ பூர்
மஹோததி: |

வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி

மஹாத்மந: ||

(ஸ்வர்கம், சந்திரஸூர்ய நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய ஆகாசம், திக்குகள், பூமி, பெருங்கடல் இவையெல்லாம் ஸர்வவ்யாபியாய் ஸர்வசக்தனாய் வாஸுதேவனென்ப படும் பகவானாலே தன்னுடைய வீர்யம் (தளராமை) என்னும் குணத்தினாலே தரிக்கப்படுகின்றன. மந்த்ரத் தில், அப: என்பது உபலக்ஷணம்; அதாவது ஜலத்தைச் சொல்வதோடு நிற்காமல் அதைப்போல் வாயுவினாலே தரிக்கப்படும் எல்லா வஸ்துக்களையும் குறிக்கிறது-ய்ருஹதாரண்யகத்தில்,

வாயுநா வை கௌதம ஸூத்ரேண அயஞ்ச
லோக: பரச்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாநி
ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தி

(உட்புகுந்த காற்றில் இவ்வுலகு மேலுலகு பூதங்கள்
எல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

என்றேதப்பட்டிருப்பதும் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

ஐந்தாவது மந்திரம்

தத் ஏஜதி தத் உ ந ஏஜதி தத் தூரே தத் உ

அந்திகே

தத் அந்த: அஸ்ய ஸர்வஸ்ய தத் உ ஸர்வஸ்ய

அஸ்ய பாஹ்யத:

முன் மந்த்ரத்திற் சொன்ன விஷயத்தையே, இதில்
ஆதரம் (அன்பு) வைத்திருப்பதாலே, மறுபடியும் மற்றொரு
விதத்திற் சொல்லுகிறது இம்மந்த்ரம். அந்த ஸர்வ
வ்யாபியாயிருக்கும் தத்துவமானது, 'ஜவீய:' என்று முன்
சொன்ன விதமாக, ஏஜதி அசைகிறது. அசைவதுபோ
லிருக்கிறது. (வ்யாபித்திராத வஸ்து அசைந்து சென்று
சேரவேண்டுமிடத்தை இது அசையாமலே சேர்ந்திருக்
கிறது என்று கருத்தாம்.) அத்தத்வமே, உண்மையில்,
ந ஏஜதி அசைகிறதில்லை.

தத் - அவ்வஸ்து, தூரே வெகு தூரத்திலிருக்கிறது.
தத் உ அந்திகே-அதுவே ஸமீபத்திலிருக்கிறது. இப்படி
ஒதுங்கியிருப்பதாகவும் நெருங்கியிருப்பதாகவும் சொன்
னது முடர்களையும் அறிஞர்களையும் பற்றியாம். ஸர்வ
வ்யாபியான பகவானே முடர்களுக்கு அறியப்படாம
லிருப்பதாலே ஒதுங்கியிருப்பவனும் அறிஞருக்கு அருகி
லிருப்பவனுமாகிறான். இதை செனனகரும்சொன்னார்:—

பராங்குகாநாம் கோவிந்தே
 விஷயாலக்தசேதஸாம் |
 தேஷாம் தத் பரமம் ப்ரஹ்ம
 தூராத் தூரதரே ஸ்த்திதம் ||

(இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாயுள்ள வெளி வஸ்துக்களிலே மனதைப் பதியவைத்து கோவிந்தனைப் புறக்கணித்திருப்பவருக்கு அந்த கோவிந்தனைனப்படும் பரப்ரம்மம் வெகு தூரத்திலிருக்கிறது.)

தந்மயத்வேந கோவிந்தே யே நரா: ந்யஸ்த
 சேதஸ: |
 விஷயத்யாகிநஸ்தேஷாம் விஜ்ஞேயஞ்ச
 ததந்திகே ||

(விஷயங்களிற் பற்றுதலற்று எப்போதும் அவனையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால் தந்மயமாகி, கோவிந்த விடத்தில், மனதைப் பதிய வைத்திருப்பவர் எவரோ, அவர்களுக்கு அந்த ப்ரம்மம் அருகிலிருப்பதாக வறியத் தக்கதாம்.)

உலகிற் சில வஸ்துக்கள் ஒரு வஸ்துவின் உள்ளேயே யிருக்கின்றன; வெளியிலிருக்கிறதில்லை. மற்றும் சில வஸ்துக்கள் வெளியிலிருக்கின்றன, உள்ளேயிருப்ப தில்லை. அவ்விருவகையானவற்றிற் காட்டில் இத் தத்து வத்திற்கு வேற்றுமையைச் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தம். தத் - அந்த ஸர்வவ்யாபியாய்ச் சொல்லப்பட்ட பரப்ரம் மம். அஸ்ய ஸர்வஸ்ய—விசித்ர - சித்-அசித்-ரூபமாய் ப்ர மாணஸித்தமான ஸமஸ்த வஸ்துவுக்கும், அந்த:-உள்ளே இருக்கிறது. அதாவது அந்தந்த வஸ்துவில்லாத விடத்தி லிருக்கிறதென்பதல்லாமல், அதுவுள்ளவிடம் வேறு, இதுவுள்ளவிடம் வேறு என்னும்படிக்கிராமல், அவ்

வஸ்துவுள்ளவிடத்திலுமிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அவ்வஸ்துவால் தடைப்படக்கூடாமல் (ஸூக்ஷ்மமாக) இருப்பதே. (சுவரினுள் ஆகாசமிருக்கிறதென்றால் சுவர் உள்ள இடமும் ஆகாசமிருக்குமிடமும் வேறில்லை. சுவரால் தடைப்பட்டு ஆகாசம் வெளியில் நின்று விடுவதில்லையென்றுதானே அர்த்தம். அதைப்போல் கண்டு கொள்வது) தத்உ - அதுவே, ஸர்வஸ்ய - ஸமஸ்த வஸ்துவுக்கும் பாஹ்யத:—வெளியிலுமிருக்கிறது. அதாவது ஈசுவரனைப்போல் ஸர்வ வ்யாபியாயிராத வஸ்துக்களில்லாதவிடத்திலும், அவை உள்ள விடத்திற்போல விருக்கிறது.

இவ்வர்த்தம் தைத்திரீயத்தில் பரவித்யையெனப்படும் ப்ரம்ம வித்யைகள் எல்லாவற்றிலும் உபாஸ்யன் இன்னவெனப்பதை நிர்ணயிக்கவந்த நாராயணனுவாகத்திலே வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது—

யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்யஸ்மிந்

த்ருச்யதே ச்ருயதேபிவா |

அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம்

ஸ்யாப்ய நாராயண: ஸித்தித: ||

(இவ்வுலகினிற் ப்ரத்யக்ஷமானதோ வேதப்ரமாண ஸித்தமானதோ வஸ்து எதுவானாலும் அதற்கு உள்ளேயும் வெளியிலும் நாராயணன் வ்யாபித்து நிற்கிறான்.) சில பரவித்யைகளில் நாராயணனை நேராகச் சொல்லாமல் வேறு சேதனரையும் அசேதனத்தையும் சொல்லியிருப்பதுபோலத் தோன்றினாலும் அவ்விடங்களிலும் அச் சேதன சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகையாலே நாராயணனே சொல்லப்படுகிறான். ஆக அவனே எல்லா பக்திவித்யையிலும் உபாஸ்யனாவான் என்பதை வெளி.

யிடவந்ததாகையாலே இந்த நாராயணனுவாகத்திலுள்ள இம்மந்தரத்தில் அசேதனங்களைப்போல் சேதனங்களையும் கொள்ளவேண்டும். இப்படி இந்த தைத்திரீய மந்தரத்தில் நாராயண பதத்தினாலேயே பரமாத்மாவைச் சொல்லி 'வ்யாப்ய' என்று வ்யாப்தியைத் தெளிவாக்கினதாலும், முன் சொல்லியபடி சேதனம், அசேதனம் இரண்டையும் கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும் இவ்வுத்தார்த்தத்திற் சொல்லப்படும் அர்த்தம் தைத்திரீய மந்தரத்தில் வ்யக்தமாயிருக்கிறது. (ஈச்வரனைப்போல எங்குமேயிருக்கும் காலம் முதலிய வஸ்துவுக்கு அவையில்லாத விடமொன்றைச் சொல்ல முடியாததாகையாலே பஹிர் வ்யாப்தியானது மற்ற வஸ்துக்களை யெடுத்துதான் சொல்லப்படவேணும். 'நிரவயவகோடஹங்காராஹ:' என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த படி ஜீவாத்மா நிரவயவமென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதாய ஸம்மதமாகையாலே அதற்குள்ளே ஓர் அவயவத்தை அங்கீகரிக்கலாகாது. அந்தர்வ்யாப்தி பதத்திற்கு வஸ்துவின் உள் அவயவத்திலிருப்பது என்கிற பொருளையே ஸ்லீகரித்து இவ்வர்த்தத்தை ஆத்ம விஷயத்தில் சொல்லமுடியாமையாலே அந்தர்வ்யாப்தியும் இவ்வணுவான ஜீவன் தவிர மற்ற வஸ்து விஷயத்திலாகலாமென்று கொள்ளக்கூடுமென்கிலும் அந்தர் பஹிச்ச என்பது முதலிய பல ப்ரமாணவாக்யங்களில் சேதனரையும் க்ரஹித்திருப்பதாலும், இங்கும் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களை யொட்டி ஜீவர்களை க்ரஹிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், உலகில் அந்த : என்பதுக்கு முன்சொன்ன வர்த்தத்தில் ப்ரயோகமுண்டாகையாலும் சேதனசேதன ஸாதாரணமாகவே முன் முடிவாக்கின அந்தர்வ்யாப்தியே ஆதரிக்கத்தக்கது. இங்கு சப்தார்த்த விவாதத்தால் ஸாதிக்கக்கூடிய தொன்றுமில்லை. ஜீவன் நிரவயவன் என்றும், காலம் முதலிய சில விபுவான பதார்த்தங்கள் உண்டென்றும் ஸர்வஸம்மதம். பகவா

னுக்கு ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் எப்போதும் ஸம்பந்தமேயிருப்பது. ஸம்பந்தமில்லாமையுமுண்டென்பதை ஒருபொழுதும் ஒரு பாகத்தைக் காண்பித்தும் சொல்ல முடியாதென்பது தத்துவம். இவ்வுத்தரார்த்தத்தின் அர்த்தத்தின் விரிவையும் நம் பாஷ்ய தாற்பர்ய க்ரந்தத்திலே கண்டு கொள்வது.)

ஆருவது மந்திரம்

யஸ்து ஸர்வாணி பூதாநி ஆத்மந்யேவாநுபச்யதி -
ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம் ந தேதோவிஜுகுபஸதே.

[முதல் மந்திரத்திலே பரமாத்ம தத்துவத்தை அனுபவிக்கவேனுமென்று சொல்லி, பிறகு கர்மவச்யனான ஜீவனுக்கு விபரீதங்களான விஷயானுபவங்களாலே அந்த பரமாத்மானுபவத்திற்குத் தடை நேரிடுமோவென்கிற அச்சத்தைப் போக்க இரண்டாவது மந்திரத்திலே வித்யையின் மாஹாத்மயத்தை யுணர்த்தி, இவ்வாத்மானுபவமில்லாதவனுக்கு துர்கதியை மூன்றாவதினால் அறிவித்து, பிறகு பரமாத்மாவுக்குள்ள நியமனசக்தியையும் ஸர்வலோக வ்யாப்தியையும் பிரித்துரைத்தது.] இப்படி வ்யாபித்து நியமிக்கிறபடியாலே ஆத்மாவாகிற இத்தத்துவத்தை அறிந்து பக்தி யோக மனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் அப்படி அனுஷ்டிக்கிறவனுக்குத் தத்காலத்திலுள்ள பலனையும் சொல்லுகிறன 6 வதும் 7 - வதுமான மந்திரங்கள். [அவற்றில் சரீரமாய் நிற்கும் சேதன சேதனங்கள் வேறு, பரமாத்மா வேறு என்று தெளிவிப்பதற்காக இங்கே ஆதாராதேயபாவம் தோன்றும்படி வெவ்வேறு விபக்தி(வேற்றுமை)யை ப்ரயோகம்செய்து,

இப்படி உண்மையில் வெவ்வேறாக இருக்கும் ஜகத்தையும் ஈசுவரனையும் சொல்லும் பதங்களிலே ஒரேவிதமான விபக்தியையிட்டு அபிஷ்ணமாக (ஒன்றாக) ச்ருதிகளிற் சொல்வதெல்லாம் கீழ்சொல்லியபடி சரீராத்மபாவத்தாலே என்று தெரிவிப்பதற்காக 7வதுமந்த்ரத்திலே ஸமமான விபக்தியைக் கொண்டும் காண்பித்தது. ஆக பக்தியோக நிஷ்டன் பிரிக்காதபடி சேர்த்தே வஸ்துதத்வத்தை யனுபவிக்க வேண்டுமென்று சொன்னதாயிற்று]

(ய:து - எவனொருவன், ஸர்வாணி பூதாநி - ஸர்வ பூதங்களையும் - ஆத்மநி ஏவ - பரமாத்மாவினிடத்திலேயே - ஆத்மாநம் ச - பரமாத்மாவையும், ஸர்வ பூதேஷு - ஸர்வபூதங்களிலே, அனுபச்யதி - த்யானத்ருஷ்டியால் பார்க்கிறானே: ஸ: - அவன், தத:- அந்த பூதங்களிடத்தில், ந விஜுகுப்ஸதே - நிந்தையைச் செய்கிறதில்லை.)

ப்ரம்ம வித்தினுடைய மாஹாத்மயத்திலே இருக்கும் ஏற்றத்தைக் காண்பிக்க இங்கே 'து' என்று ப்ரயோகித்தது. (து சப்தம் 'அவனோவென்றால்' என்று வைலக்ஷண்யத்தைக் குறிக்கிறதல்லவா.) ஸர்வாணி பூதாநி—தேவ - தீர்யக் - மனுஷ்ய - ஸ்தாவர ரூபமான நான்கு வகையான ஸ்ருஷ்டியிலே தேவச்ரேஷ்டனான ப்ரம்மாமுதலாக ஸ்தாவரம்வரையிலுள்ள ப்ரஜைகளை. இது பரமாத்மாவை உபதேசிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸர்வசேதனானேயான ப்ரகரணமாகையாலும், ஆத்மாவாக கிடையாதாகையாலும், பூத சப்தம் அசேதனத்தை மட்டும் சொல்லாமல் அசேதன விசிஷ்டசேதனர்களான ப்ராணிகளைச் சொல்வதாலும் இங்குள்ள ஆத்ம சப்தத்திற்குப் பரமாத்மாவென்றே பொருளாம்.

ஆத்மநிஏவ என்கிற 'ஏவ' காரத்தினால் ஆத்மாவைத் தவிர்த்து வேறு ஆதாரமில்லை யென்றதால் பூமி முதலிய சில வஸ்துக்களால் தரிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவ் ஆதாரத்தை முன்னிட்டுப் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே தங்கியிருக்கிறதென் றறிவிக்கப்படுகிறது. அநுபச்யதி அனுஸ்யுத்மாய் அதாவது தைலதாரையைப்போல் அவிச்சின்னமாய் (இடைவிடாமல்) விசதமாக த்யானம் செய்கிறான். ஸாஷாத்தாகப் பார்ப்பதென்பது மோஷாத் திலேயுண்டு, இப்போது பக்தனுடைய த்யானமானது ஸாஷாத்தாகாரம் போல் தெளிவாயிருப்பதாலே பச்யதி என்பது. ஆத்மநி பூதாநி என்கிறவித்தால் பரமாத்மா வானது பூதங்களுக்கு ஆதாரமென்று சொல்லியிருப்பதால் பூதங்களாலே பரமாத்மா தரிக்கப்படக்கூடியவனல்லன். ஆகையாலே ஸர்வபூதேஷுச ஆத்மாநம் என்றது ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் பரமாத்மா அவற்றை தரிக்க வ்யாபித் திரிப்பதைச் சொல்லுவதற்காகவாம். ய: என்றுள்ள பதத் திற்குத்தக்க 'ஸ:' என்றொருபதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேணும். ஸ: - அவன், தத: - முன் சொல்லியபடி ப்ரம்மாத்மகமாகப் பார்க்கப்பட்ட பூதங்களிலிருந்து, நவிஜுகுப்ஸதே—ஒரு பூதத்தையும் நிந்திப்பதில்லை யென்று அர்த்தம். ஏனெனில், ஸ்வாத்மவிபூதிந்யாயத் தால். (தன் விபூதிகளிலுள்ள ந்யாயத்தைக் கொண்டு. அதாவது—தனக்குப் பரதந்த்ரர் இருவரிருந்தால் அவரில் ஒருவனை மற்றொருவன் தன்னுடைய வாஜ்ஞைக்குட்பட்டு ஒருபடி பீடித்தால் அவன் தானாக அப்படிச் செய்யாத தால் பீடிக்கப்பட்டவன் அவனை எப்படி நிந்திப்பதில்லையோ, அப்படி ஸர்வபூதங்களும் பரமாத்ம பரதந்த்ரங்களாகையாலே அவைமூலமேற்படும் க்லேச மானது பரமாத்மாவின் ஆஞ்ஞைப்படி! வருகிறபடியாலே அவ்விஷயத்தில் அந்த பூதங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமில்லை

யாகையால் அவைகளை நிந்திப்பதில்லை யென்றதாயிற்று. அல்லது ஸ்வாத்ம விபூதிந்யாயத்தால் என்பதற்கு தன்னுடைய நியாயம் வரிகத்தின் ந்யாயப்படி என்றார்த்தம். அதாவது-தன் ஆஜ்ஞைப்படித் தன் விபூதி நடந்துகொள்ளுகிறதுபோல் ப்ரமாத்மாவின் விபூதி அவனுக்குட்பட்டு நடக்கவேண்டியதுதானே என்று நினைத்தென்றபடி. எப்படியும் தாத்தபர்யம் ஒன்றே. அல்லது ஸ்வாத்ம விபூதி ந்யாயாத்-ஸ்வாத்ம ந்யாத்மாலும் ஸ்வவிபூதி ந்யாயத்தாலும் என்றபடி. ஸ்வாத்ம ந்யாயமாவது ஆத்மவத்ஸர்வ பூதாநி என்கிற ந்யாயம். தான் செய்வதெல்லாம் ப்ரமாத்மாதீனமாயிருப்பதுபோல் பிறர் செய்வதும் அவனுக்கதீனமென்று கருதி என்றதாயிற்று. ஸ்வவிபூதி ந்யாயம் முன் சொல்லப்பட்டதுதான்.) அல்லது தன்னைச் சேர்ந்த புத்ர பார்யாதிகள் தனக்கு (அபிமத) இஷ்டங்களாகிறதுபோல் ஸர்வ பூதங்களும் ப்ரமாத்மாவுக்கு அபிமதங்களாயிருப்பதாலே எல்லாம் தனக்கு மதிக்கத்தக்கனவாய் அனுகூலமாகத் தோற்றுகிறபடியாலே ஒன்றிலும் இகழ்ச்சிக்கு அவகாசமில்லையென்கிறபடியாம்.

ஏழாவது மந்த்ரம்

யஸ்மிந் ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மவாபுத் விஜாநத: |
தத்ர கோ மோஹ: கச்சோக ஏகத்வ மநுபச்யத:

7-வது மந்த்ரம், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் தோற்றும்படி ப்ரயோகித்து, ஸர்வ பதார்த்தங்களுக்கும் முன் சொன்ன ப்ரம்மாத்மதத்வத்தை திடப்படுத்தி அப்படி அனுஸந்தானம் செய்பவனுக்கு அப்பொழுதே சோகம் தீர்ந்துவிடுவதைத் தெரிவிக்கின்றது.

யஸ்மிந் - எந்த தசையிலே அதாவது யோக ஸமயத்திலே. விஜாநத: - ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவுக்கும் பரதந்த்ர வஸ்துவுக்கு மிருக்கும் வாசியை உபதேசம் செய்த வழியிலே செம்மையாக வகுத்துத் தெளிந்தவனுக்கு ஆத்மா ஏவ - பரமாத்மாவே. ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வ பூதங்களுமாக, அபூத் - ஆய்விட்டதோ - அதாவது ஸர்வத்துக்கும் அந்தர்யாமியாக அறியப்பட்டதோ என்றது பூர்வார்த்தத்தின் பொருளாம்.

இங்கே 'ஆத்மா ஸர்வாணி பூதாநி' என்று, உலகத்திலும் வேதத்திலுமுள்ள வ்யயஸ்த்தையை யனுஸரித்து. தேவோஹம் என்பது முதலான விடத்திற் போல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பரமாத்மாவுக்கு மிருக்கும் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு ஒன்றாகை—விசேஷண விசேஷ்ய மாகை கிடைக்கும் போது அதை விட்டுச்சொல்லும், பாதம், உபசாரம், ஸ்வரூபைக்யம் முதலிய பக்ஷங்கள் பஹிஷ்கரிக்கக் கூடியவை. பாதபக்ஷமாவது ஆத்மாவொன்றேயிருப்பது, பூதங்கள் இல்லை என்று பாதித்துச் சொல்லுகிற பக்ஷம். உபசார பக்ஷமாவது ஆரோப பக்ஷம். அதாவது உண்மையில் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துக்களை ஆத்மா வென்றே நினைத்துக்கொள்வது. ஸ்வரூபைக்ய பக்ஷமாவது - இங்கே ஆத்மசப்தத்தாலேற்படும் அந்தர்யாமித்வம் என்கிற விசேஷத்தையும் பூதாநி என்கிற பதத்திலேற்பட்ட ப்ராணித்வமென்னும் விசேஷத்தையும் விட்டு அகண்டமான அதாவது ஒருவித விசேஷமுமில்லாததான ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் இருசொல்லுக்கும் பொருளாகக் கொண்டு இருபதங்களாலும் அதற்கு ஐக்க்யம் சொல்லும் பக்ஷம்.

[இவ்விஷயத்தை ச்ருத ப்ரகாசிக்கையிலே (ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்திலே; “சோதகவாக்யேஷு” என்றாரம்பித்து ‘சதுர்த்தா ஹி பரை: ‘ஸாமாநாதிகரண்யம்’ தத்ரதத்ராப்யுபேதம்” என்றருளிச் செய்தார். அதாவது-ஸாமாநாதிகரண வாக்யத்திலே இரண்டு பதங்களும் ஸத்யம் ஞாநம் என்றிப்படி ப்ரம்ம வாசகங்களாகவே இருந்தால் ஒவ்வொரு பதத்திற்கு ஒவ்வொருவிதமான வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுவதில் நோக்கென்று சொல்லி வஸ்துவின் ஐக்க்யத்தை வர்ணிப்பதாகக் கொள்ளவேணும். ஒரு பதம் ஜீவவாசியாயிருந்தால் அப்போது விசேஷணமாயுள்ள ஜீவ தர்மத்தையும் மற்றொன்றால் ஈச்வர தர்மத்தையும் சப்தத்தினால் தோன்றியபடி அங்கிகரித்தால் இரண்டு தர்மங்களும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகையாலே வஸ்துவுக்கு ஐக்கியம் சொல்லமுடியாதாகையாலே அந்தந்த தர்மத்தைவிட்டு விட்டு வஸ்துவைமட்டும் அச்சொற்களுக்குப் பொருளாகக் கொண்டு ஐக்க்யம் சொல்ல வேணும். ஒரு பதம் அசித்தைச் சொல்லுவதாயிருந்தால் அசித்திக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் ஐக்க்யம் (அத்வைதி பக்ஷத்திற்கூட) கிடையாதாகையாலே அசித்திலே ப்ரம்மத்வத்திற்கு ஆரோபமென்றே, ‘ப்ரம்மமொன்றேயுளது, அசித்திலு’ என்று பாதார்த்தமாகவோ நிர்வஹிக்க வேணும். இதில் அசித்திற்கான பதம் ப்ரதானமாயிருந்தால் ஆரோப பக்ஷம், அப்ரதானமாயிருந்தால் பாத பக்ஷம் என்னலாம். இந்த ச்ருதப்ரகாசிகாவிஷயம் இங்கே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது,] இப்படி ஒவ்வொருரிடத்தில் ஒவ்

வொரு பொருளை அவர்கள் சொல்லியிருந்தாலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'தத்வமஸி' வாக்கியத்தில் அருளிச்செய்த படியே ஓரிடத்திலேயே எல்லா பக்ஷங்களையும் விகற்பித்து நிரஸிப்பதுண்டு. இங்கே உள்ள ஸ்ரீஸூக்தியானது பொதுவில் ஸர்வ வாக்கியங்களையும் கருதியே யமையும். இங்கே ஸ்வரூபபக்யாதி என்கிற ஆதிபதத்தாலே புரோஹிதோதயம் ராஜா என்கிற வீடத்திற் போல ஸாம்யத்தைக்கொண்டு ஜீவனை ப்ரம்ம மென்கிறதென்னும் த்வைதிபக்ஷமும் சரியல்லவென்று குறித்ததாகிறது.

இனி உத்தரார்கதத்துக்கு விவரணம் - தத்ர - அப்போது கோ மோஹ :- தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்றும், தான் ப்ரம்மத்தைவிட்டுத் தனியாக இருக்கக்கூடியவன், (அதாவது ப்ருதக்ஸித்தன்) என்றும் எண்ணம் ஏது; கிடையாது. கச்சோக :- பரமாத்மாவின் விபுதியாயுள்ள ஸர்வவஸ்துக்களிலும் மமத்வபுத்தி-அதாவது இது என்னுடையதென்கிற எண்ணம் இல்லையாகையாலே என்னுடையதல்லவென்கிற நிச்சயம் பிறந்து விட்ட படியாலே, புத்ரமரணம், ராஜ்யஹரணம் முதலியவை நேரிட்டபோதிலும் ஒருவித சோகமும் நடவா நிற்காது. இங்கே ஜனகர் பின்வருமாறு பணித்தார்—

அநந்தம் பத மே வித்தம்

யஸ்ய மே நாஸ்தி கிஞ்சந.

மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம்

ந மே கிஞ்சித் ப்ரதஹ்யதே,

அநந்தம் மே வித்தம் - என்னுடைய செல்வத்திற்கு அழிவில்லை. யஸ்ய மே நாஸ்தி கிஞ்சந - இப்படிப்பட்ட எனக்கு ஒன்றுமில்லை. இங்கே பத - என்கிற பதமானது

ஆச்சர்யத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும், ‘நம்முடைய’ நிலைமை தெரியாமல் நம்மிடம் மிதிசூ போய்விட்டதாக இவர் சொல்லுகிறாரே’ என்று ஒருவிதமான வருத்தத்தையும் குறிக்கிறது. மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் - மிதிலா நகரம் தீ மண்டி எரிந்துவிடும்போது (எரிந்து விடுவதால்) மே எனக்கு கிஞ்சித்-ஒன்றும், ந ப்ரதஹ்யதே எரிக்கப்படுவதில்லை).

ஏகத்வம் அநுபச்யத: என்பதற்கு ஸர்வபுத விசிஷ்டமான வஸ்துவின் ஏகத்வத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு என்றர்த்தமாம். இங்கே ஏகசப்தம் ‘பரமாத்மா தவிரவேறு ஒன்றுமில்லையென்பதற்கு வந்ததல்ல. ‘ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்’ என்று ஈச்வரனால் வ்யாபிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்குமவற்றில் ஒன்றைக்கூட இல்லையென்று சொல்லி யழிக்க முடியாதன்றோ. இதுவரையில் அனேக வஸ்துக்களை யிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்க அவையெல்லாம் பொய் என்று அறிந்து, ஐக்யத்தை இங்கே உபதேசிக்கவந்ததா, அல்லது அறியாமலா என்று விசாரிக்கவேண்டும். பொய் என்றறிந்து உபதேசமென்னில்—எல்லாம் பொய்யானபோது உபதேசிக்கப்பட வேண்டிய புருஷன் முதலியன ஒன்றுமில்லை யென்றேற்பட்டுவிட்டபடியால் யாரைக் குறித்து எதற்காக எப்படி உபதேசம் பிறக்கக்கூடும்? பொய் என்றறியாமலே உபதேசமென்கிற பகையும் உசிதமன்று. அப்படியறியாதவனுக்கு எல்லாம் ஸத்யமாயிருக்கிறபடியாலே ஒன்றே யுளதென்றெப்படி உண்மையாக உபதேசிக்க முடியும்? ஆக அவ்விதமான ஐக்யத்தை யுபதேசிப்பது முதலியவற்றில் இழிவதே ஒருபடியும் ஸாத்யமன்று. ஆக சாங்கர பகஷத்தினர் இசைந்த ஐக்யம் தூஷிக்கப்பட்டது.

இப்படியே அகில ஹேப்ரத்யனீகஞான பரமாத்மாவும் ஹேயத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் ஜீவனும் பரஸ்பரம் வேறு யிருக்க இப்படி பேதமிருந்தாலும் அபேதமு முண்டென்று சொல்லுகிற பாஸ்கர, யாதவ ப்ரகாச பக்ஷங்களும் உசிதங்களல்ல. பேதமிருக்கும்போது அபேதம் சொல்லமுடியுமோ. இப்படி விருத்தமான தர்மங்களுக்கும் விரோதத்தை அழிக்கும்பக்ஷத்தில், தம் மதம் பிறர்மதம் என்கிற பிரிவுகளுக்கும் அதற்குத் தக்கபடி ஏற்படும் வ்யவஹாரங்களுக்கும் ஷோபம் வந்து விடும். ஒருவர் இசைவதும் உரைப்பதும் மற்றொருவருடைய பக்ஷத்துக்கு விருத்தமாகாதல்லவா. ஆகையால் பிறமதங்களைவிட்டு பரமாத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாகவுள்ள சித், அசித் ப்ரபஞ்சத்தை மறுக்காமலே, ஸர்வ விசிஷ்டமான வஸ்து ஒன்று தானாகையாலே அவ்வித பரமாத்மாவினிடமிருக்கும் ஏகத்வத்தை அதாவது விசிஷ்ட வஸ்து ஒன்றுதானென்பதை ஏக பதத்தாலே கொள்வது ப்ரபஞ்சங்களை ஸத்யமாகக் காண்பிக்கும் ப்ரமாணங்களோடு இணங்கியிருப்பதாம். இனி ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் இங்கே செய்துள்ள ஸமான விபக்தி நிர்ஜேசத்தை நிர்வஹிக்கத் தக்கதொரு ஸம்பந்த விசேஷத்தை ஏக பதத்திலே கொள்வது மிகப் பொருத்தமுள்ளது. அந்த ஸம்பந்தமாவது அப்ருதக்ஸித்தி—விட்டுப் பிரியாமை.

ஒருவிதமான ஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பிடவும் ஏக சப்தம் ப்ரயோகிக்கபடுவதுண்டு. ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யே வம்ஸம் ஜாயத்' என்று பிராட்டியினிடம் திருவடி விஜ்ஞாபித்தவிடத்திலே ஐக்யமென்பதற்குஏகத்வமென்ற எண்ணிக்கை அர்த்தமன்றே. ராமனும் ஸுக்ரீவனுமான இரண்டுபேரை ஒன்றுஎன்று எண்ணுவதெப்படி (ஆகையால் வாநராணம் நராணம்ச கதமாஸீத் ஸமாகமஃ

என்று பிராட்டி வினவினவிடத்திலே சொன்ன ஸமாகம மென்னும் சேர்க்கையே இங்கே ஐக்யபதத்தாலே கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸமாகமமானது ஏவம் இவ்வாறு ஏற்பட்டது. இவ்வாறென்றால் கீழ் விஜ்ஞாபித்தவாறு. அல்லது ஸீதையான ஸ்ரீ மனுவஸ்ய ஜாதியாயிருக்க, நான் வானரஜாதியாயிருக்க நம் இருவருக்கும் ஸமாகமம் எப்படி ஏற்பட்டதோ, இப்படியே ராம ஸுக்ரீவர்களுக்கும் முன் ஏற்பட்டிருப்பதென்னவுமாம். இப்படியே தம: பரேதேவே ஏகீபவதி (தமஸ் என்கிற தத்வம் பரமாத்மாவினிடம் ப்ரளயத்தில் ஏகீபவிக் கிறது. தனியே பிரித்து அறியப்படாதபடி சேர்ந்து விடுகிறது) என்கிறவிடத்திலும் ஒருவித ஸம்பந்தத்திலே ஏகசப்த ப்ரயோகத்தைக் காண்க.

இந்த 6.7 ச்லோகங்களில், அநுபச்யதி, அநுபச்யத: என்று பரமாத்ம ஸ்வபாவ தர்சனம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நிரந்தரமாக இதன் தர்சனமாவது மோக்ஷத்தில்தான் ஏற்படக்கூடியது. ஆகையால் இந்த ச்லோகங்கள் முக்தன்விஷயமாகலாம். ஆயினும் கீழ் மந்த்ரங்கள் மு முக்ஷு வை ப் ப ற் றி வந்திருப்பதால் மு முக்ஷு வை ஸ்துதிசெய்ய வந்தவையென்பது உசிதம். ஆனால் இவனுக்கு அவ்விதமான தர்சனமேதென்று கேட்கலாம், மு முக்ஷுவுக்கு சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான ஜ்ஞானம் அல்லது அதன்மூல மேற்பட்டுள்ள உபாஸன ரூபமான ஜ்ஞானம் ஸாக்ஷாத் தர்சனத்தைப்போல மிக்க தெளிவுபெற்றிருக்கிறதென்பதை அறிவிக்க அதை தர்சனமாகச் சொன்னது. இப்படி முக்தனுக்குள்ள தர்சனத்தைச் சொல்லாமல் மு முக்ஷுவின் தர்சனத்தைச் சொல்ல வேண்டியிருந்தாலும் யோக விசேஷத்தை யனுஷ்டித்த பிறகு கடைசியில் த்ருவாதிகளுக்கும், பக்தியோகமாகிற

பரவித்யையிவிழிந்தவர்கட்கும் வரக்கூடிய (பரஜ்ஞானம் முதலிய) ஸாஷாத்தகாரத்தை தர்சன பதார்த்தமாகக் கொள்ளலாமோ என்று சங்கிக்கவேண்டா. சோகமோஹ நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகவன்றோ இங்கே தர்சனத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆக இது உபாயமாய் வாழ்நாளிலுள்ள தர்சனமேயல்லது பலமாயுள்ளதன்று. 'மோகோஷாபாயத்தைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்திலுள்ள தர்சன சப்தம் உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ஹ்ரிபாஷ்யத்திலே தெளிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்கும் அவ்வித தர்சனமே கொள்ளப்படும்.

எட்டாவது மந்திரம்

இப்படி ஈச்வர தத்துவத்தையும் அவனுக்கு அடக்கமாயுள்ள தத்வங்களையுமறிந்த முமுக்ஷுவுக்கு மேலும் சில அறியவேண்டிய விசேஷங்களை அறிவித்து அவனுக்குள்ள விசேஷங்களை விளக்குகிறது எட்டாவது மந்திரம்.

ஸ பர்யகாத் சுக்ர மகாயமவ்ரணம்

அஸ்நாவிரம் சுத்தமபாபவித்தம் |

கவிர்மநீஷி பரிபூ: ஸ்வம் பூர்யாதாதத்யதோர்தாந்
வ்யததாச் சாச்வதீப்யஸ் ஸமாப்ய: ||

ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ப்ரம்மத்தை தர்சனம் செய்தவன். பர்யகாத் - அடையக்கடவன், ப்ரஹ்மவித்ஆப்நோதி பரம் - (ப்ரம்மத்தை அறிந்தவன் அதை அடைகிறான்) என்ற விடத்தில் எப்படி வர்த்தமான காலத்தைச் சொல்வதில் வாக்யத்திற்கு நோக்கில்லையோ, அப்படியே இங்கும் 'அடைந்தான்' என்கிறவிடத்தில் தோன்றும் இறந்த காலத்திலே தாத்.

பர்யமில்லை. இனி, யோக ப்ரபாவத்தால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தாலே அவனை ஸாக்ஷாத்தகரித்தான் என்றிப்படி இப்போது லித்தமாயிருக்கும் அம்சத்தை அனுவாதம் செய்கிறதே யல்லது ஓர் அம்சத்தை விதிக்க இவ்வாக்யம் வரவில்லையென்று கொண்டால் பூதகாலத்தில் தாத்பர்யத்தை நிராகரிக்க வேண்டியதில்லை. அப்போது அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே (இங்கே சரீரத்தோடிருக்கும்போது ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கிறான்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமான காலத்தையும் விவக்ஷித்திருக்கிறதுபோல் இங்கு மாகக் கடவது.

சுக்ரம் என்பது முதலாக பூர்வார்த்தத்திலுள்ள பதங்கள் யாவும் ப்ரம்ம விசேஷணங்கள். சுக்ரம் - ப்ரகாச ரூபனாய்; அகாயம் - ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்தையும் சரீரமாகப் பெற்றவனையாகிலும் தன்கர்மாதீனமான சரீரமற்றவனாய்; ஆகையாலேயே அவ்ரணம் அஸ்நாவிரம்-விரணமும்நரம்புகளுமில்லாதவனாய்; சுத்தம்-அஜ்ஞானம் முதலிய தோஷங்களின் ஸம்பந்தம் சிறிதேனுமிராதவனாய்; அபாபவித்தம் - அஜ்ஞானாதிகளுக்குக் கார்யமாயும் காரணமாயுமிருக்கும் புண்ய பாபங்களாலே தொடர்படாதவனாய். இங்கே பாப சப்தத்தாலே புண்யத்தையும் க்ரஹிக்கிறது. எப்படியென்னில்—விரக்தனான யிருப்பவனுக்கு நரகம்போலே ஸ்வர்கமும் அநிஷ்டமாகையாலே அப்படி அநிஷ்டங்களை வினைவிக்கிறதெல்லாம் பாபமாகையாலே முமுக்ஷுவுக்குக் காம்ய பல ஸாதனமான புண்யமும் பாபமாம். ஆகையாலேயன்றோ வேதத்திலும், நஸுக்குதம் நதுஷ்க்ருதம் (புண்யமுமில்லை, பாவமுமுல்லை) என்று முதலிற் சொல்லி ஸர்வேபாப்மாந: அதோ நிவர்த்ததே (ஸர்வபாபங்களும் இவ்விடமிருந்து விலகுகின்றன.) என்று புண்யத்தையும் பாபத்திலே சேர்த்துச் சொல்லிற்று. இத்தனை பதங்களாலே அகிலஜேய ப்ரத்யநீகத்வ

மென்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவே முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யனும், ப்ராபகனும், உபாஸ்யனுவாவான்.

உத்தரார்த்தத்தாலே இந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் எனையும் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கிறுனென்கிறது. கவிர் :- இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாக்கையி விருப்பனவற்றையும் பார்க்கிறவன்; அல்லது வ்யாஸ-வால்மீகி-பராசராதி களைப்போலே பரதத்வத்தினுடையவும் அதன் குணங்க ளுடையவும் தெளிவு பிறப்பிக்கத்தக்க ப்ரபந்தங்களைச் செய்யும் கவி யென்றதாம். மநீஷி - மனதை நியமிக்கும் சக்தியுள்ளவன். அப்யாஸத்தாலும் வைராக்யத்தாலும் மனதை அடக்கினவன் என்று அர்த்தமாம். பரிபூ:-பரிதோ பவதி - ப்ரம்ம வித்யையானது ஸர்வ வித்யா ப்ரதிஷ்டை யாகையாலே இதரவித்யை யுள்ளவர் எல்லோரையும் அதிசயித்து, அவர்களுக்குமேல் மேன்மையைப் பெற் றிருக்கிறவன்; காம - க்ரோத - லோப - மோஹ - மத - மாத்ஸர்யரூபமான பரிபவிக்கமுடியாத சத்ருக்களையும் பரி பவிக்கிறவனென்னலுமாம். ஸ்வயம்பூ: - இதர நிரபேக்ஷ மான ஸத்தையையுடையவன். சப்தாதி ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு ஆத்மாவை யறிவது என்பது மாத்திரமின்றி, நித்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் தர்சனமும் பெற்றவ னென்றபடி. சாச்வதீப்ய: ஸமாப்ய: - அனேக வர்ஷங் களுக்காக. ப்ரம்ம ப்ராப்தி வரையிலுள்ள ஸமஸ்த விக்னங் களையும் விலக்குவதற்காக; அர்த்தாந்-பரம புருஷார்த்தம், அதன் உபாயம், அதற்கு விரோதி இவை முதலிய ஸர்வ பதார்த்தங்களையும்; யாதாதத்யத: - உள்ளபடி, வ்யததாத் விவேசனம் செய்து மனதில் தரித்தவன். (இவ்வைந்து முமுக்ஷு விசேஷணங்களும் ச்ரவணத்திற்குப் பிறகுள்ள மனனம், த்யானாரம்பம், தாரணைக்குத் தக்க மனோஜயம்,

ஸமாதி ஸாஹாத்தகாரம், ஆயுள் முடிவுவரை அதன் தொடர்ச்சி, இவ்வர்த்தங்களைக் க்ரமமாகச் சொல்லுகின்றன.)

இந்த ச்லோகத்திற்கு வேறு விதமாகவும் வ்யாக்யானம் செய்யலாம். அதாவது ஸ: என்பதற்குப் பரமாத்மாவென்று அர்த்தமாம். உத்தரார்த்தம் முழுமையும் பரமாத்மவிசேஷணம். சுக்ரம் என்பது முதலியன 'ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம்' எனப்படும் சுத்தஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (பத்தனாயிருக்கும் போது ஜீவனுக்கு பரமாத்மஸாம்ய மில்லாவிட்டாலும் முத்தனாய் பரிசுத்தனாயிருப்பவனுக்கு ப்ரம்ம பரமஸாம்ய முண்டாகையால் ஜீவனுக்கு சுக்ரமித்யாதி விசேஷணங்கள் இயற்கையானவை.) கவிர்மநீஷி இத்யாதிகளுக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் அந்வயம் ஸுகமாகவே அறியக்கூடியது. ஆக இப்படிப்பட்ட பரமாத்மா இந்த ஜீவாத்மாவை, பர்யகாத்-வ்யாபித்திருக்கிறு எனன்றதாயிற்று. நாலாவது பாதத்தின் பொருள் பின்வருமாறு. அர்த்தந்ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களை, சாச்வதீப்ய: ஸமாப்ய: அநேக வருஷங்களுக்காக, அழியும் வரையில் இருப்பதற்காக, யாதாதத்யத:- உள்ளபடி, வ்யததாத் - ஸ்ருஷ்டித்தான். இந்திரஜால வித்யையினாற் போல உண்மையில் வஸ்துக்களிராமவிருக்கும்போதே இப்படி தோன்றச் செய்தானென்பதல்ல; பரமார்த்தமாகவே வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றபடி. யாதாதத்யத: - என்பதற்கு, தாதாயதாபூர்வம் அகல்பயத் என்கிற விடத்திற்போல முன் கற்பங்களில் எப்படியோ அப்படி யென்று அர்த்தம் சொல்வதானாலும் 'வ்யததாத்' என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்வதாலே இந்திரஜால வித்யை யுள்ளவிடத்திற் போல ஏமாற்ற மொன்றுமில்லை யென்றேற்படக் குறையிலலை.

இப்படி பரமாத்ம ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஒன்பதாவது மந்திரம்

இப்படி விசித்ர பரமாத்ம விஷயமாய் கர்மானுஷ்டானத்தை அங்கமாக வுடையதுமான வித்யையை உபதேசித்துவிட்டு, கேவலம் கர்மத்தை மட்டும் ஆதரித்தவர்களையும், கர்மத்தைவிட்டு வித்யையை மட்டும் ஆதரித்தவர்களையும் நிந்தித்து, வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அங்கமாகவே உடைய வித்யையாலேயே மோகிப் ப்ராப்தியென்பதை மூன்று மந்திரங்களாலே சொல்லுகிறது.—

அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி யே

அவித்யா முபாஸதே |

ததோ பூய இவ தே ய உ

வித்யாயாம் ரதா:

யே-எவர்கள், அவித்யாம்-கர்மத்தை, உபாஸதே-அதிலொன்றிலேயே மனம் செலுத்தி யனுஷ்டிக்கிறார்களோ, (அவர்கள்)அந்தம் தம:- காடாந்தகாரத்தை, ப்ரவிசந்தி-ப்ரவேசிக்கிறார்கள். அவித்யா என்ற பதத்திற்கு வித்யையைக் காட்டிலும் வேறான உபாயமென்றர்த்தமாம். அதாவது கர்ம. 'அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞா அந்யா' என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் பரசக்தியான விஷ்ணுவையும், அபர சக்தியான ஜீவனையும் முன் சொல்லிவிட்டு மூன்றாவது சக்தி அவித்யை அதாவது கர்மமென்று விவரிக்கப்பட்டது. காடாந்தகாரமாவது அஜ்ஞானம். ஸம்ஸாரத்தி விழிவதினால் அவசியம் நேரிடக்கூடிய நரகமென்னவுமாம். வித்யாங்கமாகவன்றி காம்யமாய் கர்மானுஷ்டானத்தை இசைந்தவர்கட்கு துக்கத்தின் தொடர்ச்சியுண்டென்பதை அதர்வ வேதாத்யயனம் செய்பவர் ஓதுகின்றனர்—

ப்லவா ஸ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞருபா:
 அஷ்டாதசோக்தமவீரம் யேஷு கர்ம |
 ஏதத் ச்ரேயோ யே அபிநந்தந்தி மூடா:
 ஜராமருத்ந தே புநரேவாபியந்தி ||

(எவர்களைக் கொண்டு அற்பமான கர்மம் செய்யப்பட வேண்டுமென சொல்லப்படுகிறதோ, இந்த யஜ்ஞ மூர்த்தி களாய் யஜ்ஞம் செய்வதே தமக்குத் தன்மையாகவுடைய இப்பதினெட்டு பேர்களும் (ரித்விக்குகள் 16, பத்னீ, யஜமானன் சேர்த்து 18) திடமற்றனவாயிருக்கும் தெப்பங் களே. எந்த மூடர்கள் இந்த கர்மத்தையே ச்ரேயஸ்ஸாக சீலாதிக்கின்றனரோ, அவர்கள் மறுபடியும் ஜராமரணங் களை அடைகின்றவர்களே.)

ஆகக் கர்மத்திலிட்டு மிழிந்தவர்கட்கு அந்தகாரமே. யே-எவர் வித்யாயாம் - வித்யைமாத்திரத்திலே, ரதா : - ஆஸக்தி யுள்ளவர்களோ, -அவர்கள், தம் அதிகாரத் துக்குத் தக்கபடி விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைக்கூட விட்டுவிட்டபடியாலும், அசாஸ்த்ரீயமான வித்யையிலே நிற்பதாலும், தத: - கர்மத்தை மட்டும் அனுஷ்டிப்பவர் அடையக்கூடிய அந்தகாரத்தைக் காட்டிலும், பூயிவ - மேலான காடாந்தகாரத்தை, (நள்ளிருளை) ப்ரவிசந்தி-பிர வேசிக்கின்றனர். இவ என்னும் பதம் இவ் வந்தகாரத்தை இவ்வள வென்றளவிட்டு வரைதல் செய்து சொல்ல முடியாதென்பதைத் தெரிவிக்கிறது. (9)

பத்தாவது மந்திரம்

இப்படி தனிக் கர்மமும் தனி வித்யையும் மோஷ உபாயமன்றாகில் பின் எது மோஷ ஸாதனம்

என்கிற வினாவுக்கு விடையளிக்கிறது மேல் ச்லோகம்,
அந்யதேவாஹுர் வித்யயா அந்யதாஹுர்வித்யயா.

இதி சுச்ரும தீராணாம் யேநஸ்தத் வ்யாசசுஷிரே.

வித்யயா என்கிற த்ருத்யா விபக்தியானது பஞ்சமீ விபக்தியின் அர்த்தத்திலே வந்திருக்கிறது. அல்லாத போது அந்யத் என்கிற பதத்தோடு சேராது. 12-வது ச்லோகத்தில் 'அந்யதேவாஹுஸ்ஸம்பவாத்' என்று பஞ்சமீ விபக்தியுள்ள பதத்துக்கு ஸமமாக இப்பதத்தைக் கொள்ள வேணும்.

இந்த மோக்ஷ ஸாதனமானது வித்யயா அந்யதேவ கேவல வித்யையைக் காட்டிலும் வேறென்றே, ஆஹு: சொல்லுகிறார்கள், அவித்யயா - கேவல கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறென்றே, ஆஹு - சொல்லுகிறார்கள். ஆஹு: என்பதுக்கு 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்று கர்த்தாவைச் சேர்த்துக்கொள்வது. அல்லது உபநிஷத்துக்கள் என்று சேர்ப்பது உசிதமாம். நாம் சொல்லு மிவ்வர்த்தம் முன்னோர் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையிலே ஸித்தமென்பதைச் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தம். யே-எந்த பூர்வாசார்யர்கள் ந:—ப்ரணம பரிசர்யைகளுடன் முறைப்படி நெருங்கி நின்ற நமக்கு, தத் - அந்த மோக்ஷ ஸாதனத்தை, வ்யாசசுஷிரே-விவரித்து உபதேசித்தார்களோ, அந்த தீராணாம் பரமாத்ம த்யானத்திலே பற்றுள்ள ப்ராஜ்ஞருடைய, இதி - இப் ப்ரகாரமான - பூர்வார்த்தத்தில் சொன்னபடிக்குள்ள வார்த்தையை சுச்ரும - கேட்டிருந்தோம். இங்கே தீராணாம் என்பது அன்வயிப்பதற்காக 'வசநம்' (வார்த்தையை) என்றொரு பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்வது. அல்லது 'நாட்யமாடுகிறவனிடமிருந்து கேட்கிறான்' என்று சொல்லுமிடத்தில் 'நடஸ்ய ச்ருணோதி' என்று

பஞ்சமீ விபக்திக்குப் பதிலாக ஷஷ்டி விபக்தி வந்திருப்பது போல் இங்கும் 'தீரர்களிடமிருந்து' என்னும் அர்த்தத்திலே 'தீரானம்' என்ற ஷஷ்டி என்றும் ஒருவாறு நிர்வஹிக்கலாம். ஆனால் சாஸ்த்ரோக்த நியமப்படி வித்யாக்ரஹணத்தைச் • சொல்லுமிடத்தில் 'உபாயாயாத் அதீதே' என்று பஞ்சமீ விபக்தி வருகிறதுபோல இங்கும் 'தீரேப்ய:' என்றிருக்கவேண்டுமே. 'நடஸ்ய' என்கிற விடத்தில் நடாத் என்று பஞ்சமீ இல்லை; அங்கே நியமபூர்வக வித்யாக்ரஹணமில்லையே. இது ப்ரம்ம வித்யையானபடியாலே இதன் க்ரஹணம் நியமபூர்வகந்தானென்னலாம். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய விஷயத்தை க்ரஹிப்பதற்குத் தக்கபடி நன்றாக நியமங்களைத் தாம் செய்யவில்லையென்றும், அப்படி யிருந்தும் க்ருபையினாலே ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தார்கள் என்றும் தம்முடைய நியமபூர்வக க்ரஹணத்தை மறைத்து நைச்யத்தைத் தோற்றுவிப்பதிலே நோக்கு வைத்தோ, வேறு விதமாகவோ ஷஷ்டி விபக்தியை ஸமர்த்திக்கவேண்டும்.) இப்படியே 'சுச்சும' என்று விட் என்னும் லகாரத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதற்கும் ஒருவிதம் அபிப்ராயம் கொள்ளவேண்டும். க்ரியையானது தமக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியாமலிருந்தால் விட்டை ப்ரயோகிப்பதாம். இங்கே 'சுச்சும' என்ற விடத்தில் ஆசார்யரிடமிருந்து தாம்கேட்டது தமக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே இந்த லகாரம் ப்ரயோகிப்பதற்கில்லை. ஆயின் அதற்குத் தாத்பர்யமென்னவெனில், இவ்வுபாயமானது எளிதில் அறியக்கூடாத பெரிய விஷயமாகையால் இதைப் பூரணமாக அறிவது அஸாத்யம். ஆக முழுமையும் கேட்கப்பட்டதாக நமக்கு ப்ரத்யக்ஷமிருப்பதாக நினைக்கவேண்டா. கேட்டதாகச் சொல்லுகிறோம். உபதேசித்த விஷயத்தில் எவ்வளவோ அறியப்படாத ஸூக்ஷ்மமான விஷயமுண்

டென்பதே கருத்து. ஆக ப்ரம்ம வித்யையை அறிவது அரிதா மென்றதாயிற்று. (10)

பதினேராவது மந்திரம்

— வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத் வேதோபயம் ஸஹ-அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா . வித்யயா-அம்ருதமச்நுதே.

மோக்ஷஸாதனம் வேருனதென்று முன் சொன்னதை விவரிக்கிறது இந்த ச்லோகம். ய:-நல்ல உபதேசம் பெற்ற எவனொருவன், வித்யாம்-பரமாத்மோபாஸன ரூபமான வித்யையும், அவித்யாம் - அதற்கங்கமான கர்மாவையும், உபயம்-ஒன்றோடொன்று சேருவதற்கு யாதொரு விரோத முமில்லாத இவ்விரண்டையும், ஸஹ - ஒன்று அங்க மாயும் மற்றொன்று ப்ரதானமாயும் நின்றிருப்பதாலே இரண்டையும் அனுஷ்டிப்பதற்காக அறிகிறோனே.

இங்கே அவித்யையை விடுவதற்காக அறிவதாகவும் வித்யையை மட்டும் அனுஷ்டிக்க அறிவதாகவும் அபிப்ராயம் வர்ணிக்கக் கூடாது. முன்னம் அவித்யையை நிந்தித்திருப்பதாலே அதை அறிவது விடுவதற்கே யாகவேண்டுமென்னில்-அப்போது வித்யையையும் நிந்தித்திருப்பதால் அதை அறிவதும் விடுவதற்காகவென்ன வேண்டும்படியாம். இப்படியேயாகில் உத்தரார்த்தமும் பூர்வார்த்ததோடு சேராது. ஆக விரண்டையு மனுஷ்டிப்பதற்கே அறிவது.

1 உத்தரார்த்தத்தின் அர்த்தமாவது—அவித்யயா-வித்யைக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மாவை

அனுஷ்டிப்பதினால், ம்ருத்யும் - ஜ்ஞானஸங்கோசமாகிய ம்ருதிக்குக் காரணமா யிருப்பதாலே ம்ருத்யுவென்று சொல்லப்படும் ஜன்ம - ஜன்மாந்தரங்களிலேற்பட்டுள்ள கர்மத்தை, தீர்த்வா-முற்றிலும் கடந்து, வித்யயா-அநுபச்யதி என்று முன் சொல்லப்பட்ட பரமாத்ம த்யானரூபமான வித்யையினாலே, அம்ருதம் 'ஏதத்அம்ருதம்-அபயம்' என்பது முதலிய வாக்கியங்களிலே ஸர்வதோஷங்களுமற்றதாக அறியப்பட்டிருக்கும் பரமாத்மாவை, அச்நுதே-அடைகிறான். இங்கே அம்ருத சப்தத்துக்கு மோக்ஷம், அதாவது பந்த நிவ்ருத்தி என்கிற அர்த்தத்தையும் சொல்லலாம், ம்ருத்யும் தீர்த்வா-என்பதுக்கு பக்தியோகத்தின் பூர்த்திக்கு விரோதியான பாபத்தைக்கடந்து என்றே அர்த்தமாகையால், அம்ருதம் அச்நுதே என்பதாலே அவ்வுபாயானுஷ்டானத்தாலே வரக்கூடியதான, ப்ரம்மப்ராப்திக்கு விரோதிகளான கர்மங்களின் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறபடியால் புனருக்தி கிடையாது. (யாதவப்ரகாசர் இவ்வர்த்தத்தை ம்ருத்யும் என்பதற்கே சொன்னதால் அவர்ப்பகஷத்தில் இதற்கும் அவ்வர்த்தமே கொண்டால் புனருக்தி வரும். இப்போது அதில்லை.)

இங்கே அவ்வைதிகளிற் சிலர் தீர்த்வா என்பதற்கு 'அடைந்து' என்னும் அர்த்தத்தை இசைந்து அதற்கு 'அச்நுதே' என்கிற வித்தோடு அவ்வயத்தை இசையாமல், 'ஸத்தித:' என்றொரு பதத்தைத் தாமாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, அஜ்ஞானத்தாலே ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து இருப்பவன் வித்யையினால் மோக்ஷம் பெறுகிறானென்று உத்தரார்த்தத்துக்கு உரை செய்கின்றனர். ஒருவிதமான தடையு மிராமலிருக்கும்போதே இப்படி பத ஸ்வாரஸ்யத்தையும், வாக்ய ஸ்வாரஸ்யத்தையும், மேல்நாம் காண்பிக்கப்போகிற உபபஞ்ஜண வாக்யத்தையும் கவனியா

மல் வ்யாக்யானம் செய்வதாலே இவர்கள் தம் அஜ்ஞா னத்தாலே தாமே ம்ருத்யுவைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். இங்கு பதஸ்வாரஸ்யமாவது - தீர்த்வா என்பதுக்கு அடைந்து என்கிற அர்த்தமுண்டானாலும் 'கடந்து' என் னும் அர்த்தமே ஸ்வரஸமாகக். வாக்ய ஸ்வாரஸ்யமா வது—தீர்த்வா என்பதுக்கு இவ் வாக்யத்திலேயே ப்ர யோகிக்கப்பட்டுள்ள அச்ருதே என்கிற க்ரியாபதத் தோடே அன்வயம் ஸ்வரஸம்; அதைவிட்டு ஸ்த்தித என்று பதம் சேர்த்து அதில் அன்வயித்தல் அந்த ஸ்வார ஸ்யத்திற்கு விருத்தமாகும். 'எவனெருவன் இரண்டையும் அறிகிறானே' என்று பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லி, அப்படி அறிகிறவன் அவ்வறிவுக்குப்பிறகு பெறவேண்டியதைச் சொல்லு முத்தரார்த்தத்திலே ம்ருத்யும் தீர்த்வா என்ப தாலே அவ்வறிவுக்குப்பின் வருவதையே சொல்வது ஸ்வ ரஸம். அப்படியிருக்க அவன் அறிவதற்கு முன்னமே யுள்ள அஜ்ஞானமூலமான ஸம்ஸார பந்தத்தை அதற்கு அர்த்தமாகக் கொள்வதும் வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம்.

இவ் வுபநிஷத் வாக்யத்தின் தத்வார்த்தத்தை நன்றாக நினைத்திருக்கிறது பின்னுள்ள ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசனம்—

இயாஜ ஸோபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந்

ஞாநவ்யபாச்ய: |

ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்ட்டாய தர்த்தம்

ம்ருத்யும் அவித்யயா ||

(அந்த கேசித்வஜன் என்கிற அரசனும் ப்ரம்மவித்யை யெனப்படும் பக்தியோகத்தைக் குறித்து, கர்மானுஷ்ட ானத்தாலே பக்தி விரோதியான பாபத்தைப் போக்கு வதற்காக, சாஸ்திரத்தைப் பயின்றதனாற் பெற்றுள்ள

தத்வஞானத்தைக் கொண்டு பற்பல யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டித்தான்.) இங்கே 'அவித்யா' என்ற சொல்லானது முன்பின் ஸந்தர்பங்களை யொட்டியும் ஒளசியத்தை யனுஸரித்தும் வித்யைக்கு அங்கமான கர்மத்தையே சொல்லுகிறதல்லது அஜ்ஞானத்தை (யோ காம்ய கர்மத்தையோ) சொல்லுகிறதன்றென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது, (வாணீசர்மங்களைவிட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மம்அவித்யா சப்தத்திற்கு அர்த்தம். (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற்சொல்லியபடி ம்ருத்யுவைக் கடப்பதற்கு உபாயமாக ஏற்பட்ட அவித்யையானது, நவித்யா அவித்யா என்று வித்யைக்காட்டிலும் வேறான, வித்யையைப்போல் விஹிதமாயுள்ள கர்மமேயாம்.) அப்ராஹ்மணாதி சப்தமானது 'ப்ராம்மணைக்காட்டிலும் வேறான' என்ற அர்த்தத்தைச் சொல்வதாய், மிருகம் பகை முதலியவற்றை விஷயீகரிக்காமல் ப்ராம்மணனோடு ஒருவித நெருக்கமுள்ள ஷத்ரியாதி மனுஷ்யரை எப்படி பொருளாக்கிக் கொள்ளுகிறதோ, அதுபோல் 'அவித்யா' சப்தம் 'வித்யையைக்காட்டிலும் வேறு' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லி அதைப் போல் சாஸ்திர விஹிதமாய் அத்துடன் நெருங்கி அதற்கடுத்தபடியாக மதிக்கப்பட்டு அந்தரங்கமான கர்மத்தையே இங்குக்குறிக்கிற தென்று பாஷ்ய தாத்பர்யம்.

இவ்விதம் சொன்னால்தான்-தபோ வித்யாச விப்ரஸ்ய நிச்ரேயஸகராவுபௌ தபஸா கில்பிஷம் ஹந்தி வித்யயா அம்ருதம் அச்நுதே (கர்மம் வித்யை இரண்டும் ப்ராம்மணனுக்கு ஷைமகரங்கள். கர்மத்தினாலே பாபத்தை போக்குகிறான், வித்யையினாலே மோகத்தைப் பெறுகிறான்) என்பது முதலிய உபபூர்வஹண வாக்கியங்கள் செவ்வனே சேரும்.

இங்கு யாதவப்ரகாசர், 'கர்மம் வித்யை இரண்டும்
 'மோக்ஷஸாதனமே. மோக்ஷமெனப்படும் பலத்தில் ஸம்
 ஸார நிவிருத்தியென்பது ஓர் அம்சம்; ப்ரம்ம ப்ராப்தி
 என்பது மற்றொன்று. அவற்றில் ஸம்ஸாரம் கடத்தல் கர்மத்
 தாலும், ப்ரம்ம ப்ராப்தி வித்யையாலும். ஸித்திக்கிறபடி
 யால் இரண்டும் ஸமமான யோக்யதை யுள்ளவை. 'ஸம்ப்ர
 தானம்' என்று சொல்லி இதற்கு அர்த்தத்தை வர்ணிக்
 கிறார். அவருக்கு, கர்மம் அங்கமென்றும், ஜ்ஞானம்
 அங்கி—அதாவது ப்ரதானமென்றும், ஜ்ஞானமாகிற
 வித்யையாலே ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கிறென்றும் வ்யக்
 தமாகச் சொல்லும் பற்பல ச்ருதி ஸ்மிருதி ஸூத்ரங்களைக்
 கொண்டு பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தபடி மறுப்பு அளிப்
 பது. பாஸ்கரர் கர்மத்தை அப்ரதானமாக அங்கமாகவே
 அங்கீகரித்து வித்யைக்கு உபகாரகமாகையாலே வித்யை
 யோடு கர்மத்துக்குச் சேர்க்கை என்றே கூறினாராயினும்,
 தர்ச பூர்ணமாஸாதிகளுக்கு ப்ரயாஜாதிகளான அங்கங்
 கள் போலே கர்மம் ஆராதுபகாரகம். அதாவது வித்யை
 உண்டு பண்ணுவதிலே கர்மத்துக்கு ஸம்பந்தமில்லை.
 வித்யையினால் மோக்ஷம் ஸித்திக்கவேண்டியபோது அதி
 ருஷ்டமுறையிலே உதவுமென்கிறார். அதனையும் மீமாம்ஸா
 ந்யாயமறிந்தோர் ஸம்மதிக்கமாட்டார். ஓர் அங்கத்தை,
 ப்ரதானமாக செய்யப்பட வேண்டியதின் உற்பத்திக்கு
 உபயோகப்படுவதாகச் சொல்லி ஸந்நிபத்யோபகாரக
 மெனக் கூடுமாகில், அவ்வாறு சொல்லாமல் ஆராதுபகா
 ரகமாக்க லாகாதென்று மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரஸித்தாந்தம்.
 வித்யை உண்டாவதற்குக் காரணமாயுள்ளது மனதில்
 ஸத்வ குணமாம். அதனால் ஸத்துவ விரோதியான ரஜஸ்
 தமஸ்ஸுகளை விலக்கி ஸத்துவசத்தியைச் செய்து அம்
 முகத்தாலே ஜ்ஞானஹதுவான ஸத்வகுணத்தை
 வளரச் செய்து வித்யையைப் பிறப்பிக்கிறதென்கிற
 ஸித்தாந்தமே ப்ரமாணத்திற்கும் யுக்திக்கும் பொருந்தும்.

இவ்வளவால் கர்மத்துக்கும் வித்யைக்கும் ஸம்பந்தமே யில்லை; ஒன்றோடொன்று சேராது என்கிற அத்வைவதிபுஷ்பம் இம் மூன்று ச்லோகங்களாலே வ்யக்தமாக நிராகரிக்கப்பட்டது. அதில் காம்ய கர்மங்களையும் அத்வைதிகள் இசைந்தபடியுள்ள வித்யையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் மோஷம் வந்துவிடுமென்று நினைக்கவேண்டா. இங்குச் சொல்லப்படும் கர்மாவும் வித்யையும் விலக்ஷணம்—வேறுவகையானது. அதாவது பலத்தில் பற்றுதலற்றே கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கவேணும். சாஸ்திரமூலமானது ஜ்ஞானமானது கர்மவிரோதி யன்றாகையாலே பக்தியோகமாகிற வித்யையை அத்துடன் சேர்த்து, அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

பன்னிரண்டாவது மந்திரம்

அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி யே அஸம்பூதி முபாஸதே-
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உஸம்பூத்யம் ரதா:

இப்படி உபாஸிக்க வேண்டிய பரமாத்ம தத்துவத்தையும், கர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு அவனை உபாஸிப்பதாகிற பரம ஹிதத்தையும் பரம புருஷார்த்தம் வரையிலாக உபதேசித்து, மேல் மூன்று ச்லோகங்களாலே பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு இடையூறாகும் ஸஞ்சித-ப்ராரப்த-ஸுக்ருத-துஷ்க்ருதங்களின் விநாசமும், ப்ரம்மானுபவமுமாகிற இரண்டு அம்சங்களைப் பிரித்துக் காண்பித்து அவற்றின் உபாஸனத்தையும் வித்யைக்கு அங்கமாக உபாஸகன் செய்யவேண்டுமென்கிறது. அதற்காக, இம்மந்திரத்தில் ஒவ்வொரு அம்சத்தை மட்டும் உபாஸிப்பது கூடாதென்று தெரிவிப்பதற்காக அதனை

நிந்திக்கிறது. ஏதமித: ப்ரேத்ய அபிஸம்பவிதாஸ்மி (இதை விட்டுப்பரலோகம்சென்று இந்த பரமாத்மாவைப் பெறப் போகிறேன்.) 'தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மாப்ரஹ்ம லோகமபிஸம்பவாநி (ப்ராரப்த கர்மத்தின் முடிவில் சரீரத்தை உதறிவிட்டு, ஒருவரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாமல் சாச்வதமாயுள்ள ப்ரம்மலோகத்தை (ப்ரம்ம மிருக்கும் லோகத்தை, அல்லது ப்ரம்மமாகிய பலத்தை அடையக்கூட வேன் வித்யாதிகாரியான நான்,) என்பது முதலிய இடங் களிற் சொல்லிய பரப்ரம்ம ப்ராப்தி இங்கே 'ஸம்பூதி' சப்தத்திற் கர்த்தமாகிறது. முன் ச்லோகத்திலே அவித்யா சப்தம் போலே இங்கு அஸம்பூதி சப்தமும் ஸம்பூதியைக் காட்டிலும் வேறாய் ஸம்பூதியைப் போல் பயனாகச் சேர்த்து ஒதப்பட்டிருக்கும் ஸுக்ருத துஷ்க்ருத வினாசத் தைச் சொல்லுகிறது. இவ்வம்சம் ஸம்பூதிஞ்ச விநாசஞ்ச என்கிறமேல் ச்லோகத்தாலும் தெளிவாகும்.

(இதனால் ஸகல கர்ம நிவ்ருத்தி வருவதால் ஆத்மா நிர்மலமாகிறதத்தனையொழிய பரமாத்மானுபவ மென்ப தொன்று கிடையாது என்னும் தார்க்கிகாதிகளின் பக்ஷமும், ஸகுண ப்ரம்ம ப்ராப்தியிலே ஸகல கர்ம நிவ்ருத்தி கிடையாது என்கிற அத்வைதி பக்ஷமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.) இங்கே ஸம்பூதி யென்பதற்கு ப்ரஸித்தமான, 'உற்பத்தி' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லி அஸம்பூதி என்பதற்கு உண்டாகாமை என்று அர்த்தம் ஸ்லீகரிக்கப் படலாமே என்னில்? அப்போது அஸம்பூதிஎன்றால்-உற்பத்திக்கு முன் தசையா அல்லது அழிவா? இரண்டுவிதமாகவும் சொல்ல முடிவதில்லை. 14ஆவது ச்லோகத்தில் ஸம்பூதியை மோக்ஷஹேதுவாயும் அஸம்பூதியை ம்ருத்யுவைக் கடத்தலுக்கு ஹேதுவாயும் சொல்லியிருக்கிறது. உத்பத்தியால் மோக்ஷம், உத்பத்தி யிராதபோது ம்ருத்யுதரணம் என்பது எங்ஙனே பொருத்தமுள்ளதாகும். இனி:

மருத்யுதரணமாவது, மருத்யுவைப் பெறல் ஆகையாலே ஸம்பூதி யில்லாதபோது மிருத்யுப்ராப்தி யிருக்கலா மெனில், தீர்த்வா என்பதற்கு அடைந்து என்ற அர்த்தத்தை இசைந்தா லல்லவோ இவ்வாறு சொல்லவருக்கும், அவ்வர்த்தம் கச-வது ச்லோகத்திற்கிணங்க கச-வது ச்லோகத்திலும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையால் ஒன்றினுடைய உற்பத்தி யிராததினால் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்திருப்பவன் அதன் உற்பத்தியால் மோஷம் பெறுகிருனென்றிவ்வசனத்திற்கு அர்த்தமல்ல. மோஷ பலத்தில் இரண்டு அம்சங்களைப் பிரித்துரைத்து அவ்வம்சங்களின் உபாஸனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று தெரிவிப்பதிலேயே அவ்வாக்யத்திற்கு நோக்கு. ஆக இம் மந்த்ரத்திலே, 'ஸுக்ருத துஷ்க்ருத விநாசத்தை மட்டும் உபாஸிக்கிறவர்கள் மிக்க இருளிற் புகுகின்றனர். எவர்கள் ஸம்பூதியென்ற ப்ரம்மப்ராப்தி மாத்திரத்திலே ஆர்வமுள்ளவரோ அவர்களும் அதற்கு மேம்பட்ட நள்ளிருளிலே ப்ரவேசிக்கின்றனர்—என்று தனித்தனியாக உபாஸனத்தை நிந்திக்கிறதென்க.

பதின்மூன்றாவது மந்த்ரம்

அந்யதேவாஹுஸ்ஸம்பவாத் அந்யதாஹு ரஸம்பவத்.
இதி சுசுரும தீராணாம் யே நஸ் தத்வ்யாசசக்ஷிரே.

இங்கே ஸம்பவாத் என்பதற்கு வெறும் ப்ரம்மப்ராப்தியைக் காட்டிலும் என்றும், அஸம்பவாத் என்பதற்கு வெறும் ஸுக்ருத துஷ்க்ருத நாசத்தைக் காட்டிலும் என்றும் அர்த்தமாம். தத் என்பது மேல் ச்லோகத்தில் தத் உபயம் என்று சொல்லப்போகிறதைக் குறிக்கிறது. அதா

வது அவ்விருவகைப்பட்ட பயனாயுள்ள மோகும் என்றதாயிற்று. மற்றபடி 10வது மந்திரத்தில்போல் வாக்யத்திற்கு அர்த்தத்தைக் கண்டுகொள்வது.

பதினாலாவது மந்திரம்

ஸம்பூதிஞ்ச விநாசஞ்ச யஸ்தத் வேதோபயம் ஸஹ -
விநாசேந ம்ருத்யும் தீர்த்வா ஸம்பூத்யா அம்ருதமச்நுதே..

பத்தாவது ச்லோகத்தில் 'அந்யத்' (வேறு) என்று சொன்னதைப் பதினோராவது ச்லோகத்திலே விவரித்தது போல் இங்கும் பதின்மூன்றாவதில் 'அந்யத்' என்றதை விவரித்துக் கொண்டு பக்தி வித்யைக்கு அங்கமாக அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் சிந்தனத்தைச் சொல்லுகிறது பூர்வார்த்தம். உத்தரார்த்தமானது அவ்வித சிந்தனத்துக்குப் பலனைக் காண்பித்து அதை அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று ஸ்தாபிக்கிறது. எவனொருவன் சரீரத்தைவிட்டுப் போகும்போது வருகின்ற, மோகும் ப்ரதிபந்தக கர்மவிநாசத்தையும் ப்ரம்மத்தின் ப்ராப்தியையும் இவ்விரண்டையும் சேர்த்து அனுஸந்திக்கிறானோ, த்யானம் செய்கிறானோ, அவன் அவ்விதம் கர்மவிநாசத்தின் சிந்தனையினாலே கர்மபந்தத்தைக் கடந்து ப்ரம்ம ப்ராப்தியின் உபாஸனத்தினால் ப்ரம்மத்தைப் பெறுகிறான். உண்மையில் ஒருவனுக்குக் கர்மபந்தம் கழிவதும் ப்ரம்ம ப்ராப்தி உண்டாவதும் அவன் செய்துவரும் பக்தியோகத்துக்குப் பலமாகுமேயல்லது! இந்த ஸம்பூதி விநாசங்களின் சிந்தனையினாலேயே வந்துவிடுவதல்ல. ஆயினும் இச்சிந்தனையானது அவ்வித பக்தியோகமாகிற உபாயத்திற்கு,

அங்கமாயிருப்பதாலே இதை அவச்யம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமெனத் தெரிவிப்பதற்காக அதன் பலத்தை இதன் பலமாக இங்கே சொல்லிற்று.

இப்படி இந்த ச்லோகத்திற்குரைத்த பொருள் மிகவும் ப்ரமாண ஸம்மதமேயாம். ஆனால் கீழே 'அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா' என்கிறவிடத்தில் அவித்யா பதத்திற்கும் வித்யா பதத்திற்கும் கர்மம், வித்யையென்று அர்த்தம் சொன்னோமே யல்லது, கர்மத்தின் உபாஸனம், வித்யையின் உபாஸனம் என்று அர்த்தம் சொல்ல வில்லையே; அதுபோல் இங்கும் சொல்வது உசிதமாயிருக்க, விநாசேந-பந்த வினாசத்தின் உபாஸனத்தினால், ஸம்பூத்யா-ப்ரம்மப்ராப்தியின் உபாஸனத்தாலே என்று சொன்னால் இது முன் சொன்னதோடு ஒத்திருக்கவில்லை. ஆகவே அத்தோடு ஒத்துவரும்படி யிருக்கவேனுமானால் வேறு அர்த்தம் சொல்லவேணும். அதாவது—பக்தி வித்யைக்குக் கர்மானுஷ்டானம் எப்படி அங்கமோ அப்படி சமதமாதிகளும் அதாவது மனதையும் மற்ற இந்திரியங்களையும் அடக்கிவைத்துக் கொள்வதும் அங்கமாகும். ஆக முன் மூன்று ச்லோகங்களாலே கர்மானுஷ்டானத்தோடே சேர்த்து வித்யானுஷ்டானத்தைச் சொல்லி விட்டு இனி சமதமாதி ரூபமான அங்கத்தோடு சேர்த்து வித்யானுஷ்டானத்தைச் சொல்ல இம்மூன்று ச்லோகங்கள். ஆகவே கௌரவம், கர்வம் முதலிய மானஸ துர்குணங்களுக்கும், வெளியிலுள்ள விஷயங்களிலேயே போகா நிற்கும் இந்திரியங்களின் கார்யமாயுள்ள கொலை, களவு முதலிய வியாபாரங்களுக்கும் விநாசமானது விநாச சப்தத்தின் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. ஸம்பூதியாவது—யோகத்தின் லித்தியாகிற இங்குள்ள ப்ரம்மானுபவம். ஆக யோக விருத்தங்களான விருத்திகளை விலக்குவதாகிற அங்கத்தை ச்ரத்தையோடு அனுஷ்டித்து யோக

விரோதிகளான பாபங்கள் பலிக்க இடங்கொடாமலிருந்து யோகத்தைப் பூர்த்தி செய்து அவ்வித ப்ரம்மானுபவத்தாலே அந்த ப்ரம்மத்தையே பெறுகிறான் என்று ச்லோகத்தின் அர்த்தம். இப்படி ஸ்வரஸமாய் ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருந்தியுமுள்ள ஏதேனுமொரு அர்த்தத்தை விட்டு பிறமதத்தினர் சொல்லுமதைப் ப்ராமாணிகர் இசைய மாட்டார்.

இங்கே சங்கரபாஷ்யத்திற் சொல்லியிருக்கு மர்த்தம் பின்வருமாறு—ஸம்பூதி பதத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி யென்றும் விநாச பதத்திற்கு ப்ரளயமென்றும் அர்த்தமாம். அம்முகத்தாலே இரண்டு பதங்களும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுள்ள அதாவது கார்ய ப்ரம்மமான ஹிரண்ய கர்ப்பனைக் குறிக்கின்றன. அஸம்பூதி பதமானது காரணமாயுள்ள ப்ரகிருதி தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக ஹிரண்யகர்ப்போபாஸனத்தையும் ப்ரகிருதியின் உபாஸனத்தையும் உபதேசிக்க இம் மூன்று ச்லோகங்கள். அவற்றில் இந்த மூன்றாவது ச்லோகத்தில் ஸம்பூதிம்' என்கிற முதற்பதத்திலே அகரத்தை முன்னே சேர்த்து 'அஸம்பூதிம்' என்று படிக்கவேணும். இல்லாவிட்டால் விநாச சப்தம் ஹிரண்யகர்ப்பனைக் குறிக்கிறபடியாலே புனருத்தி முதலான தோஷ முண்டாம். 'மிருத்யும் தீர்த்வாஸம்பூத்யா' என்ற விடத்திலே 'அஸம்பூத்யா' என்று பதத்தைப் பிரித்துக் கொள்வது. ஆக ஹிரண்யகர்ப்போபாஸனத்தாலே மிருத்யுதரணத்தைப் பெற்று அதாவது அணிமாத்யஷ்டஸித்திகளை யடைந்து ப்ரகிருத்யுபாஸனத்தாலே ப்ரகிருதியிலே லயித்துவிடுகிறான் என்று.

இப்படி ஸம்பூதி, விநாசம். ம்ருத்யுதரணம், அமிருத ப்ராப்தி என்கிற பதங்களுக்கு அப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தைக்கொள்வதும், அகாரத்தைச் சேர்த்துரைப்பதும்

சரியல்ல. விநாச பதத்திற்கு ப்ரகிருதி என்கிற அர்த்தத்தைக் கொண்டு ம்ருத்யுதரணத்தை ப்ரகிருதிலயமாகவும், அமிருத ப்ராப்தியை அணிமாத்யஷ்ட ஸித்தியாகவுங் கூடச் சொல்லக்கூடுமாக்கையால் இன்ன பதத்திற்கு இன்ன பலன் அர்த்த மென்று பிரியச்சொல்வதும் கூடாதாம். ப்ரகிருதி லயத்திற்காக உபாஸனம் செய்பவனும் அஷ்டஸித்திக்காக உபாஸனத்திலிழிபவனும் ஒருவனல்ல னாகையாலே இரண்டு உபாயங்களையும் சேர்த்து இரண்டு பலன்களையும் ஒருவனிடத்திலேயே வர்ணிப்பதும் பொருந்தாது. இது முமுக்ஷுவின் ப்ரகரணமாயிருக்க அதற்கு விருத்தமாகப் பொருளுரைப்பதிலும் சிறிதும் பொருத்தம் காணப்படவில்லை.

இப்படியே ஸம்பூதி யென்றால் ஸ்ருஷ்டி, அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரபஞ்சம், ஸப்ரபஞ்ச ப்ரம்மம் என்ற படி. விநாசமாவது ப்ரளயம், அதாவது நிஷ்ப்ரபஞ்ச ப்ரம்மம். ஆக ஸப்ரபஞ்சோபாஸனமும் நிஷ்ப்ரபஞ்சோபாஸனமும் இங்கே சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிறது என்று யாதவப்ரகாசர் கூறியுள்ளார். அவ்வித விரண்டு உபாஸனங்களைச்சேர்த்து அனுஷ்டிப்பதில் யாதொரு ப்ரமாணமும் கிடையாதாகையாலும். இந்தச் சீலோகங்களுக்குக் கீழ் விவரித்தபடி ஸமஞ்ஜஸமான பொருள் ஸம்பவிப்பதாலும் அவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லுவதிலும் ஒளசித்யம் சிறிதும் காண்கிலோம்,

பதினேந்தாவது மந்திரம்

ஹிரண்மயேந பாத்ரேண் ஸத்யஸ்ய அபிஹிதம் முகம்-
தத் த்வம் பூஷந் அபாவ்ருணு ஸத்யதர்மாய த்ருஷ்டயே.

இப்படி பலத்திலும் ஸாங்கமான் வித்யையிலும் நிஷ்டை வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. இனி இவ்விதமான வித்யையை அனுஷ்டிக்கிறவனுக்கு வேண்டிய மந்திரங்கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இம்மந்திரங்களில், பூஷ-யம என்றிப்படி தேவதாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறன வாகத் தோற்றும் பதங்கள் உள. எல்லா சொற்களுக்கும் பொருளாயுள்ள பரமாத்மாவை அனுஸந்திக்கிற முழுஷ்டுக்கள் விஷயத்திலே அவ்வவ தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமி என்கிற விதத்திலோ, அல்லது அக்ரம்நயதீதி அக்நி என்கிறபடி பரமாத்மாவையே குறிப்பதற்குத் தகுந்தபடி ஒருவிதமாக நிருத்தி வ்யுத்தத்தியைக் கொண்டு வேறு தேவதையின் ஸம்பந்தமிராமலே நேர்முகமாகவோ பரமாத்மாவையே அவை கருதுகின்றன. இப்படி பரமாத்மாவை இப்பதங்கள் சொல்வதாகக் கொண்டால்தான் ஒரு மந்திரத்திலேயே மேலே யம-ஸூர்ய என்றிப்படி ஸம்போதன (விளிவேற்றுமையிற் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட) பதங்களெல்லாம் ஒரே வஸ்துவைக் குறிப்பதாகும். பரமாத்மாவைச் சொல்லாமல் வேறு தேவதையைச் சொல்லி நிற்பதானால், யமன் வேறு, ஸூர்யன் வேறுகையாலே ஒருவனைப் பற்றியே மந்திரம் பிறந்ததாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கெடுப்பதாகிறது.

இவற்றில் இம் முதன் மந்திரத்தில் பூஷ சப்தத்தாலே பரமாத்மாவை விளித்து, நான் செய்யும் யோகத்திற்கு இடையூறு யிருப்பதைப் போக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது. இங்கே ஸத்ய சப்தம் ஜீவனைக் குறிப்பதாகும். ஸத்

யஞ்சாஸத்யஞ்ச ஸ்த்ய மபவத் (பரமாத்மா சேதனன் தன்
 விலும் அசேதனத்திலும் ப்ரவேசித்திருப்பதாலே சேதன
 னும் அசேதனமும் ப்ரம்மமாய்விட்டது) என்றும், அத
 நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம். ப்ராணுவை ஸத்யம் தேஷா
 மேஷ ஸத்யம் (பரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்துக்கும் ஸத்ய
 மென்று பெயர். ஸத்யமென்றால் ஜீவன். ஜீவர்களுக்கும்
 பரமாத்மா ஸத்யம் அதாவது ஜ்ஞானஸங்கோசமும் அதற்
 குப் பிறகு கர்மாதீனமாய் இந்திரியங்கள் வழியாகப் பிறக்
 கும் ஜ்ஞானவிகாஸமுமாகிற ஸ்வபாவ விகாரமிருந்தபோ
 திலும் ஸ்வரூபவிகார மற்றிருப்பதாலே ஸத்யனுவான்
 ஜீவன். ஜீவனுக்கும் இவன் ஸத்யன். ஏனெனில், இவனுக்கு
 அவ்வித ஸ்வபாவ விகாரமும் கிடையாது) என்று இப்படி
 பரமாத்மாவின் பிறப் போல ஜீவனிடமும் ஸத்யசப்தம்
 ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. இந்த ஜீவனுக்கு முகமாவது
 மனது. அனேக இந்திரியங்கள் முகத்திலிருப்பதுபோல
 மனதை ஆச்ரயித்திருப்பதாலே இதை முகமென்கிறது.
 இம்மனதானது ஹிரண்மயேந பாத்ரேண—தங்கப் பாத்
 திரத்தினாலே, அதாவது அவ்வித பாத்திரம்போலே மிக்க
 ஆசையை வளர்த்து மனதைக் கவருகிறதாய் ரஜோமய
 மாய் பரமாத்ம விஷயத்திலே ப்ரவிருத்தியைத் தடுப்பதாய்
 முள்ள வெளி விஷயத்தாலே. அபிஹிதம் - மறைக்கப்
 பட்டிருக்கிறது. ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருக்கும் பரமாத்மா
 விடத்திலே தடைப்பட்டிருக்கிறதென்றதாயிற்று. இங்கே
 ஹிரண்ய பதம் ராஜஸத்தைப்போல் தாமஸத்தையும்
 கருதுகிறது. ஆகக் கர்மாதீனமான போக்ய மெல்லாமென்
 றத்தமாம். பூஷந் - ஆச்ரிதர்களைப் போஷிக்கும் ஸ்வ
 பாவ முடையவனே, தத் - அந்த ஜீவனுக்கு முகம்போ
 லுள்ள மனதை, அபாவ்ருணு. தடையற்றதாக்க வேணும்.
 எதற்காகவென்னில்? ஸத்யதர்மாய-ஜீவனுக்கு ஸ்வபாவ
 ஈக தர்மமாக ஏற்பட்ட, த்ருஷ்டயே - பரமாத்மாவின்

அனுபவமாகிற தர்சனத்துக்காக, விஷயங்களில் பற்றை விட்டு மனதை விலக்கினாலல்லது பரமாத்மாநுபவம் கிடைக்காதன்றோ. ஆக இடைபூறுகளை நீக்கவேண்டுமென்றதாயிற்று.

பதினாறுவது மந்திரம்

பூஷந் ஏகர்ஷே யம ஸூர்ய ப்ராஜாபத்ய

வ்யூஹ ரச்மீந் ஸமுஹ தேஜ : |

யத் தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத் தே பச்யாமி

ய: அஸௌ அஸௌ புருஷ: ஸ: அஹம் அஸ்மி.

முன் கோரின ப்ரம்ம தர்சனத்துக்கு இலக்காயிருப்பதை இன்னதென்று விவரித்து விசேஷித்துக் கொண்டு அந்த தர்சனத்துக்கு அனுகூலமானதை மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கிறான். பூஷந்-போஷிப்பவனே! ஏகர்ஷே-புலன்களுக்குப் புறம்பானவற்றையும் பார்ப்பதில் ஒப்பற்றவனே! யம-ஸர்வத்துக்கும் அந்தர்யாமியே; சூர்ய! தம் பக்தர்களின் புத்திகளை நல்விஷயங்களிற் செவ்வனே ப்ரவர்த்திக்கச் செய்பவனே! ப்ராஜாபத்ய-சதுர்முகர் முதலியோர் ஸ்ருஷ்டித்தவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியே! அல்லது ப்ரஜைகளுக்கு ஸ்வாமியே என்று இதற்குப் பொருளாம். அப்போது ப்ராஜாபத்ய என்கிறவிடத்திலுள்ள ப்ரத்யயத்திற்கு விசேஷமாக அர்த்தமில்லை. ரச்மீந்-உம்மைப் பார்ப்பதற்கு உபயோகப்படாத உக்ரமான கிரணங்களை, வ்யூஹ - விலக்கியருளும். தேஜ:-அனுகூலமான ப்ரகாசத்தை ஸமுஹ - சேர்த்தருளும். யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம்-ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்துபாரே என்கிறபடியே ஸூர்யஸமான நிறமாய், ஸர்வமங்கள் வஸ்துக்களுக்கும் மேம்பட்டு மங்களமாய், ஆச்ரயித்தவர்களின் தோஷங்களைப் போக்கு

வதாயும் த்யானத்துக்கு ஸுகமாக இலக்காயுமிருப்பதாலே சுபாச்ய மெனப்படுவதுமாயுள்ள உம்முடைய உருவம் எதுவோ, தத் பச்யாமி, அந்த திவ்ய (அப்ராக்ருத) ரூபத்தைப் பார்க்கிறேன். இங்கே 'பார்க்கிறேன்' என்று நிகழ்காலத்தைக் குறிப்பட்டதும் மேலே ஸோஹமஸ்மி' என்ற விடத்திற்போலே தற்காலத்திலுள்ள சிந்தனையையே தர்சனமாக வைத்தென்க. அல்லது ப்ரகரணத்துக்கிணங்க பார்க்கக்கடவேன் என்று ப்ரார்த்தனையிலே நோக்காக்கடவது. இங்கு 'தே' என்று மீண்டுமொரு தரம் சொல்லியிருப்பது இத் திவ்யரூபம் பரமாத்மா ஒருவனுக்கே தனிப்பட்டதென்றறிவிப்பதற்காக. அல்லது உம்மை நான் பார்ப்பதும் உமக்காகவேயென்று தனக்கு இயற்கையாக பகவானிடமுள்ள சேஷத்வத்துக்குத் தக்க சொல்லாகும். தே ரூபம் உனது உருவை, தே-உனக்காக என்றபடி. இனி, இப்படி விலக்ஷணமாயுள்ள வேருன பரமாத்மாவையும் அஹம் என்று அனுஸந்திப்பதைச் சொல்லுகிறதாகும் மேல்வாக்யம். இங்கே 'அஸௌ அஸௌ' என்றிரண்டுதரம் சொன்னது அதிகமான ஆதரம் தோற்றுவதற்காக. அல்லது யோஸாவதீந்திரியக்ராஹ்ய: ஸூக்ஷ்மோ's வ்யக்த: ...ஸஏஷ (இந்திரியங்களாலே க்ரஹிக்கப்படும் விஷயங்களின் நிலைமையைக் கடந்தவனாய், ஸூக்ஷ்மமாய், பார்க்கப்படாதவனாய், சாச்வதமாய், ஸர்வ பூதாந்தர்யாய் யாய் தர்க்கங்களுக்கு எட்டாமலுமிருப்பவன் எவனோ அவன் தானாக ஆவிர்ப்பவித்தான்.) என்கிற ச்லோகத்தில் ய: என்பதோடு அஸௌ என்றொரு பதமும், ஸ: என்பதோடு ஏஷ: என்னும் பதமும் சேர்ந்திருப்பதுபோல் இங்கும் அஸௌ என்றவற்றில் ஒன்று ய: என்பதோடும், மற்றொன்று ஸ: என்பதோடும் சேரும். அல்லது ஒரு 'அஸௌ' என்னும் பதம் இந்திரியங்களால் அறியமுடி

யாதவன் என்ற பொருளதாம். மற்றொரு பதம் அறியாதவற்றை அறிவிக்கிற வேத ப்ரமாணத்தினாலே ஸித்தித்தவன் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்வதாகும். புருஷ: என்பதினால் எங்கும் நிறைந்தவன், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னமேயிருந்தவன், ப்ரஜைகளின் ஹிருதயத்திலே வாஸம் செய்பவன், சூர்ய நிறமான விலக்ஷண புருஷ ரூபமுடையவன் என்றதாம். இதனைச் சொல்வதற்காகவே ஸர்வ வேதங்களிலு மோதப்பட்டுள்ள புருஷ ஸூக்தம் முதலியவற்றில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள மஹா புருஷன் என்றதாகும். ஸ : அஹமஸ்மி-நான் அவனாகிறேன்.

இங்கே அஹம் என்கிற சொல்லானது தன்னை முன்னிட்டு தனக்கு அந்தர்யாமியென்னு மர்த்தத்திலே ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாகக் காண்க. இது தன்னைச் சொல்லி அதன் முகமாக அந்தர்யாமியைச் சொல்வதால் இங்கே அஸ்மி என்னும் க்ரியாபத ரூபத்துக்கு யாதொரு தடையுமில்லை. பாணிநியும் அஸ்மத் யுக்த என்று அஸ்மச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கிறபோது இந்த ரூபமுண்டென்றால்லது அந்தர்யாமி என்றவாறு அர்த்தம் சொன்னால் வராதென்னவில்லை. இப்படி தத் த்வமஸி என்ற விடத்தில் அஸி என்பதற்கும் நிர்வாஹம். அங்கும் 'த்வம்' என்னும் பதமானது உனக்கு அந்தர்யாமியென்னு மர்த்தத்தைச் சொல்வதானாலும் எதிர்முகமாயுள்ள ஜீவனை அவ்வந்தர்யாமிக்கு விசேஷணமாகக் கொண்டிருப்பதால் மத்யம புருஷ (எதிர்நிலை) ப்ரயோகம். யுஷ்மத்யுபபதே ஸமாநாதி கரணே ஸ்த்தாநிந்யமி மத்யம என்று யுஷ்மத்பதமுள்ள போது அவ்விதம் ப்ரயோகமென்றே பாணிநி பணித்தார். உலகில் 'நீ நானாகிறாய்' 'நான் நீயாகிறேன்' த்வ மஹமஸி, அஹமத்வமஸ்மி என்ற விடங்களில் இரண்டி-

டத்திலும் இரண்டு சொற்களும், அஸ்மச்சப்தமும் சேர்ந்திருப்பதாலும் உத்தேச்யமாய் விசேஷ்யமாயுள்ள பதத்துக்குத் தக்கபடி க்ரியாபத ரூபம் வருகிறதென்றுள்ள வ்யவஸ்தையை யனுஸரித்து ஸோஹமஸ்மி தத் த்வமஸி என்ற விடத்திலும் வ்யவஸ்தைக்குக் குறையில்கூ. பாணிநிக்கும், விசேஷ்யமான யுஷ்மச் சப்தம் அஸ்மச் சப்தம் இவற்றிற்குத் தகுந்தபடி ரூபங்கள் என்றே அபிப்ராயம். இப்படி ‘தத் த்வமஸி’ வாக்யத்திலே ‘த்வம்’ என்பது விசேஷ்யமாய் உத்தேச்யமாயிருக்க, ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே, ‘இவ்வாக்யத்திலே உத்தேச்யம் ஒன்று விதேயம் ஒன்று’ என்பதில்லையென்றெங்ஙனே அருளிச் செய்தாரென்னில்—அங்கே கழிக்கப்பட்ட உத்தேச்ய விதேய பாவம் வேறு. அதாவது முன் அறியப்பட்டிருப்பது உத்தேச்யம், புதிதாக இவ்வாக்யத்திலிருந்து அறியப்படவேண்டியது விதேயம் என்றிவ்விதமானதிங்கில்கூ யென்றார். இதற்குமுன் வாக்யத்தினாலே பகவான் ஸர்வாந்தர்யாமி யென்பதைச் சொல்லி விட்டபடியால், அப்படிப் பொதுவிலே சொன்ன விஷயத்தையே எதிரிலுள்ள ச்வேதகேதுவினிடம் தனிப்பட உபந்யஸிப்பது மாத்திரம் இங்கு. இவ்விஷயம் அங்கே ஸ்ரீபாஷ்யத்திலேயே வ்யக்தம். இங்கே நாம் சொல்வதென்னவென்றால், வாக்யத்திலே க்ரியைக்கு விசேஷ்யமாய் கர்த்தாவாக விருப்பது ‘த்வம்’ பதம் என்று. ஆக இதற்கு இணங்க க்ரியாபதம் வருமென்பதில் யாதொரு விரோதமுமில்லை.

அத்வைதிகள் “கார்யோபாதிரயம் ஜீவ: காரணோபாதிரீச்வர.” என்று அவித்யைக்குக் கார்யமான அந்தக் கரணமென்ற மனத்தோடே சேர்ந்த ப்ரம்மம் ஜீவன், அவித்யை யோடு சேர்ந்துள்ள ப்ரம்மம் ஈச்வரன். ஆக ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பேதமிருக்க, தத் த்வமஸி,

ஸோஹமஸ்மி என்று ஐக்யம் சொல்வ தெங்ஙனேயென்று கேட்டுக் கொண்டு இங்கே அவித்யை, அந்தக் கரணம் என்னும் விசேஷணம் சங்களை விட்டுப் ப்ரம்ம மாத்திரத்தை இரண்டு பதங்களுக்கும் பொருளாகக் கொள்வதால் ஐக்யம் சொல்லமுடியுமென்றார்கள். இவர்களை அஸ்மி (ஆகிறேன்) என்னும் பதம் அஸியைப்போல் (அஸி என்னும் பதத்தைப்போல், கத்தியைப்போலென்றும் பொருள்) கண்டிக்கிறது. எதிரி லிருக்கும் ஜீவன் த்வம் பதத்துக்குப் பொருளால் லவாகில் அஸி 'ஆகிருய்' என்று யாரைப் பார்த்துச் சொல்லுவது. தன்னைத்தான் அனுஸந்திக்கும் ஜீவன் அஹம்பதத்துக்கு அர்த்தமல்லென்றால் 'ஆகிறேன்' என்ற அனுஸந்தானம் யாருக்கு? இதன்மேல் அவர்கள் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானமாவது—இந்த விடங்களில் த்வம்அஹம் என்பவற்றிற்கு ஜீவன் இப்படி அர்த்தமாயிரா விட்டாலும் உலகில் அங்கங்கே ப்ரயோகிக்கிறபோது அவ்வித ஜீவனே அர்த்தமாய் நிற்கிறபடியால் அவ்விடத்திலே அஸி அஸ்மியென்பது பொருந்துமாகையால் அஹைப்போல அவ்வழக்கத்தையிட்டு இங்கும் ப்ரயோகிக் கப் பட்டதத்தனை—என்பதுதான். இப்படிச் ச்ரமப்படுவதை விட நாம் செய்யும் சமாதானம் சிறந்தது. அந்தர் யாமி வரையில் அப்பதத்துக்கு அர்த்தமானாலும், பேரதிக் கப்படும் ஜீவனையும் த்வம்பதம் விசேஷணமாகச் சொல்வதால் அஸி என்பதும், அஹம்பதத்தால் தன்னையும் கொள்வதால் அஸ்மி என்பதும் ப்ரயோகிக்கப்படலாமல்லவா?

யாதவப்ரகாசர், ப்ரம்மம் ஸன்மாத்ரமென்றும் அதில் ஜீவாம்சம், ஈச்வராம்சம் என்றிரண்டு அம்சங்களிருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார். அப்போதும் இவ்வாக்யத்துக்கு என்ன பொருளென்று பார்ப்போம். ஸன்மாத்ரமே அர்த்த

மென்னில் த்வம், அஹம், என்றுதோற்றும் ஜீவாம்சத்தை விட்டதாகிறது. ஜீவாம்சத்தைச் சேர்த்து ஸத்து என்றர்த்தமானால் ஜீவாம்சத்தை மட்டும் சொல்லாததாலே அஸி, அஸ்மி என்று மத்யம், உத்தம புருஷங்கள் எப்படி என்றும் கேள்வி அப்பக்ஷத்திலும் நிற்கிறது. மேலும், தத் என்று ஈச்வராம்சத்தைச் சொல்லி யிருப்பதால் அதற்கும் ஜீவாம்சத்துக்கும் ஐக்யம் எப்படி? ஓர் மண்குவியலிலிருந்து செய்யப்பட்ட நீர்க்குடமும், கலசம் மடக்கு என்பவைகளும் வெவ்வேறுவதுபோல், ஈச்வராம்சமும் த்வம் அஹம் எனப்படும் ஜீவாம்சங்களும் வேறல்லவோ? இனி தத் - ஸ: என்பதுக்கு ஈச்வராம்ச மென்னும் பொருளை விட்டு ஸத்து என்றே அர்த்தம் சொன்னால், ஜீவன் ஸத்து என்பது எப்போதும் தெரிந்த விஷயமாகையாலே மோக்ஷத்திற்காக வேண்டும் அனுஸந்தான மிதன்றும். ஆகையாலே வாக்க்யம் வீணும். ஆகையால் த்வம்பதத்துக்கு ஸத் அல்லது ஜீவாம்சம் அர்த்தம் என்றாலும் தத் பதத்துக்கு ஈச்வராம்சமர்த்தம் அல்லது ஸத் அர்த்தம் என்றாலும் யாதவப்ரகாச பக்ஷத்திலும் தத்த்வமஸி முதலிய வாக்க்யங்களுக்கு நிர்வாஹம் சாத்யமாகவில்லை.

ஆகிலும் த்வம், அஹம், என்பவற்றிற்கு ஜீவனை மட்டும் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணுமானால் பின்வருமாறு நிர்வஹிக்கலாம். ஆனால் அது யுக்த மன்று. எங்ஙனே யென்னில்—ஜீவனைவிட ப்ரம்மம் வேறுனாலும் ப்ரம்மமாக ஏறிட்டு உபாஸிக்கச் சொல்லலாம். அப்போது திருஷ்டி விதியாகும். இவ்வுபாஸனம் தத்வஜ்ஞானமன்றாகையால் இதை மோக்ஷார்த்தமாக வேதாந்தி இசையமாட்டான். அரசனாக இராதிருக்கும்போதே (ஸ்வாதீனமாயிருப்பது முதலிய காரணங்களைக் கொண்டு) நீ அரசன், நான்

அரசன் என்றுலகிற் சொல்வதுபோல் ஜீவனை ப்ரம்மமாகச் சொன்னதாகலாம். ஆனால், நம் மதப்படி தேவ: மனுஷ்ய: என்றிப்படி சரீரத்தைச் சொல்லும் பதங்களும், கௌ: என்றவாறு ஜாதியைச் சொல்லும் பதங்களும், சுக்லம் கிருஷ்ணம் என்று குணத்தைச் சொல்லும் பதங்களும் அவ்வர்த்தங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள வஸ்துக்களையும் சொல்வதை லோகத்திலும் வேதத்திலும் கண்டிருப்பதால் அப்படியே இங்கும், த்வம், அஹம் என்னும் பதங்கள் ஜீவனோடு அவனுக்கு ஆதாரமான பரமாத்மாவைச் சொல்வதாயிருக்க அதற்கிணங்காதபடிச் ச்ரமப்பட்டு வேறு அர்த்தம் வர்ணிப்பது அனாவச்யகம்; ந்யாயமும்ன்று. இப்படியே 'யோஸாவஸள புருஷ: என்பதற்கு பரிசுத்தமான ஜீவாத்மஸ்வரூபமே அர்த்த மெனக்கொண்டு ஸோஹமஸ்மி என்பதற்கு நான் அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவென்று பொருள் உரைக்கலாம். ஆனால் இவ்வாறு 'தத்த்வமஸி' என்கிறவிடத்திற் சொல்ல வுழியில்லையாகையால் அதைப் பின்பற்றி இங்கும் நிர்வஹிப்பது உசிதமாவதால் இதுவும் சரியன்று. இப்படி ப்ரம்ம வித்யைக்கு அங்கமாயுள்ள ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை யுணர்த்துவதாக வைத்து 'நான் ப்ரம்மாத்மகனாயிருக்கிறேன்' என்றுரைத்தாலும் ஸ: என்பதற்கு ப்ரம்மம் என்னுமூரிய பொருளை விட்டு ப்ரம்மாத்மகமானவன் என்று வேறு பொருள் லக்ஷணையாகக் கொள்ளவேண்டி வருகிறது. ஆகையால் 'அஹம்' என்னும் பதத்துக்கு ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமி என்னும் லோக வேத ஸித்தமான அர்த்தத்தைக் கொள்வதே நலம்.

பதினேழாவது. மந்தீரம்

வாயு: அநிலம் அம்ருதம் அத இதம்

பஸ்மாந்தம் சரீரம் |

ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர

க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர.

வாயு:-வியை அல்லது கர்மம் இதற்குத் தக்கபடி அந்தந்த விடத்திற்குப் போகிறவன். அநிலம் - நிலையாக ஓரிடமற்றவன், எங்கும் நிற்காதவன். அம்ருதம் தானெடுத்த தேஹம் முதலியன அழிந்தாலும் தான் அழியாதவன். இப்படி மூப்பு வியாதி முதலியனவும் இவனுக்கில்லையென்பதிலும் இதற்குத் தாற்பார்யம். இங்கு வேதத்திற் சில விடத்தில் 'வாயுச்ச அந்தரிஷுஞ்சாம்ருதம்' என்று வாயுவையும் வானத்தையும் அம்ருதமென்று சொல்லுவதுபோல் இங்கும் வாயுவை அம்ருதமாகச் சொல்லிற்று என்று உரை கூறுவது சரியல்ல. அப்போது முன் பின் வாக்கியங்களோடு சேராது. ஆனாலும் முன் மந்தீரத்தில் பூஷன் என்பது முதலிய பதங்களுக்குப்போல இங்கும் வாயு: என்பது முதலியவற்றிற்கும். வாயுவுக்கு அந்தர்யாமி அல்லது எங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறவன் என்றிவ்வண்ணம் பரமாத்மாவையே பொருளாக்கலாம். ஆனால் அதைவிட பஸ்மாந்தம் சரீரம் என்று மேலே சரீரத்தைச் சொல்வதால் அதைக் காட்டிலும் ஜீவனுக்குள்ள வேற்றுமையை வெளியிட இவ் வாக்கிய மென்பது சாலவும் அழகாம். இதைவிட்டு வேறுவிதமாய், அதாவது ப்ராணவாயுவானது மரணகாலத்திலே மஹாவாயுவைச் சேர்ந்துவிடுகிறதென்று அர்த்தம் சொல்லுவதற்கும் ஸரியான ப்ரயோஜனமில்லை. ச்வேதாச்வரோபநிஷத்திலே போக்யமான அசேதனம், போக்தாவான ஜீவன், நியமிக்கு மிறைவன் என்று

மூன்றைப் பிரித்து இவ்வாறே சொல்லுமிடங்களிலே ஜீவனை அம்ருதன் என்றும் ஒதியுளது.

இப்படி நஜாயதே ம்ரியதேவா விபச்சித் என்கிறபடி ஜீவனுக்கு மரணமில்லை யென்பதை யுணர்த்தி அவனுடைய சரீரத்துக்கு மரணம் வந்தே தீருமென்கிறது மேல் வாக்யத்தினால், சொன்னதைவிடச் சொல்லப்போவது வேறுபட்டதாகையாலே அத என்றது. அல்லது ஆத்மா சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பிய பிறகென்றார்த்தமாம். அல்லது அத என்பதற்கு எல்லாம் என்ற பொருளாய் கர்மவச்யமான சரீர மெல்லாம் அழிவதென்றபடியாம். 'கங்கையின் மணற்களையும், மேகம் வர்ஷிக்கும்போது வர்ஷதாரைகளையும் எண்ணமுடியும். இறந்த சதுர்முகர்கள் இத்தனைபோர் என்றெண்ணல் முடியாது என்றது ஒரு ஸ்மிருதி. 'ப்ரம்மாதிகளும் அழிந்தபோது' என்றது முதலிய வசனங்களுமுள. அதேதம் என்ற விடத்தில் இதம் என்றது ஈசுவர சரீரமாய் நித்யமாய் ப்ரமாணத்தினு லேற்பட்டவை தவிர மற்றது நசுவர ஷென்று விளக்கவாம். பஸ்மாந்தம்-பஸ்மமாய் முடிந்துவிடுகிறது. இங்கே தாஹ ஸம்ஸ்காரத்தைப் போல புதைப்பதே ஸம்ஸ்காரத்தையும் கொள்வது. அல்லது ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டோ, மிருகாதிகளுக்கும் மற்றும் சில மனிதர்களுக்கும் நேரிடுகிறபடி ஸம்ஸ்கரிக்கப் படாமலோ எவ்விதமாகவாவது ஏற்படும் மாறுதலை இங்கே நினைத்தபடி. ஆக க்ரிமிவிட்பஸ்மஸஞ்ஜ்ஞிதம் என்றபடி புழுவாகவோ, புரீஷமாகவோ, பஸ்மமாகவோ முடிந்துவிடுகிறதென்ற தாயிற்று. 'சரீரம்' என்று ப்ரயோகித்துள்ள பதத்தின் பொருளை நோக்கினாலும் குகைந்துவிடும் எனத்தெரியும்.

இப்படி போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச என்கிற க்ரமத்திலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லி நியமிக்கும்.

மஹாபுருஷனை ஓம் என ப்ரணவத்தாலே எடுத்துரைக்கிறது உத்தரார்த்தத்தின் ஆரம்பத்தில். அதர்வ வேதத்திலே மூன்று மாத்திரையுள்ள ப்ரணவத்தைக் கொண்டு பரமாத்மாவின் த்யானத்தை விதித்தது. பரமாத்மாவுக்கான சொல் ப்ரணவமென்று யோக ஸூத்ரம். ப்ரணவத்தைச் சொல்லிக் கேசவனை த்யானம் செய்யும்படி ஸர்வ ஜ்ஞான ருத்ரன் சொன்னான். ப்ரணவத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு தன்னை நினைக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமானே கீதையி லுபதேசித்தான். இப்படி எல்லா இடங்களிலும் காண்க.

க்ரதோ-க்ரதுஸ்வரூபனா பகவானே ! இதனால், அஹம் க்ரதுரஹம்யஜ்ஞ:—என்று கீதையிலருளிச் செய்த படி க்ரது முதலான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமி என்று செய்யப்படும் ஜ்ஞான யஜ்ஞமாகிற உபாஸனம் செய்பவன் இவ்வதிகாரி யென்றேற்படுகிறது. அல்லது வேதத்திலே ‘யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே’ என்கிறபடியே க்ரது என்ற சொல் உபாஸனத்தைப் பொதுவாகச் சொல்லுகிறது. ஆக உபாஸிக்கப்படும் பகவானே என்று அர்த்தம். பக்தி யோகம் செய்யத்திறமையற்றவர்களுக்கு பக்தியோக ஸ்தானத்திலே நிற்பவனே! என்றும் சொன்னதாகலாம். ஸ்மர அனுக்ரஹ புத்தியாலே நினைத்துக்கொள், ஸ்நேஹ பூர்ணமான மனதினாலே பக்தர்களைக் கேசவன் ஸ்மரிப்பதாக வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்டது. ‘மனது நிச்சலமாய் வ்யாதியின்றி சரீரம் ஸ்வஸ்தமாயிருந்த ஸமயத்திலே என்னை ஸ்மரித்த பக்தனை, அவன் மரணமடையும்போது கட்டைக்கும் கல்லுக்கும் ஒத்து அதாவது நினைவற்றிருந்தாலும், நான் ஸமயத்திலே நினைத்து உத்தம கதியை அடைவிக்கிறேன்’ என்று வாராஹ புராணத்திலே பகவத்

வாக்யம். எப்போதும் எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுவரும் பரமாத்மாவுக்கு இங்கே ஸ்மரணமென்று சொன்னது அவன் பார்க்கிற காலத்திலே பக்தன் செய்யும். ஸத்க்ருத்யமிராமல் முன்னமே நடந்திருப்பதனாலென்க. என்றோ கடந்ததையும் பார். என்றபடி. நான் செய்த ஸ்வல்பத்தை அனுகூலமாக வைத்து, க்ருதஜ்ஞன் என்று ப்ரஸித்தமான நீ ரக்ஷிப்பாயாக. அல்லது இயுவரையில் நீ செய்த ஆனுகூல்யத்தை நீயே நினைத்து மேலே பூர்த்தி செய்வாயாக. ஜாயமான கடாஷம் முதற்கொண்டு, பக்தியோக நிஷ்டர்களுக்குக் கடைசியாக உபாயமான புத்தி ப்ரதானம் செய்வது வரையிலாக அவன் செய்யும் ஆனுகூல்யம் ப்ரஸித்தம். இப் பிரார்த்தனையில் பரபரப்பு அதிகமாக இருப்பதை அறிவிக்க, இங்கே மீண்டும் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம்ஸ்மர என்றது.

பதினெட்டாவது மந்திரம்

அக்நே நய ஸுபதா ராயே அஸ்மாந்
விச்வாநி தேவ வயுநாநி வித்வான்-
யுயோதி அஸ்மத் ஜுஹுராணம் ஏந:
பூயிஷ்டாம் தே நமஉக்திம் விதேம.

அக்நிசப்தத்தாலே பகவானை யழைத்து இஷ்டத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான். அக்னே! அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்திற் சொல்லியபடி அக்னிக்கு அந்தர்யாமியே! அல்லது அக்ரம் நயதி என்கிற நிருக்திப்படி முன்னேற்ற மடையச் செய்பவனே! ஸுபதா - சரஸ்திர நிஷித்தமல்லாத ஸன்மார்கத்தாலே, ராயே-பக்தியோகானுஷ்டானத்திற்காக.

சரீரத்தை ரகித்துக் கொள்வதற்கும் உம்முடைய ஆராதனம் முதலியவற்றிற்கும் வேண்டுமான பணத்திற்காக, அல்லது முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கும் ப்ரகரணத்துக்கும் தக்கபடி, 'திருடர்கள் அபஹரிக்க முடியாததும் அரசுக்கு வசமாகாததும் ஜ்ஞாதிகள் பங்கிட்டுக்கொள்ள மாட்டாததுமான ஸுஸ்திரமான தனத்தை ஸம்பாதிக்க வேணும்' என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடியே ஜனகாதிகள் சலாகித்த அலௌகிக தனத்துக்காக வென்றபடி. ஒரே மந்த்ரமானது அந்தந்த ஸந்தர்ப்பம் முதலியவற்றிற்குப் பொருந்தியுள்ள பல வர்த்தங்களைச் சொல்லுமென்று நன்றாக ந்யாயமறிந்தோர் கூறுகின்றனர். அஸ்மாந் - உம்மிடமே மனத்தை வைத்து உம்மைத் தவிர வேறு கதியற்ற எங்களை, தேவ-எங்கள் இஷ்டம் தலைக்கட்டும் படி விசித்ரமான விஹாரத்தைச் செய்பவனே! வித்வாந் - நான் கு வி த புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமாய் அவரவர் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடியுள்ள ஞானம் முதலான உபாயங்களை யெல்லாம் உள்ளபடி அறிந்துள்ள நீர், நய-நடக்கச் செய்யவேணும். ஜுஹுராணம்-பந்தகமாயும் அளவற்ற கோணலுள்ளது மாகையாலே வாதை செய்து வருகிற, ஏந: - உம்முடைய அனுபவத்துக்கு இடையூருன பாபத்தை, அஸ்மத் - எங்களிடமிருந்து, யுயோதி-விலக்கியருளும். பூயிஷ்டாம் கதியற்றவர்களாயிருந்து செய்வதாலே ஸர்வ பூர்த்தியுள்ளதாய் அனேகந்தரம் ஆவ்ருத்தி செய்யப்படுவதுமான, நமஉக்திம்-நமஸ்காரச் சொல்லை, தே உம்மிடம் செய்கிறோம். அல்லது விதேம என்று, நமஸ்காரத்தைச் செய்யும்படி தாங்கள் இருக்கவேண்டியதை அவனிடம் ப்ரார்த்திப்பதாகலாம். அப்போது மோக்ஷ தர்மத்திலே 'நம இத்யேவ வாதிந:' என்று முக்தர்களை வர்ணித்தபடி, எப்போதும் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருக்க எங்களை அனுக்ரஹிக்க வேணுமென்றதாயிற்று.

17, 18, மந்திரங்களிலே ப்ரபத்தியென்னு முபாயமும் அறிவிக்கப்பட்டிருப்பதை ஆராய்ந்துகொள்க. இப்படி பரதத்வத்தையும், அவனுடைய விபூதிகளையும் அவன் விஷயத்திலுள்ள உபாஸனங்களையும் மற்றும் இவை ஸம்பந்தமான விசேஷார்த்தங்களையும் உபதேசித்து இந்த ஸம்ஹிதை தலைக்கட்டிற்று; தானும் பூர்ணமான அர்த்தத்தைச் சொன்னதாலே பூர்ணமாயிற்று.

“இப்படி விச்வருக்கும்-எல்லோருக்கும் மித்ரமாய் விச்வாமித்ர வம்சத்தில் தோன்றிய (தூப்புல்) திருவேங்கட முடையான் ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய அனுகூலத்தினால். வித்வான்களான சிஷ்யர்களின் ப்ரீதிக்காக, பார்க்கும்போது ஸுலபமாயும் ஆராய்ச்சி செய்யும்போது இந்ரிய அரிதுமான இந்த வாஜஸனேயிஸம்ஹிதையின் கடைசி அத்யாயத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளினதாம்.”

“ஜீவர்களெல்லாம் ஒன்றே யென்றும், ஸம்ஸாரிகளே பரமாத்மாவென்றும், ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதாபேதமே யுளதென்றும், மற்றும் ஜினர், புத்தர் சொல்லியபடியும், ‘மோக்ஷமினி ஸம்பாதிக்கப்பட வேண்டிய தொன்றல்ல, இப்போதே உளது, ஸம்ஸார பந்தமே பொய்’ என்றும் இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் இவ் வநுவாகமானது சிறிதும் ஸந்தேஹமின்றி நேர்விரோதியாய் - (நமது ஸித்தாந்தத்தையே நன்கு தெளிவிப்பதாக) நிற்கிறது.”

இப்படி

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் விவரணமாம்.

ஸ்ரீவேதமௌளி குருதல்லஜு பாஷ்யமித்தம்
 ஸ்ரீரங்கலக்ஷ்மண முநீந்த்ர குரோ: ப்ரஸாதாத்-
 ஸ்ரீவீரராகவசிரோமணி ரர்த்திதஸ் ஸந்
 ஸங்க்ஷேபதோ த்ரமிட தேசகிரா ஸ்வவாதீத்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த
 ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் பாஷ்யத்தை ஸ்ரீரங்க
 ராமானுஜ மஹாதேசிகனென்ற பரமஹம்ஸ
 பரிவ்ராஜக-கோழியாலம் ஸ்வாமியின் அனுக்ர
 ஹத்தினால் (நன்மையெல்லாம் பெற்ற) ஸ்ரீ வீர
 ராகவாசார்யனென்ற சிரோமணி சிலர் வேண்டு
 கோளுக்கு இணங்கி சுருக்கமாக மொழி
 பெயர்த்தபடியாம் இது.

சுபமஸ்து.

ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த
 முதலுபநிஷத்தின் பாஷ்யத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பு
 முற்றிற்று

OUR PUBLICATIONS

1.	தம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவிருத்தம், திரு வாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழி, ப்ரபந்த ரஷையுடன் 22 மலர்கள்	...	45	00
-do-	5 பாகங்கள் காலிகோ பைண்டு	...	54	00
	உபநிஷத்ஸாரம்: ஈசாவாஸ்யம் முதல் 20 உபநிஷத் துக்களின் ஸாரம்-தமிழ்	...	4	00
	Sri Vishnu Sahasranamam with Edglish Translation of the Bhattar Bashya	...	2	00
1.	மும்மணிக்கோவை (தமிழ்/Sanskrit)	...	1	00
5.	மதஸார ஸங்க்ரஹம் (தமிழ்)	...	0	50
	Gitartha Sangraha (Sri Alavandar's) Sanskrit, English, Tamil with Geetha Sara	...	3	50
7.	(a)Prapanna Parljatha-Sanskrit with Translation Hindi	...	3	00
	(b) do Tamil Transliteration ,, Tamil	...	3	00
	(d) do Hindi Translation only	...	1	50
8.	Peeps into Mysticism (English)	...	2	00
9.	அபராஜித மஹாமந்த்ரம் (தமிழ்/Sanskrit).....	...	—	—
10.	இருட்டில் வெளிச்சம் (தமிழ்)	...	2	50
11.	திருச்சின்னமாலை (தமிழ்/Sanskrit)	...	1	00
12.	Saranagati Gadya (Sanskrit/English)	...	0	50
13.	ஸித்தாந்த த்ரய ஸங்க்ரஹம் (தமிழ்)	...	1	50
14.	Siddhanta Traya Sangraham (English)	...	2	00
5.	ப்ரஹ்மாத ஸ்தோத்ரம் (தமிழ்/English/Sanskrit)	...	—	—
6.	Nyasa Dasakam (English)	...	—	—
7.	ந்யாஸதசகம் (தமிழ்)	...	—	—
8.	ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ர மணிகள் (தமிழ்/Sanskrit)	...	—	—
9.	ஸ்ரீ தேதிகன் மங்களா சாஸனக்ரமம் (தமிழ்)	...	0	25
0.	ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ ஸ்தோத்ரங்கள் (தமிழ்)	...	—	—
1.	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தினசர்யா (Tamil/Sanskrit)	...	2	00
2.	ஸ்ரீ கோபிகா கீதம்	...	1	25
3.	திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழி மலர் 23-26 1 to 280 பாசுரங்கள்	...	8	00
1.	ஸ்ரீரங்க கத்யம் (தமிழ்/Sanskrit)	...	—	—
5.	ஸப்ததி ரத்னமாலிகா (do)	...	—	—
26.	கோபால விம்ஸதி (Tamil/Sanskrit)	...	—	—
27.	ஸ்ரீரகுவர் கத்யம் (Tamil/Sanskrit)	...	—	—
28.	ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி (தமிழ்)	...	0	25
29.	திருப்பாவை (English)	...	1	00
30.	வைராக்ய பஞ்சகம் (Tamil/English/Sanskrit)	...	0	75
31.	ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்ரங்கள் (தமிழ்/Sanskrit)	...	2	00
32.	புருஷ ஸூக்தம் (தமிழ்/Sanskrit)	...	—	—
33.	பூஸ்துதி (do)	...	—	—
34.	Treatment of Nature in Tiruvoymozhi	...	1	00
35.	Vegasetu-Ashtabhujashtakam (Sanskrit/English/Tamil)	...	1	50

